

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

21 mei 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1499
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1500
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1519
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1526
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1533
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1547
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1549
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1570
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1587
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1590
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1591
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1592

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1602
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1602
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1604
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1605

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1606
----------------	------

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 75
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Slechthorenden – Communicatieapparatuur

Op mijn schriftelijke vraag nr. 38 van 12 november 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 januari 1999, blz. 908 – red.*) antwoordde Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn Luc Martens dat de voorstellen tot wijziging van de regelgeving aangaande informatie- en communicatietechnologie bij personen met auditieve stoornissen aan de ad hoc commissie "individuele bijstand en sociale integratie" werden voorgelegd. De raad van bestuur van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) moest zich nog uitspreken. Het Vlaams Informatie- en Communicatiecentrum voor Handicap en Technologie (Vlicht) werd ingeschakeld om de mogelijkheden van communicatieapparatuur voor personen met een motorische, een visuele en/of een auditieve handicap uit te werken. Daarenboven onderzocht een werkgroep de mogelijkheden van een telefoonbemiddelingsdienst, in samenspraak met de dovengemeenschap, met de bedoeling meer coördinatie en stroomlijning in de maatregel te brengen.

Recentelijk werd de Vlaamse Infolijn in gebruik genomen. Bij de toelichting van de minister-president is alleen sprake van het alternatief "fax" voor personen met een auditieve handicap ; e-mail, Internet, spraaktechnologie en andere mogelijkheden die zouden resulteren uit bovenvermelde onderzoeken, komen niet ter sprake.

1. Maakte de Vlaamse overheid de keuze voor faxapparatuur met het oog op communicatie

naar en met personen met een auditieve handicap ?

2. Zo neen, werd bij het Vlaams Fonds reeds een beslissing genomen aangaande eventuele terugbetaling van pc's of andere ondersteunende apparatuur ?
3. Welke voorstellen in verband met telefoonbemiddeling en spraaktechnologie liggen eventueel nog ter discussie bij het Vlicht of de werkgroep "telefoonbemiddeling" ? Wanneer wordt hierover resultaat verwacht ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

**Vraag nr. 76
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Tegen 1 januari 2000 moeten alle Vlaamse adviesraden minstens één derde leden van elk geslacht tellen, zo niet worden hun adviezen waardeloos voor de Vlaamse regering.

Het is dus aan de huidige Vlaamse ministers om de adviesraden die onder hun bevoegdheid vallen hiertoe te stimuleren ; de volgende Vlaamse regering zal immers over onvoldoende tijd beschikken om de uitvoering hiervan te realiseren indien er geen voorbereidende stappen zijn gezet.

Alleen de "eigen" minister beschikt over het nodige gezag om voor zijn/haar diensten eventueel een actieplan op te zetten. De in te vullen plaatsen na gaan, zowel het breed publiek als de betrokken sector informeren over de aard van de "vacature", een beroep doen op databanken, ... zijn hiervoor allicht noodzakelijke stappen.

1. Hoe en wanneer heeft de minister de adviesorganen die (on)rechtstreeks voor zijn/haar beleid belangrijk zijn, gestimuleerd om met de uitwerking van deze verplichting te beginnen sinds het

decreet op de eenderderegeling bij adviesorganen van kracht werd ?

2. Heeft hij/zij stimuli gegeven om hiervoor een concreet actieplan op te stellen ? Zo ja, wanneer moet dit opgesteld zijn ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

Vraag nr. 77 van 22 maart 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Cultureel verdrag Zuid-Afrika – Studiebeurzen

Het cultureel verdrag met Zuid-Afrika, waarmee in maart 1998 door het Vlaams Parlement werd ingestemd, voorziet onder meer in samenwerking op het gebied van onderwijs.

Uit de besprekingen bleek dat voor internationale interuniversitaire samenwerking de Republiek Zuid-Afrika tot de prioritaire landen behoort (zie verslag Van Rompaey, Stuk 735 (1996-1997) – Nr. 2).

Mag ik, zowel met betrekking tot studenten uit Vlaanderen als met betrekking tot studenten uit Zuid-Afrika, van de minister-president het volgende vernemen.

1. Hoeveel studiebeurzen zijn er voor 1999 beschikbaar gesteld ?
2. Hoeveel van deze beurzen werden effectief toegekend, in welke disciplines en aan welke instellingen ?

Antwoord

Sedert 1995 is er een intense samenwerking op het vlak van onderwijs tussen Vlaanderen en Zuid-Afrika. De internationale interuniversitaire samenwerking is een belangrijke pijler van deze samenwerking. Vanaf 1996 zijn de procedure en de voorwaarden van subsidiëring van interuniversitaire samenwerkingsprojecten geregeld bij besluit van de

Vlaamse regering (BVR) van 11 september 1996, gewijzigd bij BVR van 17 februari 1998 en BVR van 23 juli 1998.

Uitwisselingen van studenten (en onderwyzend personeel) zijn mogelijk binnen het kader van deze internationale interuniversitaire samenwerkingsprojecten. Er zijn geen regels vastgelegd met betrekking tot het aantal uitwisselingen en de duur ervan. De Commissie Internationale Samenwerking, die alle projectvoorstellen beoordeelt, verstrekt een advies over het aantal uitwisselingen en de duur ervan uit oogpunt van de doelstellingen van elk afzonderlijk projectvoorstel. Hieruit volgt dat het aantal studentenuitwisselingen varieert van project tot project.

Een overzicht van alle projecten die van 1996 tot en met 1998 werden gesubsidieerd, vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

De Vlaamse regering heeft tot nu toe geen beurzen (specialisatie- of navorsingsbeurzen) toegekend voor individuele studentenmobiliteit, dit zijn studentenuitwisselingen buiten het kader van internationale interuniversitaire samenwerkingsprojecten met Zuid-Afrika. Ook de Zuid-Afrikaanse overheid heeft tot nu toe geen individuele studiebeurzen toegekend.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 203 van 8 maart 1999 van de heer CARL DECALUWE

Inherzieningstelling BPA's – Publicatietermijn

Wanneer de minister een beslissing neemt inzake een inherzieningstelling van een bijzonder plan van aanleg (BPA) kan het vaak lang duren vooraleer dit in het Belgisch Staatsblad verschijnt.

Op 4 december 1997 stelde ik een schriftelijke vraag over deze problematiek (*nr. 142, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1101 – red.*). De voor onderstaande subvraag beloofde gegevens mocht ik tot op heden nog niet ontvangen (1998 bijgevoegd).

Kan de minister vice-president mij een overzicht geven van de data van de inherzieningstelling van de BPA's voor de jaren 1995, 1996, 1997 en 1998, met de respectieve data van de verschillende stappen en de data van de uiteindelijke publicatie in het Belgisch Staatsblad ?

Antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het betrokken overzicht. Voor de jaren 1995 en 1996 is enkel de datum van het ministerieel besluit (MB) en de publicatie vermeld, omdat de notificatiedatum niet expliciet werd genoteerd en nog moeilijk is terug te vinden. Aangezien de werkwijze van de verzending- en inschrijvingsdienst inmiddels is gemoderniseerd en vereenvoudigd, is voor de jaren 1997 en 1998 de notificatiedatum wel op de bijhorende lijsten aangegeven.

Met betrekking tot de vermelde notificatiedatum wordt aangestipt dat het hier gaat om de datum waarop de betrokken afdeling van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) (thans Ruimtelijke Planning) het uittreksel van ministerieel besluit bezorgt aan het secretariaat-generaal – afdeling Coördinatie Werking. Deze afdeling stuurt de aanvraag voor publicatie naar het departement Coördinatie – afdeling Kanselarij, die zorgt voor de publicatie in het Belgisch Staatsblad. De afdeling Kanselarij is dus de laatste schakel vooraleer het ministerieel besluit bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad wordt gepubliceerd.

De periode tussen het doorsturen van het betrokken uittreksel van ministerieel besluit door de afdeling Kanselarij naar de diensten van het Staatsblad (en verifiëren van de drukproef) wordt door voornoemde afdeling bijgehouden.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 205
van 8 maart 1999
van de heer CARL DECALUWE

Schade aan verkeerstekens – Omvang

Geregeld worden de verkeerslichten en de signalisatie langs de Vlaamse wegen beschadigd door on-

gelukken. Wie de schade veroorzaakt, moet instaan voor de kosten.

Op 9 juli 1998 stelde ik een schriftelijke vraag over deze problematiek (*nr. 495, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 320 – red.*). Tot op heden mocht ik de beloofde gegevens m.b.t. onderstaande vragen nog niet ontvangen.

1. Voor welk bedrag werd schade veroorzaakt aan de verkeerslichten en de signalisatie door ongelukken, en dit voor de voorbije vijf jaar, opgedeeld per provincie ?
2. Hoeveel werd daarvan per jaar terugbetaald door de veroorzakers van de schade, en dit per provincie ?
3. Hoeveel zaken zijn momenteel voorwerp van een juridische beslissing en welk bedrag vertegenwoordigt dit, opnieuw opgesplitst per provincie ?
4. Indien er significante verschillen zijn per provincie, wat zijn daarvan de oorzaken ?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het niet mogelijk om binnen de gestelde termijn een antwoord te verstrekken.

Zodra de gegevens beschikbaar zijn, zal ik deze in een aanvullend antwoord verstrekken.

Vraag nr. 212
van 11 maart 1999
van de heer MICHEL DOOMST

Verkeersdrempels – Toepassing KB

Op 9 oktober 1998 keurde de federale regering, op voorstel van staatssecretaris voor Veiligheid en voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu Jan Peeters, een koninklijk besluit (KB) goed tot bepaling van de vereisten voor de aanleg van verhoogde inrichtingen op de openbare weg en van de technische eisen waaraan zij moeten voldoen.

Dit besluit legt strenge bepalingen vast met betrekking tot de zones waar verkeersdrempels en -plateaus mogen worden aangelegd en de wijze waarop zij dienen te worden gebouwd. Het koninklijk besluit bepaalt eveneens dat drempels die niet aan de

voorschriften voldoen binnen drie jaar volledig moeten worden afgebroken. De Vlaamse minister van Vervoer schaarde zich achter dit voorstel.

Vele verhoogde inrichtingen, zowel op gemeentewegen als op gewestwegen, voldoen niet aan de voorschriften. Verschillende doortochten op gewestwegen, zoals de Brusselsesteenweg in Muizen-Mechelen, de Diestsesteenweg in Leuven en de Bredabaan in Brasschaat, zijn niet reglementair doordat zij gelegen zijn op een voorrangsweg aangegeven met bord B9 (gele ruit). Om reglementair te zijn, dienen al deze borden over de volledige lengte van deze gewestwegen te worden vervangen door het bord B15 (art. 8.5 van het ministerieel besluit van 11 oktober 1976). Verhoogde inrichtingen mogen evenmin worden aangebracht op wegen waar een maximumsnelheid geldt van meer dan 50 km per uur. Om de toegelaten snelheid tot 50 km per uur te mogen beperken, is echter opnieuw de toelating nodig van het federale ministerie van Verkeer en Infrastructuur. Alle verhoogde inrichtingen die niet voldoen aan de bepalingen van het besluit moeten onmiddellijk worden gesignaleerd met een bord A51 (gevaar).

Staatssecretaris Peeters gaf in een interview met het vakblad Car en Bus aan dat op de naleving van het besluit strikt zal worden toegekeken. Burgemeesters moeten, volgens de Nieuwe Gemeentewet, instaan voor de veiligheid van de openbare wegen in hun gemeente. Aan burgemeesters die de nieuwe voorschriften niet respecteren, zal volgens de staatssecretaris een tuchtsanctie worden opgelegd. Burgemeesters zijn echter met betrekking tot veiligheid zowel verantwoordelijk voor gewestwegen als voor gemeentewegen.

1. Hoeveel verkeersdrempels en verkeersplateaus op onze gewestwegen voldoen niet aan de in het besluit gestelde voorschriften :
  - door hun ligging op een weg met bord B9,
  - door een te hoge toegelaten snelheid,
  - door een verkeerde dimensionering ?
2. Welk bedrag aan investeringen vertegenwoordigen deze inrichtingen ?
3. Worden de betrokken inrichtingen aangeduid met bord A51, zoals bepaald in het besluit ?
4. Wat is de benaderende kostprijs van het vervangen over de gehele gewestweg van borden van

het type B9 door B15, namelijk op die gewestwegen waar er verkeersplateaus zijn aangebracht ?

5. Welke veiligheidsmaatregelen kan de burgemeester nemen met betrekking tot gewestwegen met onveilige inrichtingen ?
6. Op welke wijze moet een burgemeester handelen op wiens grondgebied het gewest nalaat onveilige inrichtingen te signaleren met bord A51, of tijdig niet-conforme inrichtingen te verwijderen ?

Antwoord

De beantwoording vereist enig opzoekingswerk, waardoor geen onmiddellijk antwoord mogelijk is.

Ik heb mijn administratie gevraagd de nodige inlichtingen te verstrekken.

Zodra de nodige gegevens in mijn bezit zijn, zal ik niet nalaten ze snel mee te delen in een aanvullend antwoord.

Vraag nr. 214 van 15 maart 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

N26 Leuven-Mechelen – Verbindingsfunctie Antwerpen-Hageland

Met het schrappen van het tracé Leuven-Weerde op het gewestplan wordt er gepleit voor een verbetering van de bestaande verbindingen tussen het Hageland en de Antwerpse regio.

Eén van de alternatieven is de bestaande gewestweg Leuven-Mechelen. Deze weg moet echter worden heraangelegd. Sommigen denken daarbij aan parallelwegen, omdat de verkeerscirculatie op een aantal plaatsen wordt gehinderd door de aansluitende kruispunten, en ook de recente concentratie van winkels heeft daarop een negatief effect. Indien men deze gewestweg als alternatieve route naar Antwerpen wil gebruiken, moet ook het fietsverkeer worden gescheiden van de bestaande rijweg.

Werden er reeds concrete plannen of alternatieven voorbereid om de verbinding tussen het Hageland en Antwerpen te verbeteren ?

Antwoord

Op de N26 Leuven-Mechelen zijn een aantal projecten gepland.

Als vervolg op de herinrichting van de doortocht van Muizen die reeds enkele jaren geleden werd uitgevoerd, wordt momenteel door de afdeling Wegen Antwerpen gewerkt aan de herinrichting van het gedeelte tussen het Dierenpark Planckendaal en het kruispunt Trianon op het grondgebied van de gemeente Boortmeerbeek. Voor de voetgangers komt er ter hoogte van Planckendaal een doorgang onder de N26.

Op het indicatief meerjarenprogramma van de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Vlaams-Brabant, staat voor het jaar 2000 de herinrichting ingeschreven van het knelpunt Kampenhout-Sas op de kruising met de N21 (Brussel-Haacht-Werchter). Om een vlotte doorstroming van het verkeer te bevorderen en de aanleg van één centrale halte voor de verschillende buslijnen mogelijk te maken, wordt de brug over het Kanaal Leuven-Dijle vernieuwd en wordt het kruispunt met verkeerslichten aan elke zijde van de brug vervangen door een rotonde. Tevens vormt deze herinrichting reeds een eerste aanzet tot de aanleg van ventwegen tussen Kampenhout en Boortmeerbeek voor de ontsluiting van de aanpalende winkel- en bedrijvencomplexen.

Voorts bevat het meerjarenprogramma van de afdeling Wegen Vlaams-Brabant de volgende projecten met betrekking tot de N26: herinrichting van het kruispunt N26 met de Trianonlaan (N267) en de Stationsstraat, de modernisering van de omleiding in Herent, de aanleg van ventwegen tussen de Vekestraat (Kampenhout) en de Laarstraat (Boortmeerbeek) met herinrichting van de kruispunten en de modernisering van het wegvak Beringstraat-Laarstraat (Boortmeerbeek). Al deze maatregelen moeten zowel de veiligheid als de doorstroming ten goede komen.

Niet alleen de N26, maar ook de gewestweg N10 Aarschot-Lier is belangrijk voor de verbinding Hageland-Antwerpen.

Op de N10 worden momenteel in Koningshooikt twee rotondes aangelegd om de verkeersveiligheid en de doorstroming te bevorderen. In Begijnendijk worden twee kruispunten terwille van de verkeersveiligheid uitgerust met linksafslagstroken. Zowel op het grondgebied van Begijnendijk als van Aarschot staat ook de aanleg van vrijliggende fietspaden op het indicatief meerjarenprogramma. De af-

deling Wegen Antwerpen plant gelijkaardige ingrepen op de rest van het traject tussen Booischot en Lier.

Om de relatie Antwerpen-Hageland in al haar aspecten te benaderen, is het – zeker voor het personenvervoer – ook belangrijk om te wijzen op de mogelijkheden die het spoor biedt in de verbinding tussen het Hageland en Antwerpen.

Hasselt, Diest, Aarschot en Leuven hebben klok-vaste rechtstreekse treinverbindingen naar Antwerpen, met een reistijd van respectievelijk 65, 51, 35 en 42 minuten. Zeker tijdens de spits zijn dit scherpe tijden. Er rijdt telkens één trein per uur. Na afloop van de werken in Antwerpen-Centraal, waardoor dit station over een grotere capaciteit zal beschikken, zou ook de trein een grotere rol kunnen gaan spelen in dit gebied. Uiteraard speelt ook de kwaliteit van het voor- en natransport hierbij een belangrijke rol en dient de rol van het spoor te worden ondersteund door goede busaansluitingen en degelijke fietsroutes naar de stations.

Vraag nr. 215
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

N26 Leuven-Mechelen – Fietspaden – Shoppingverkeer

1. Op grote delen van de gewestweg Leuven-Mechelen ontbreken fietspaden. Nochtans is er, mits het verminderen van het aantal rijvakken van drie naar twee, ruimte voor de aanleg van een vrijliggend fietspad.

Bestaan er plannen voor de aanleg van fietspaden waar deze nog ontbreken ?

2. Tevens wordt deze gewestweg steeds meer een "winkelboulevard", waarbij op sommige delen (o.m. tussen Kampenhout en Hever) het doorgaand verkeer erg wordt gehinderd.

Worden er op korte termijn initiatieven genomen om de vestiging van dergelijke winkelcomplexen tegen te gaan ?

Is het niet aangewezen in de omgeving van deze winkelcomplexen voor alternatieve, parallel met de gewestweg aangelegde wegen te zorgen om het "shoppingverkeer" op deze plaatsen in goede en verkeersveilige banen te leiden ?

Antwoord*1. Aanleg van vrijliggende fietspaden langs de N26*

Als vervolg op de herinrichting van de doortocht van Muizen, die reeds enkele jaren geleden werd uitgevoerd, wordt momenteel door de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Antwerpen, gewerkt aan de herinrichting van het wegvak tussen het Dierenpark Planckendael en het kruispunt Trianon (Boortmeerbeek). Voor de voetgangers komt er ter hoogte van Planckendael een doorgang onder de N26 en ook de verhoogde fietspaden worden doorgetrokken.

Op het indicatief meerjarenprogramma van de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Vlaams-Brabant, staat voor het jaar 2000 de herinrichting ingeschreven van het knelpunt Kampenhout-Sas op de kruising met de N21 (Brussel-Haacht-Werchter). Om een vlotte doorstroming van het verkeer te bevorderen en de aanleg van één centrale halte voor de verschillende buslijnen mogelijk te maken, wordt de brug over het Kanaal Leuven-Dijle vernieuwd en wordt het kruispunt met verkeerslichten aan elke zijde van de brug vervangen door een rotonde.

Tevens vormt deze herinrichting reeds een eerste aanzet tot de aanleg van ventwegen tussen Kampenhout en Boortmeerbeek voor de ontsluiting van de aanpalende winkel- en bedrijvencomplexen, met name de ventweg tussen het Sas en de Vekestraat (kant naar Mechelen). Ook in dit project wordt bijzondere aandacht besteed aan veilig, comfortabel en conflictvrij fietsverkeer met de aanleg van twee lagergelegen bruggen over het Kanaal Leuven-Mechelen en verschillende fietstunnels bij de rotondes.

Voor de verdere opsomming van de projecten langs de N26 verwijs ik naar het indicatief meerjarenprogramma 1999-2001 dat ik heb meegedeeld aan het Vlaams Parlement. De aanleg van vrijliggende fietspaden vormt telkens een centraal onderdeel van deze projecten.

2. Winkelvestigingen langs de N26

Het toekennen van bouwvergunningen aan eventuele winkelcomplexen is een bevoegdheid van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten Landschappen (Arohm) en de gemeenten. De administratie Wegen en Verkeer (AWV) is daarentegen wel betrokken bij de opmaak van de mobiliteitsplannen voor de gemeenten langs de N26. De beleidsplannen, die gezamen-

lijk door de gemeente, AWV en Arohm worden goedgekeurd, zullen niet alleen een uitspraak doen over verkeerskundige aspecten, maar ook over het ruimtelijk beleid van de gemeente, daar tussen beide een onmiskenbare wisselwerking bestaat. Zowel de gemeente Kampenhout als de gemeente Boortmeerbeek wijzen op het belang van deze zone als economisch knooppunt.

Om de bestaande complexen op een veiliger manier te ontsluiten en conflicten met het doorgaand verkeer tot een minimum te herleiden, wordt, zoals hierboven vermeld, de aanleg gepland van ventwegen.

Vraag nr. 216
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Buurtwegen – Wijziging rooilijn

De Atlas der Buurtwegen legt de breedte en de ligging van buurtwegen vast.

In een aantal gevallen stellen we vast dat, naar aanleiding van bijvoorbeeld wegenwerken, een nieuw rooilijnplan wordt opgemaakt dat de wegligging vastlegt. Het gebeurt dat hierbij de wegbreedte wijzigt, in positieve of negatieve zin.

Bij een wegverbreding gaat dat gepaard met grondinnames waarvoor een vergoeding wordt betaald, eventueel via minnelijke schikking en anders na onteigening.

Het gebeurt evenwel ook dat de weg versmalt. Dit kan door op het plan een smallere wegbreedte aan te duiden, bijvoorbeeld een versmalling van vijf meter op de Atlas der Buurtwegen naar vier meter op het nieuwe rooilijnplan. In andere gevallen wordt de vroegere wegbreedte op plan behouden, maar stellen we vast dat er een de facto grondinname gebeurt door de aangelanden.

In beide gevallen wordt evenwel geen vergoeding betaald door de aangelanden.

Welke basis bestaat er voor enerzijds "grondafstand" door een kleinere wegbreedte op het rooilijnplan van de weg ten opzichte van de vroegere situatie (Atlas der Buurtwegen), en anderzijds een de facto kleinere wegbreedte waarbij de aangelanden "juridisch" of de facto in het bezit worden gesteld van een deel van de vroegere weg ?

Het betreft – zeker in het eerste geval – een indirect wegschenken van een deel gemeentepatrimonium zonder dat de gemeenteraad daarmee expliciet heeft ingestemd en zonder dat daarvoor enige vergoeding werd betaald.

Dient men in dit geval niet vooraf een schatting van de waarde van de verminderde wegzate te laten maken door het Comité tot Aankoop?

Bestaan er rond deze problematiek precedenten die aantonen welke werkwijze de gemeenten in deze gevallen moeten volgen?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

De wet op de buurtwegen van 1841 met zijn latere wijzigingen neemt een bijzondere plaats in in het hedendaagse wegenrecht. Reeds meermaals werd de vraag geopperd tot afschaffing en/of incorporatie van deze wet in de overige wetgeving.

Een bijzonderheid die daarbij voor specifieke moeilijkheden zorgt, is het feit dat buurtwegen in feite voorzien in een soort publieke erfdienstbaarheid van doorgang zonder dat daarbij de zate van de weg eigendom hoeft te zijn van de overheid. Buurtwegen werden immers vaak geopend op percelen waarbij de zate eigendom bleef van de aangelanden. Hoewel in de praktijk meer en meer wordt overgegaan tot onteigening van de benodigde gronden, dient bij elk concreet geval de eigendomstoestand te worden nagegaan.

De stelling van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat bij versmalling van een buurtweg aan de aangelanden indirect een deel gemeentepatrimonium wordt weggeschonken, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. In de praktijk wordt normaal gesproken een schatting opgemaakt door het Comité tot Aankoop waarbij niet de grondwaarde, maar de zogenaamde "welvoeglijkheidsvergoeding" wordt geraamd. Deze vergoeding is de meerwaarde die het goed verkrijgt door het geheel of gedeeltelijk wegvallen van de openbare erfdienstbaarheid die erop berustte en waardoor de aanpalende eigenaars opnieuw in het bezit van het volle eigendomsrecht worden gesteld. Dit bedrag wordt doorgaans berekend als een percentage van de effectieve grondwaarde.

Deze materie ressorteert onder het toezicht van de provinciebesturen.

(Antwoord Leo Peeters : blz. 1548 – red.)

Vraag nr. 217 van 15 maart 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Buurtwegen – Inventaris – Toezicht

De Atlas der Buurtwegen, opgemaakt rond 1840, vermeldt de buurtwegen in elke gemeente met een aantal bijkomende gegevens (perceelsgrenzen, breedte).

Vandaag stellen wij vast dat een aantal van deze buurtwegen, vooral die welke gelegen zijn in landelijke streken temidden van velden en weilanden, zijn ingenomen door de aangelanden, ondanks het feit dat ze nooit werden opgeheven. Op een aantal plaatsen is het zo dat zelfs na klachten van inwoners van de gemeente, het gemeentebestuur weigert om deze wegen vrij te houden of vrij te maken. Nochtans kan er in deze gevallen geen sprake zijn van verkrijgende verjaring, zodat het blijft gaan om openbare wegen.

Veel van deze buurtwegen kunnen bovendien worden ingeschakeld als alternatieve verbindingswegen, onder meer als toeristische en/of fiets- en wandelwegen.

1. Bestaan er voor de buurtwegen geactualiseerde atlassen?

De Atlassen der Buurtwegen zijn immers meer dan 150 jaar oud en veroorzaken herhaaldelijk betwistingen over de correcte ligging van buurtwegen.

2. Heeft de minister vice-president er, bij gebrek aan dergelijke geactualiseerde inventaris, bij de gemeenten op aangedrongen om de Atlas der Buurtwegen te actualiseren en een beleidsplan te ontwikkelen om het volledige wegennet vrij te houden en degelijk te onderhouden?

3. Over welke middelen beschikt de burger om gemeentebesturen die onwillig zijn om bepaalde buurtwegen vrij te houden, aan te zetten om deze taak toch op zich te nemen?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Bin-

nenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Blz. 1528

Antwoord

1. De originele Atlassen der Buurtwegen werden opgemaakt ingevolge de wet op de buurtwegen van 1841. Deze atlassen kunnen worden geraadpleegd bij de provinciebesturen en de gemeentebesturen, wat hun grondgebied betreft.

Vermits de bevoegdheid tot het verplaatsen van buurtwegen, meer bepaald de voetwegen, in eerste aanleg bij de bestendige deputatie van de provincieraad werd gelegd, worden deze atlassen bij de provinciebesturen bijgehouden. De aanvankelijk opgemaakte atlassen dienen dus samen met de nadien bij afzonderlijke besluiten van de bestendige deputatie doorgevoerde wijzigingen te worden gelezen. Er bestaan bij mijn weten geen geactualiseerde atlassen.

2. In de wet op de buurtwegen van 1841 en zijn latere wijzigingen is de bevoegdheid van de minister inzake deze materie beperkt tot beroepsinstantie. De bevoegdheid ligt bijgevolg in hoofdzaak bij het provinciebestuur.

Op het huidige ogenblik zijn mij vanuit de provinciebesturen initiatieven bekend waarbij bij de gemeentebesturen wordt op aangedrongen om dit wegennet in de mate van het mogelijke in ere te herstellen.

3. Indien een gemeentebestuur weinig bereidwilligheid aan de dag legt om terzake initiatieven te nemen, kan de burger zich wenden tot het provinciebestuur en de gouverneur in zijn hoedanigheid van toezichthoudende overheid.

(Antwoord Leo Peeters : blz. 1548 – red.)

Vraag nr. 219
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavooraarden

Zie :

Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 96

van 15 maart 1999

van mevrouw Gerda Raskin

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 220
van 15 maart 1999
van de heer ERIK MATTHIJS

Industriezone Baarle-Drongen (Gent) – Verkeerssituatie

De bedrijven in de industriezone Baarle-Drongen, die samen meer dan 3.000 voertuigbewegingen meebrengen van zowel eigen personeel als bezoekers en leveranciers, hebben te kampen met enorme verkeersproblemen.

Volgende klachten komen steeds weer naar voor :

- lange files en chaotische toestanden bij de open afrit van de snelweg E40 ;
- ongeschiktheid van de Baarleveldstraat voor zwaar vrachtvervoer, bestemd voor de industriezone (te smal, stukgereden wegdek, te kleine rotonde, aansluiting op Deinseseesteenweg heeft te scherpe hoek, ...) ;
- lange files bij verlaten van het industriegebied via de Kloosterstraat door het drukke verkeer in de Baarledorpstraat ;
- smalle en slecht verlichte wegen in het industriepark ;
- slecht wegdek in de Booiebos ;
- ontbreken van fietspad en openbaar vervoer ;
- verwarring in de benaming van straten en huisnummering ;
- ...

Wat is het standpunt van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid in deze problematiek ?

Zijn er reeds ontwerpen of plannen opgesteld om de verkeerssituatie te verbeteren ? Bijvoorbeeld :

- rotondes aan de op- en afritten van de E40 in Drongen-Baarle ;
- rechtstreekse op- en afrit van de snelweg E40 (richting Oostende-Brussel) naar het industrieterrein ;
- verkeerslichten ?

Antwoord

E40 – aansluitingscomplex op de N466 te Drongen

Ter verbetering van de verkeersafwikkeling ter hoogte van de aansluiting op- en afrit E40 en N466 voorziet de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Oost-Vlaanderen, in de aanleg van een rotonde. De Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid gaf een gunstig advies voor deze rotonde.

De uitvoering van de werken wordt opgenomen op het indicatief programma voor het jaar 2000. Hiervoor is een bedrag van 50 miljoen frank uitgetrokken.

Ontsluiting van het industriegebied Baarle-Drongen

Op initiatief van de stad Gent werd de Kloosterstraat verboden voor vrachtwagens boven de drieton met bestemming industriezone Baarle-Drongen.

De toegang dient te worden genomen via de Baarleveldstraat. Dit wegvak bevindt zich in minder goede staat. Verschillende betonplaten zijn verzakt en gebroken. De noodzakelijke herstellingswerken zullen worden opgenomen op het ontwerp van indicatief programma voor het jaar 2000. In het kader van de vernieuwing van de verharding op de brug over de E40, met inbegrip van de toegangshellingen, wordt het lengteprofiel ter hoogte van de aansluiting Baarleveldstraat – N466 aangepast.

Deze werken worden uitgevoerd in de loop van de maand april 1999.

Lange files bij het verlaten van het industriegebied via de Kloosterstraat

Er kan worden overwogen een driekleurige lichtsignalisatie te plaatsen ter hoogte van de aansluiting met de Kloosterstraat – N466 Baarledorpstraat, maar het plaatsen van verkeerslichten is proceduregebonden en moet worden voorgelegd aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveilig-

heid. Daartoe moeten onder meer ongevalgegevens, verkeersstellingen en ongevalanalyses worden opgevraagd.

De procedure werd opgestart. De administratie Wegen en Verkeer, afdeling wegen Oost-Vlaanderen, zal in de komende weken een vergadering beleggen.

Infrastructuur binnen de industriezone Baarle-Drongen

De opgesomde klachten in verband met de toestand van de wegen, onderhoud, smalle en slecht verlichte wegen, ontbreken van openbaar vervoer, verwarring in de benaming van straten en huisnummering en dergelijke binnen het industriegebied, ressorteren onder de bevoegdheid van het stadsbestuur van Gent.

Vraag nr. 221 van 19 maart 1999 van de heer WILFRIED AERS

De Lijn – Veiligheidsmaatregelen

Op 10 maart 1999 werd het openbaar vervoer in Gent getroffen door een staking. Op initiatief van het ACOD (Algemene Centrale der Openbare Diensten) staakte het personeel tegen de stijgende agressie op autobussen, trams en trolleybussen.

Deze staking is de bevestiging van de klachten die zowel door het personeel als door de reizigers van De Lijn de laatste tijd geregeld, doch zonder gevolg, worden geuit.

Welke maatregelen heeft De Lijn ondertussen reeds genomen om de veiligheid van het personeel en de reizigers te verhogen ?

Antwoord

De volgende maatregelen en initiatieven werden genomen om de veiligheid van het personeel en de reizigers te verhogen :

- diverse opleidingen (klantenzorg, anticiperend rijden, omgaan met agressie) ;
- radio met dispatching ;
- afgesloten bestuurderspost in de nieuwe trams ;
- stil alarm in elk voertuig ;

- betaalautomaten bij de ingebruikname van de nieuwe trams ;
- posttraumatische opvang (Pobos) ;
- inschakelen van stadswachten, agenten in burger en veiligheidsbeambten ;
- verhogen van toezichtspersoneel op risicolijnen ;
- samenwerkingsakkoorden met politie en rijkswacht.

De resultaten van deze maatregelen worden voortdurend geëvalueerd en waar nodig bijgestuurd door middel van :

- de registratie van alle gevallen ;
- het op kritische wijze in kaart brengen van de gevoelige punten ;
- onderzoek naar mogelijkheden tot uitbreiding van de bestaande afspraken met politie en rijkswacht ;
- organisatie van een themadag met de Belgische Vereniging voor Gemeenschappelijk Stads- en Streekvervoer (BVGSSV) op 5 mei aanstaande.

Dit alles in overleg met de vakbonden.

Vraag nr. 222
van 19 maart 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Natuurgebieden – Recreatieve en educatieve voorzieningen

Zie :
 Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
 Vraag nr. 164
 van 19 maart 1999
 van de heer Johan De Roo
 Blz. 1585

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 223
van 19 maart 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Expansie luchthaven Oostende – Stand van zaken

Op de vergadering van de Vlaamse regering van 18 en 19 december 1998 bracht de minister vice-president verslag uit over het Spiekermannrapport m.b.t. de toekomst van de luchthaven van Oostende.

De Vlaamse regering valideerde dit rapport als een belangrijk element in het dossier van de luchthaven en dientengevolge werd de minister vice-president gevraagd opdracht te geven tot de opmaak van een milieueffectrapport (MER) en eventueel tot de voorbereiding van de nodige gewestplanwijzigingen.

Op 19 januari jongstleden diende een voorstel van timing voor de verdere werkzaamheden m.b.t. het luchthavendossier klaar te zijn en tegen 2 maart een voorstel van lastenboek voor de uitbesteding van de concessie voor de uitbating van de luchthaven.

Op 21 december 1998 liet het Autonoom Havenbedrijf Oostende weten geïnteresseerd te zijn in de uitbating van de luchthaven en dat het daartoe een consortium van publieke en private partners wilde oprichten om mee te dingen naar de concessie.

1. Wat is de verdere timing voor de werkzaamheden rond het dossier van de luchthaven van Oostende en welke zijn deze werkzaamheden ?
2. Heeft de minister vice-president reeds opdracht gegeven om een MER op te maken en zo ja, is dit reeds klaar en wat zijn daarvan de resultaten ?
3. Zijn er voor de verdere expansie van de luchthaven van Oostende gewestplanwijzigingen nodig en zo ja, welke ?

 Wat is eventueel de stand van zaken van de voorbereiding van deze wijzigingen ?
4. Wat is de stand van zaken m.b.t. de opmaak van een lastenboek voor het uitbesteden van een concessie voor de uitbating van de luchthaven ?
5. Zijn er naast het Autonoom Havenbedrijf Oostende nog andere geïnteresseerden die zich

reeds hebben gemeld als kandidaat voor de uitbating van de luchthaven van Oostende en zo ja, welke ?

Antwoord

- 1, 4 en 5. De Vlaamse regering heeft op 30 maart 1999 een stappenplan goedgekeurd met het oog op het in concessie geven van het beheer van de luchthaven van Oostende.

Hiertoe zal een Europese offerteaanvraag worden uitgeschreven, op basis van een lastenboek dat door de Vlaamse regering werd vastgesteld. Dit lastenboek zal zeer spoedig worden gepubliceerd. De publicatietermijn bedraagt 120 dagen.

Uit deze offerteaanvraag zal blijken welke interesse er bestaat om de exploitatie van de luchthaven in de toekomst te verzekeren.

2. Een MER voor de luchthaven van Oostende werd opgemaakt met het oog op de plaatsing van een Instrument Landing System (ILS) op de baan 08 (kant zee), alsook voor enkele andere dringende projecten. De ontwerp-MER is thans voorgelegd met het oog op het conformiteitsonderzoek.

Het openbaar onderzoek van het MER zal plaatsvinden in het kader van de bouwaanvraag voor de ILS, gepland voor de lente 1999.

3. Het thans bestaand investeringsplan voor de luchthaven van Oostende vergt geen wijziging van het gewestplan. Een mogelijke wijziging in de toekomst zal afhangen van de investeringen die de latere concessiehouder zich voorneemt te doen.

Momenteel is er geen wijziging van het gewestplan Oostende ter hoogte van de luchthaven in bespreking.

Vraag nr. 224 van 19 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rotondes – Fiets- en zebrapaden

Rotondes hebben voordelen zowel voor de algemene veiligheid als voor een vlotter verkeer. Vooral automobilisten doen hier hun voordeel mee. Fietsers en voetgangers voelen zich niet altijd even veilig.

Ik stel vast dat aan bepaalde rotondes – zoals ook aan het begin van de Romeinse Kassei in Tongeren – totaal geen zebrapaden zijn aangebracht op of in de buurt van de rotonde, dit ondanks de ligging tussen twee woonwijken met winkels en gemeenschappelijke diensten.

1. Is deze specifieke rotonde een uitzondering, of zijn er nog rotondes zonder zebrapad en/of fietspad ?
2. Is het niet vanzelfsprekend om bij de planning van rotondes systematisch voor zebrapaden en fietspaden te zorgen, zodat voetgangers en fietsers in de buurt van de rotonde de wegen kunnen oversteken ?

Antwoord

1. De rotonde aan het begin van de Romeinse Kassei in Tongeren is gelegen in een overgangsgebied. Aan de ene zijde eindigt het verkeersgebied en aan de andere zijde begint het verblijfsgebied. De rotonde ligt net binnen de bebouwde kom. De rotonde heeft wel degelijk een fietspad, hier gematerialiseerd in rode koolwaterstofbeton en afgebakend door twee onderbroken witte strepen.

Terecht wordt opgemerkt dat er geen zebrapaden zijn aangebracht op deze rotonde. In het verleden werden nog rotondes geconstrueerd zonder zebrapaden.

2. In antwoord op deelvraag 2 kan worden gesteld dat het bij de planning van rotondes niet vanzelfsprekend is dat systematisch in fietspaden en/of zebrapaden wordt voorzien. Voor de aanleg van fietspaden wordt, naast een correcte maatvoering van de rotonde, een keuze gemaakt tussen de meest aangewezen fietsinfrastructuur in overeenstemming met het type rotonde, de locatie en de intensiteit van het gemotoriseerd en fietsverkeer.

Op rotondes gelegen in een druk verkeersgebied kan het aangewezen zijn om fietsverkeer te vermijden en via een alternatieve route om te leiden. In voorkomend geval worden er geen fietsvoorzieningen aangelegd op de rotonde.

Wat de aanleg van voetgangersvoorzieningen betreft, wordt in eerste instantie het potentiële aantal voetgangers nagegaan.

Zoals bekend, is sinds 1 april 1996 een nieuwe wet van toepassing waarbij voorrang dient te worden verleend aan voetgangers die zich op een zebrapad bevinden of op het punt staan zich erop te begeven.

Teneinde de voetganger geen vals gevoel van veiligheid te geven en om wildgroei tegen te gaan, werden door de Adviesgroep voor Verkeersveiligheid op de Vlaamse Gewestwegen (AVVG) criteria uitgewerkt inzake het aanbrengen van niet door driekleurige verkeerslichten beschermde voetgangersoversteekplaatsen. Er moet aan een aantal kwantitatieve en kwalitatieve eisen voldaan zijn vooraleer men tot de aanleg van die oversteekplaatsen kan overgaan. Zo bepaalt een criterium bijvoorbeeld dat er minimum veertig voetgangers/uur moeten zijn tijdens één spitsuur, of gemiddeld vijftig voetgangers/uur op vier spitsuren.

Sinds de aanleg van deze rotonde zijn er in de buurt enkele winkels bijgekomen. Hierdoor zal het voetgangersverkeer waarschijnlijk zijn toegenomen.

Ik stel voor een opportuiniteitsonderzoek uit te voeren naar de noodzaak van voetgangersoversteekplaatsen, conform het dienstorder.

**Vraag nr. 225
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Zwerfvuilcampagne – Evaluatie

In 1993 werd een actie tegen zwerfvuil opgestart, die sinds 1998 werd geïntensifieerd.

Gemeenten die zelf initiatieven tegen zwerfvuil opzetten en dit in het gemeentelijk milieuconvenant opnemen, kunnen een financiële ondersteuning krijgen.

Continuering en geregelde bekendmaking van resultaten zijn voor dergelijke acties belangrijk.

In opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 383 van 11 juni 1997 aan toenmalig bevoegd minister Eddy Baldewijns had ik graag het volgende vernomen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 2 oktober 1997, blz. 50 – red.*).

1. Hoeveel keer werd in 1997-1998-1999 per provincie ingegrepen tegen zwerfvuil langs gewestwegen ?
2. Op welke plaatsen in Limburg werden er overtredingen vastgesteld ?
3. Hebben de gelegitimeerde ambtenaren bij vaststelling van de inbreuken een beroep gedaan op andere personen voor het verbaliseren ? Hebben zijzelf geverbaliseerd ?
4. Welk gevolg (vermaning, boete, administratieve bestraffing, betalen van opruimkosten, ...) werd aan de overtredingen gegeven ?

Betekent dit extra inkomsten voor het Vlaams Gewest ?

Hoeveel bedragen de opbrengsten hiervan per jaar ?

5. Welke financiële ondersteuning krijgen gemeenten die initiatieven tegen zwerfvuil opzetten ?

Werden zij reeds over de concrete invulling van de afspraken met het gewest op de hoogte gesteld ?

Antwoord

1. Aantal PV's tegen zwerfvuil per provincie

	1997	1998	1999 (tot 31.03)
Antwerpen	0	8	2
Vlaams-Brabant	8	18	5
West-Vl.	2	4	3
Oost-Vl.	1	2	0
Limburg	0	2	0

2. In Limburg werden de in 1998 geverbaliseerde overtredingen vastgesteld in Tongeren (gemeenteweg) en in Diepenbeek (parking autosnelweg E313).
3. De processen-verbaal worden meestal opge maakt en betekend door de gelegitimeerde ambtenaren zelf. Soms wordt een beroep gedaan op de rijkswacht voor de identificatie van de vermoedelijke dader.

4. Wat deelvraag 4 betreft, wens ik op te merken :

- dat de sommen betaald als minnelijke schikking (opgelegd door het parket) of als strafrechtelijke geldboete (opgelegd door de strafrechter) worden geïnd ten bate van de staat ;
- dat administratieve geldboeten (opgelegd door een administratieve overheid) als sanctiesysteem voor sluikstortingen niet zijn opgenomen in het afvalstoffendecreet ;
- dat globaal bekeken méér sluikstorters worden geïdentificeerd, waardoor de opruimingskosten vaker worden gerecupereerd (meestal op vrijwillige basis) ;
- dat de preventieve en repressieve acties zouden moeten leiden tot een vermindering van de onderhoudskosten en van de vergoedingen die eventueel zijn verschuldigd aan slachtoffers van ongevallen direct of indirect veroorzaakt door zwerfvuil.

5. De lokale besturen die een mobiliteitsconvenant ondertekenen met het Vlaams Gewest en de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM), kunnen in dat kader (vrijwillig) eveneens een bijakte nr. 6 afsluiten.

Die bijakte regelt wederzijdse afspraken over het bevorderen van de netheid op de (gewest)wegen. In ruil voor een financiële vergoeding staan de lokale overheden in voor het "kleine" onderhoud van en de netheid op de gewestwegen. De vergoeding belooft jaarlijks 40.000 frank per strekkende kilometer gewestweg zonder middenberm, en 60.000 frank per kilometer gewestweg met middenberm. Voor brede middenbermen (meer dan 4 m) wordt extra betaald pro rata 10 frank/m².

De verbintenissen van de lokale besturen omvatten, behalve het verwijderen van zwerfvuil, eveneens het maaien van bermen en taluds conform het bermbesluit van 27 juni 1984, het onderhouden van bomen en beplantingen en het proper houden van alle niet inwendig verlichte bebakeningen.

Vraag nr. 226
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

N79 Maastrichtersteenweg Tongeren – Aanpassingswerken

Op mijn vraag nr. 110 van 19 november 1997 betreffende de N79 Maastrichtersteenweg in Tongeren antwoordde toenmalig bevoegd minister Eddy Baldewijns dat er asfaltwerken werden opgenomen in zijn voorstel van driejarenprogramma 1999 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1084 – red.*). Hij wou hierdoor de weg in goede staat van berijdbaarheid houden, daar de stad Tongeren zelf met de riolering nog niet kan beginnen.

Ondertussen werd door de stad wel werk gemaakt van de plannen voor aanleg van riolering.

Werd de planning met betrekking tot de aanpassingswerken gewijzigd ? Zo ja, welke concrete planning wordt nu door de administratie gevolgd ?

Antwoord

In april 1999 zullen de werken worden aangevat voor de verbetering van gewestweg N79, vak Maastrichtersteenweg tussen Eerste Meistraat en autosnelweg E313, op het grondgebied van de stad Tongeren.

De werken hebben tot doel een nieuwe asfaltlaag aan te brengen op de bestaande rijbaan om de weg in goede staat van berijdbaarheid te brengen. In het kader van deze werken zullen de bestaande afwateringsgrachten behouden blijven.

Deze planning blijft behouden, aangezien mijn administratie mij meedeelt dat de stad Tongeren geen rioleringsdossier voor de N79 heeft ingediend.

Vraag nr. 227
van 19 maart 1999
van de heer JOS STASSEN

N28 Neigem (Ninove) – Verkeersveiligheid

De gewestweg N28 Ninove-Halle gaat dwars door enkele dorpskernen, onder andere die van Neigem (gemeente Ninove).

Sinds enige tijd is dit officieel een bebouwde kom en dus geldt er een snelheidsbeperking van 50 km per uur. Maar weinig automobilisten houden zich daaraan. De weg nodigt uit tot snel rijden en een groot deel van het autoverkeer rijdt door de dorpskom met een snelheid van 80 km per uur en meer. De laatste jaren waren er trouwens enkele zware

verkeersongelukken, met zelfs dodelijke slachtoffers.

Bovendien veroorzaakt dit drukke en snelle verkeer ook zeer veel lawaai- en trillingshinder. Het is toch onverantwoord dat zware vrachtwagens met een snelheid van 80 km per uur en meer op een afstand van enkele meters van woningen kunnen voorbijrijden. De hinder door lawaai én trillingen is hier dus enorm.

1. Hoeveel verkeersongelukken gebeurden er op de N28, grondgebied deelgemeente Neigem, in respectievelijk 1996, 1997 en 1998, graag met vermelding van aantal gewonden, zwaargewonden en doden ?
2. Welke maatregelen werden genomen of zijn gepland om iets te doen aan de verkeersonveiligheid en verkeersleefbaarheid ? Wordt deze dorpskom aangepakt in het kader van het doortochtenprogramma ?
3. Werd de geluids- en trillingshinder langs deze gewestweg in de bebouwde kom van Neigem al bestudeerd ? Zo ja, wat zijn hiervan de belangrijkste resultaten ? Zo neen, deelt de minister vice-president mijn standpunt dat zo'n studie dringend nodig is ?

Antwoord

1. Volgens de beschikbare statistische gegevens werden volgende ongevallen genoteerd :

1996 : nihil ;

1997 : 3 ongevallen met in totaal 1 zwaargewonde en 2 lichtgewonden ;

1998 : nog geen gegevens voorhanden.

2. Het centrum van Neigem werd nog maar recentelijk als bebouwde kom aangeduid.

Met het oog op een rangschikking in het doortochtenprogramma van de gewestwegen dient de toetsing aan de karakteristieken van de behoefteanalyse nog te gebeuren.

3. Er werd geen specifieke studie naar geluids- en trillingshinder op dit wegvak uitgevoerd.

Aangezien een sanering van de toestand plaatselijk toch nodig is door de schade aan de oude betonrijweg, is een dergelijke studie op dit

ogenblik in feite niet aan de orde. Herstellingswerken zijn opgenomen in het reserveprogramma voor onderhoudswerken in 1999.

Met het stadsbestuur werden de eerste contacten gelegd met het oog op een eventuele coördinatie van werken.

Vraag nr. 228 van 19 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 76

van 19 maart 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1499

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

Vraag nr. 229 van 19 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Herziening KB inschrijving voertuigen – Advies

Bij het totstandkomen van bepaalde regelgevende teksten moeten de gewesten worden betrokken. Zo ook bij de voorbereiding van de herziening van het koninklijk besluit (KB) van 31 december 1953. Dit nieuwe KB wil klaarheid brengen in de bepalingen betreffende de verplichting voor Belgische ingezetenen om hun voertuigen voor privé-gebruik in België, ook in België in te schrijven. Zo kan de handigheid om voertuigen in het buitenland in te schrijven allicht worden beteugeld.

Minister van Vervoer Michel Daerden verklaarde in februari 1999 in de Senaat dat hij de teksten aan de gewesten ter bespreking zou toesturen.

1. Heeft de minister vice-president de teksten van minister Daerden reeds ontvangen ? Wanneer ?

2. Heeft de Vlaamse regering reeds een advies uitgebracht ? Wanneer ?
3. Werden er door de Vlaamse regering adviezen gevraagd aan bepaalde instanties ?
4. Werden er wijzigingen voorgesteld aan de tekst van minister Daerden en zo ja, welke ?

Antwoord

1. De teksten van minister Daerden werden mij voor advies toegezonden.
2. Na consultatie van mijn administratie heb ik, overeenkomstig de procedure, mijn advies gezonden naar de Vlaamse regering ter bespreking op de Interministeriële Conferentie van de Ministers van Verkeer en Infrastructuur.
3. Door de Vlaamse regering werden geen adviezen gevraagd aan bepaalde instanties.
4. Aan de teksten van minister Daerden werden geen wijzigingen voorgesteld.

Vraag nr. 230
van 22 maart 1999
van de heer MARC DE LAET

Koning Boudewijnlaan Willebroek – Verkeerssituatie

Wie in Willebroek of de nabije omgeving woont, kan dagelijks vaststellen dat er, ondanks de ingebruikname van de omleidingsweg rond Willebroek (Koning Boudewijnlaan), nog steeds veel doorgaand verkeer door het centrum van Willebroek rijdt.

Een mogelijke oorzaak is de gebrekkige bewegwijzering aan de rotonde die het begin vormt van de ring. Een andere oorzaak is mogelijk de herhaalde onderbreking van het verkeer om de scheepvaart op het Zeekanaal Brussel-Rupel door te laten, wat aanleiding geeft tot lange files, zonder dat de automobilisten daarbij de duur van de onderbreking kunnen inschatten, gezien de specifieke ligging van de brug.

1. Hoe is het verkeer over de omleidingsweg rond Willebroek tijdens de voorbije jaren geëvolueerd ?

2. Welke bijkomende maatregelen kunnen worden genomen om nog meer doorgaand verkeer naar de omleidingsweg te loodsen ?
3. Heeft de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen reeds onderzocht of vooraankondigingsborden op de omleidingsweg kunnen worden geplaatst die aan de automobilisten informatie geven over de duur van de onderbreking van het wegverkeer ?

Antwoord

Tot op heden werd, voorzover mij bekend, geen herkomst-bestemmingsonderzoek verricht voor het verkeer dat gebruikmaakt van de doortocht Willebroek. Het is derhalve niet mogelijk een gefundeerde uitspraak te doen over de verdeling van het doorgaand verkeer over beide reisen.

Deze vraag en het onderzoek daaromtrent, eventueel gevolgd door voorstellen voor aangepaste maatregelen, maken deel uit van het mobiliteits-overleg dat momenteel wordt gevoerd met de gemeente Willebroek en alle andere bij de mobiliteit betrokken partners, inbegrepen de NV Zeekanaal. Aangezien men nog in het stadium is van de opmaak van de synthesesnota, is het nog te vroeg om in dit verband reeds uitspraken te doen.

Op de N16-ring Willebroek werden reeds verkeersborden geplaatst, zowel ter hoogte van de aansluiting met de autosnelweg A12, als ter hoogte van de rotonde aan de Blaasveldstraat, en dit met het oog op het afsluiten van de weg en het omleiden van het verkeer wanneer de brug over het Zeekanaal om technische redenen wordt onderbroken.

Deze signalisatie moet manueel worden bediend door de politie van Willebroek, maar wordt niet gebruikt bij korte onderbrekingen veroorzaakt door het scheepvaartverkeer.

Vraag nr. 231
van 22 maart 1999
van de heer MARC DE LAET

Sas Klein-Willebroek – Heropening

In het kader van de ontwikkeling van het waterrecreatiecentrum Willebroek-Boom, ijveren de gemeentebesturen van Willebroek en Boom in samspraak met de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen en het Antwerps provinciebestuur voor de heropening van het sas

op het einde van de oude kanaalarm in Klein-Willebroek.

Deze heropening betekent ongetwijfeld een extra stimulans voor de verdere ontplooiing van de jachthaven van Klein-Willebroek en de waterrecreatie in het algemeen in de regio Boom-Willebroek en langs de Rupel.

De kans is daarenboven reëel dat in de loop van de maand mei Europese subsidies worden toegekend aan dit specifieke project.

Kan de minister mij meedelen of hij dit project ondersteunt ?

Zo ja, welke middelen zijn ervoor uitgetrokken ?

Antwoord

Het ontwikkelen van het recreatief karakter van de waterwegen, en dus ook van het Zeekanaal Brussel-Schelde, is één van de doelstellingen binnen mijn beleid. Vandaar dat de uitbouw van de oude kanaalarm in Klein-Willebroek en de samenwerking tussen de gemeenten Willebroek en Boom en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen een goed initiatief is, dat mijn goedkeuring wegdraagt.

Het openmaken van de oude sluis in Klein-Willebroek zal de recreatieve functie van het kanaal stimuleren en zal tevens een optimaler gebruik van de nieuwe zeesluis in Wintam mogelijk maken.

Op de begroting 1999 heb ik voor de ondersteuning van dit project een krediet van tien miljoen frank vrijgemaakt.

Vraag nr. 232
van 22 maart 1999
van de heer MARC DE LAET

Jaagpad Rupel – Voetgangersbruggen

Reeds vele jaren wordt er gesproken over het doortrekken van het jaagpad langs de Rupel van Rumst naar Mechelen en Willebroek. Het gaat hier om de logische voortzetting en afwerking van het Sigmapijn door de overbrugging van de Nete en de Dijle.

Ondanks het feit dat de betrokken gemeentebesturen dit project reeds jaren ondersteunen, is het nog

steeds niet gerealiseerd. De opmaak ervan door de bevoegde administratie sleept haast vijf jaar aan.

1. Kan de minister mij meedelen waarom de opmaak van dit project zoveel tijd in beslag neemt ? Hoe staat hij tegenover dit project ?
2. Wanneer zal de overbrugging van Nete en Dijle een feit zijn ?

Antwoord

Op 18 augustus 1994 werd een algemene offerteaanvraag uitgeschreven voor de bouw van de voetgangersbruggen over de Dijle en de Nete ter hoogte van hun samenvloeiing in de Rupel. Op deze algemene offerteaanvraag werd met zeventien biedingen ingeschreven. Geen enkele van deze biedingen voldeed om in aanmerking te komen voor een bouwtoelating. Er werd, naar aanleiding van deze offerteaanvraag, dan ook geen opdracht gegund.

Met Monumenten en Landschappen werd overleg gepleegd om bruggen te ontwerpen die wel zouden voldoen om een bouwtoelating te verkrijgen. Uitzonderlijk werd in samenspraak met de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) en de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) geopteerd voor een vakwerkbrug.

De openbare aanbesteding heeft plaatsgevonden op 25 maart 1999 en er waren zeven inschrijvers. De laagste inschrijver was de tijdelijke vereniging Herbosch-Kiere – Buyck voor een inschrijvingsprijs van 76.356.440 frank (BTW incl.).

Na goedkeuring en vastlegging van dit bedrag zal onmiddellijk met de bouw van de bruggen kunnen worden begonnen.

Vraag nr. 234
van 22 maart 1999
van de heer EDDY SCHUERMANS

N20 Wimmertingen-Rapertingen (Hasselt) – Veerkeersveiligheid

De Luikersteenweg (N20) is een gevaarlijke verkeersader door Wimmertingen en Rapertingen (Hasselt).

Al jaren worden er maatregelen gevraagd door de buurtbewoners.

Zo worden er verkeerslichten gevraagd aan de (enige) toegang van de Henegauwwijk (Rapertingen). Op de spitsuren kan men deze wijk moeilijk uit.

In Wimmertingen ligt het gevaarlijkste punt in de omgeving van de kerk. Die ligt aan een gevaarlijke bocht, kort bij het kruispunt richting Alken. Daar zijn al heel wat zware verkeersongevallen gebeurd. Ook hier zijn maatregelen dringend nodig.

Zijn er verkeersvertragende maatregelen en/of verkeerslichten gepland in Wimmertingen en aan de Henegauwwijk in Rapertingen ?

Antwoord

Het verzoek om verkeerslichten aan te brengen in de doortocht van Wimmertingen wordt onderzocht.

Vooreerst dient een verkeerstelling te worden georganiseerd en moeten ongevallengegevens worden verzameld en ontleed.

Aan de hand van deze gegevens zal het verzoek worden voorgelegd aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid.

Met betrekking tot de aansluiting van de Henegauwlaan op de N20 in Rapertingen kan ik melden dat er geen bijkomende verkeersvertragende maatregelen zijn gepland.

Vraag nr. 237 van 23 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Onderhoud gewestwegen – Afspraken met gemeenten

Het onderhoud van wegen, straathoeken, bermen, ... is in principe de taak van de wegbeheerder. Het gewest is verantwoordelijk voor de eigen wegen, de gemeente voor haar wegen.

Omwille van efficiëntie is er nu een voorstel om de gewestwegen die in een bebouwde kom liggen, door de gemeente te laten onderhouden. Via overeenkomsten worden daarom onderhandelde afspraken op papier gezet, zowel over de juiste taken als over de mogelijke vergoeding. Als het gewest in gebreke blijft, is nu trouwens de gemeente (secundair) toch al verantwoordelijk.

1. Welke afdelingen van de administratie van het Vlaams Gewest betrachten dergelijke overeenkomsten met gemeenten voor deze activiteiten ?

2. Werden aan deze afdelingen bepaalde richtprijzen opgelegd voor het (laten) uitvoeren van deze opdrachten ?

Zo ja, welke afdelingen kregen welke richtprijzen ? Welke parameters worden gebruikt om dit te bepalen ?

Zo neen, is het niet zinvol uniformiteit te brengen in deze afspraken ?

3. Welke gemeenten gingen reeds op het aanbod in ? Hoe werd het geconcretiseerd ? Welk bedrag zullen ze hiervoor ontvangen ?

Antwoord

De vraag heeft mijns inziens betrekking op de mogelijkheid die aan de lokale besturen wordt geboden om in het kader van het zogenaamde mobiliteitsconvenant op een vrijwillige basis een bijakte betreffende "het bevorderen van de netheid op de wegen" af te sluiten.

Middels het afsluiten van die bijakte engageren de steden/gemeenten zich tot het permanent onderhouden van en het verzekeren van de netheid op de gewestwegen op hun grondgebied. In ruil ontvangen ze een financiële vergoeding van het Vlaams Gewest. Die vergoeding belooft 40.000 frank per kilometer gewestweg zonder middenberm en 65.000 frank per kilometer in het geval van gewestwegen met middenberm (tot een breedte van 4 m). In het geval van een extra brede middenberm (meer dan 4 m) wordt er een vergoeding van 10 frank/m² betaald.

Deze vergoedingen zijn uniform vastgesteld voor gans Vlaanderen en geenszins het resultaat van onderhandelde afspraken. Evenmin wordt er onderhandeld over de omvang van de taken waartoe de steden/gemeenten zich verbinden. Die taken zijn precies omschreven onder artikel 2 van de bijakte nr. 6 betreffende het bevorderen van de netheid op de wegen.

Zowel voor de omvang van de opdrachten als voor de vergoedingen die er tegenoverstaan, bestaat de ook door de Vlaamse volksvertegenwoordiger blijkbaar gewenste uniformiteit. Zeven Vlaamse gemeenten (Neerpelt, Arendonk, Brasschaat, Bo-

cholt, Gingelom, Zutendaal en Heusden-Zolder) ondertekenden reeds een dergelijke netheidsbijakte aan het mobiliteitsconvenant. Andere steden en gemeenten bereiden een dossier voor.

De concretisering van het dossier gebeurt door de ondertekening van de bijakte door de burgemeester en secretaris van de lokale bestuursentiteit enerzijds en door de bevoegde Vlaamse minister anderzijds.

Inzake tarifiering verwijs ik naar de bovenvermelde bedragen.

Vraag nr. 238
van 26 maart 1999
van de heer JORIS VAN HAUTHEM

Ring Asse – Planning

In de lokale pers in Asse zijn artikels verschenen die laten uitschijnen dat de Vlaamse regering plannen koestert om rond het centrum van de gemeente Asse een heuse ring aan te leggen. Uiteraard zorgen dergelijke speculaties voor nogal wat deining en ongerustheid. De plaatselijke overheden reageren vrij wazig en vooral ontwijkend op deze geruchten.

Het lijkt mij een vorm van goed bestuur dat de inwoners van Asse op een correcte manier worden geïnformeerd.

1. Is er inderdaad een ring gepland rond Asse-centrum ?
2. Zo ja, kan de minister volgende informatie verstrekken ?

Wat is het exacte tracé van deze ring ?

Voor wanneer is de aanvang van de werken gepland en wat is de vooropgestelde einddatum ?

Zijn er onteigeningen nodig ? Zo ja, over welke panden gaat het ? Wanneer worden de betrokkenen op de hoogte gebracht ?

Is er met betrekking tot de aanleg van deze ring enige inspraak van de betrokken bevolking gepland ?

Antwoord

1. Er is inderdaad een ring rond Asse gepland.

Het project is opgenomen in het indicatief meerjarenprogramma 1999-2001 dat aan het Vlaams Parlement werd meegedeeld.

2. Het exacte tracé van de ring is nog voor een gedeelte in studiefase.

Wat wel zeker is, is dat het om een kleine ring gaat, die vertrekt aan het station van Asse, langs de Asfaltcosite aansluit op de weg naar Mollem (fase 1), vervolgens over of onder de spoorweg naar de N9 gaat (fase 2) en ten slotte zal aansluiten op de provinciale weg N285 (fase 3).

Voor de realisatie zijn er onteigeningen nodig. De onteigeningen die betrekking hebben op panden zijn vooral gesitueerd in de buurt van het station en ter hoogte van de aansluiting met de N9 en de N285. De betrokkenen worden gecontacteerd door de aankoopcommissarissen.

Aangezien de ring om Asse gepaard moet gaan met een gewestplanwijziging, zal de bevolking bij het openbaar onderzoek kunnen reageren.

Vraag nr. 241
van 26 maart 1999
van de heer JOS DE MEYER

Strategisch Plan Linkerscheldeover – Landbouwstudie

Op 20 januari 1998 nam de Vlaamse regering de beslissing een containerterminal aan te leggen op de Linkerscheldeover (LSO) in de gemeente Beveren.

Tevens werd beslist om voor de verdere ontwikkeling van de LSO een strategisch plan op te stellen. In het kader van het strategisch plan werd een overeenkomst tussen de administratie Land- en Tuinbouw (ALT) en de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) afgesloten tot het opstellen van een landbouwstudie voor het linkerscheldeovergebied door de VLM.

1. Wat is het doel van de studie ?

Wat is de omschrijving van het studiegebied ?

Over welke oppervlakte gaat het ? Hoeveel hiervan is landbouwgebied ?

2. Hoeveel landbouwbedrijven bevinden zich in het studiegebied ? Hoeveel bedrijfszetels ?

Hoe is de verdeling hiervan over de verschillende deelgebieden (onderscheiden polders) ?

3. Welke productietakken en bedrijfstypen komen in deze streek aan bod ?

4. Wat zijn de belangrijkste bedrijfskenmerken ?

Wat is de gemiddelde oppervlakte ?

Hoe is deze in vergelijking met de bedrijven in Vlaanderen ?

Zijn er opvallende verschillen voor de onderscheiden productietakken ?

5. Welke zijn de sociologische kenmerken van de bedrijfsleiders ?

6. Wat zijn de juridische en beleidsmatige randvoorwaarden (gewestplan, Vlarem, Mestdecreet) ?

7. Hoe is de bodemgeschiktheid voor landbouw ?

8. Wat is het belang van het studiegebied voor de inkomensvorming van de betrokken landbouwers ?

9. Hoe dient de kwetsbaarheid van deze bedrijven voor onteigening te worden omschreven ?

10. Op welke wijze hanteert de Vlaamse regering deze studie ? Wat zijn hiervan de gevolgen ? Welke rechtszekerheid geeft men deze generatie landbouwers en hun opvolgers ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

De landbouwstudie werd uitgevoerd in opdracht van de ALT, die onder de bevoegdheid ressorteert van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Van de resultaten van deze studie werd de werkgroep Strategisch Plan Linkeroever in kennis gebracht.

Voor een gedetailleerd antwoord op de vraag verwijs ik naar het antwoord van de heer Eric Van Rompuy.

(Antwoord Eric Van Rompuy : blz. 1544 – red.)

Vraag nr. 243 van 26 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gewestoverschrijdende wegenwerken – Informatie

"Uitweg" biedt aan vele belangstellenden een praktisch overzicht van de geplande wegenwerken. Op Internet is dezelfde informatie te bekijken.

Omdat de "Vlaamse Ruit" economisch gezien het centrum is van Vlaanderen, zijn de verbindingen vanuit alle regio's in Vlaanderen naar dit gebied belangrijk. Verschillende hoofdwegen vanuit belangrijke excentrisch gelegen gebieden naar deze ruit lopen gedeeltelijk over Waals en Brussels grondgebied. Ik denk hierbij aan de E40, die de regio Tongeren met Brussel verbindt, maar allicht zijn er nog andere regio's in zuidelijk Vlaanderen verbonden met Brussel via wegen die gedeeltelijk op Waals of Brussels grondgebied zijn gelegen.

1. Is het, voor het Vlaams economisch beleid, niet belangrijk ook verbindingswegen die over een ander gewest lopen, op te nemen in deze informatie ?

2. Waarom zijn alleen de wegen gelegen op het grondgebied van het Brusselse gewest op de wegenkaarten aangegeven, en niet de delen van hoofdwegen gelegen op Waals grondgebied ?

3. Is een wederzijdse afspraak met Wallonië in verband met wegenwerken op grensoverschrijdende hoofdwegen zoals de E40, niet zinvol ?

Antwoord

Er is reeds een overleg opgestart met de andere gewesten om wederzijds verkeersinformatie uit te wisselen, onder meer in het kader van de uitbouw van RDS-TMC-verkeersinformatie en de realisatie van een Vlaams Centrum voor Verkeersinformatie en Verkeersbeheer.

De vooruitzichten zijn goed, omdat dit op basis van wederkerigheid is. Voor de informatie over wegenwerken op Internet en in "Uitweg" ligt het iets moeilijker, omdat alleen Vlaanderen deze communicatiekanalen heeft.

Er zal wel aan de andere gewesten worden gevraagd om hun gegevens door te geven, zodat ze kunnen worden opgenomen op de "Vlaamse" kaart.

Vraag nr. 245
van 1 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Autosnelwegen Limburg – Geluidsschermen en fluisterasfalt

Als gevolg van het toenemend verkeer op onze wegen, en dan vooral van het vrachtvervoer, neemt ook de geluidshinder toe.

Welke projecten zijn in 1998 uitgevoerd en welke zijn in 1999 voorbereid om in Limburg geluidsmuren te plaatsen langs de autosnelwegen of om fluisterasfalt aan te leggen in het kader van de strijd tegen de geluidshinder ?

Antwoord

Wat de autosnelwegen in de provincie Limburg betreft, kan ik melden dat in 1998 geen geluidsschermen werden geplaatst.

Op het ontwerpprogramma 1999 is er op het reserveprogramma 40 miljoen uitgetrokken voor het plaatsen van geluidsschermen langs de autosnelwegen A2 en A13.

Wat de heraanleg van wegen of de aanleg van nieuwe wegen betreft, kan ik medelen dat daarbij systematisch wordt geopteerd voor het gebruik van geluidsarme wegverharding.

Vraag nr. 250
van 13 april 1999
van de heer HERMAN LAUWERS

Zonnepanelen – Vergunningplicht

De Vlaamse regering bevordert de opwekking van huishoudelijke energie met zonnepanelen.

De installatie ervan is totnogtoe vergunningplichtig, vermits ze niet expliciet voorkomt op de lijst van vrijgestelde werken.

Toch zou kunnen worden gesteld dat het hier gaat om "de plaatsing van installaties voor elektriciteit en verwarming die de bestemming en het gebruik van het gebouw niet wijzigen" en die niet vergunningplichtig zijn. Indien zonnepanelen toch vergunningplichtig zijn en blijven, lijkt het minimaal wenselijk ze op te nemen in de lijst van 4 november 1997 betreffende de werken waarvoor geen architect moet worden ingeschakeld.

Het is trouwens enigszins onlogisch dat zonnepanelen wél en schotelantennes niet vergunningplichtig zijn, vermits die laatste soms visueel méér ingrijpend zijn.

Waarom zijn zonnepanelen op daken totnogtoe niet toegevoegd aan de lijst van vrijgestelde werken of van werken waarvoor geen architect moet worden ingeschakeld ?

Antwoord

Voor de plaatsing van zonnepanelen is inderdaad een bouwvergunning nodig. Het betreft immers een vaste constructie die niet uitdrukkelijk is opgenomen in de lijst van de werken waarvoor geen bouwvergunning nodig is. Hetzelfde geldt evenwel ook voor schotelantennes.

De medewerking van een architect is niet nodig voor :

"de werken of handelingen aan de buitenvlakken van een vergund gebouw, zoals : (...)

c) het aanbrengen van dakvlakvensters in het dakvlak ;

d) het aanbrengen van een beperkt aantal in omvang beperkte dakuitbouwen, over maximum één tiende van de dakoppervlakte ;

voor zover ze niet de wijziging van het gebruik of van de bestemming of – wanneer het een woongebouw betreft – de wijziging van het aantal woongelegenheden met zich meebrengen, en op voorwaarde dat de stabiliteit van het gebouw en het architectonisch karakter of de vormelijke kwaliteiten ervan niet worden gewijzigd."

De bepalingen omtrent de werken die vrijgesteld zijn van het voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar zijn analoog.

Een installatie die kleiner is dan 10 m² zal bijna steeds aan deze voorwaarden voldoen. Voor grotere installaties lijkt het mij redelijk te stellen dat het architectonisch karakter wordt gewijzigd. In dat geval is de medewerking van een architect vereist en is de aanvraag niet vrijgesteld van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

Ik hoop op deze wijze een duidelijk beeld te hebben gegeven van de huidige regelgeving. Wel wens ik op te merken dat ik werk aan een verruiming van het besluit van de Vlaamse regering inzake de

"kleine werken". Het is echter nog te vroeg om nu reeds informatie hierover te kunnen geven.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 150
van 8 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Loopbaanonderbrekingspremies – Uitbetaling

De Vlaamse overheid geeft aanmoedigingspremies voor personen die loopbaanonderbreking nemen. Belangrijk voor de aanvrager is voldoende zekerheid te hebben over een vlotte uitbetaling : bij de planning wordt immers rekening gehouden met dit bijkomend inkomen.

Van verschillende kanten bereiken mij signalen dat de uitbetaling lang op zich kan laten wachten. Zo vroeg iemand deze premie aan in juli 1998 en had ze eind januari 1999 nog steeds niets ontvangen. Dit kan jonge gezinnen, die met heel wat uitgaven zitten, met problemen confronteren.

1. Werden deze problemen reeds eerder gesignaleerd en wat werd eraan gedaan ?
2. Hoeveel personen (in voltijds equivalenten) zijn bezig met deze dossiers ?

Worden in vakantieperiodes of bij ziekte van deze personen hun taken door anderen overgenomen ?

Antwoord

1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat de regelgeving inzake aanmoedigingspremies uitdrukkelijk in een uitbetaling per kwartaal voorziet (artikel 11, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 voor de privé-sector en artikel 6, § 2 van het besluit van 22 september 1998 voor de openbare sector).

Door een doorgedreven informatisering en administratieve vereenvoudiging van de betalingsprocedure is de administratie erin geslaagd om, vanaf het tweede kwartaal van 1998, de betalingen uit te voeren tegen het einde van de maand

volgend op het afsluiten van het betrokken kwartaal.

2. Momenteel zijn, uitdrukt in voltijds equivalenten, 7,5 personen tewerkgesteld in de cel Aanmoedigingspremies, privé- en Vlaamse openbare sector samengeteld.

De verdere versoepeling van de premiestelsels in de loop van 1998 heeft het succes van de maatregel uiteraard nog verhoogd en heeft geleid tot een sterke stijging van het aantal aanvragen. De administratie is dan ook genoodzaakt geweest om interne herschikkingen in de personeelsformatie door te voeren, teneinde het hoofd te bieden aan de toegenomen werkdruk.

Gelet op de reeds maximale flexibiliteit van de dienst acht de administratie het niet mogelijk om, behoudens dringende zaken, de opdrachten van de betrokken personeelsleden in vakantieperiodes of bij ziekte door anderen te laten overnemen.

Vraag nr. 152
van 8 maart 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Slibverwerking Brusselse RWZI's – Overleg

Het waterzuiveringsstation Brussel-Zuid wordt wellicht nog dit jaar in bedrijf genomen, dat van Brussel-Noord wordt aanbesteed.

Wegens de beperkte oppervlakte van het Brusselse hoofdstedelijke gewest bevinden beide stations zich aan de grens met het Vlaamse gewest. Hun exploitatie zal wellicht effecten hebben in Vlaanderen.

Een belangrijke factor in de exploitatie van elke rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) is de slibverwerking.

1. In hoeverre werd de Vlaamse overheid op de hoogte gebracht van de slibverwerking in de RWZI's van Brussel ?
2. Welke inspraak is er geweest vanuit het Vlaamse gewest ?
3. Welke behandeling zal het slib ondergaan ?
4. Wat is de mogelijke hinder die Vlaanderen daarvan kan ondervinden en hoe wordt die verholpen ?

Antwoord

De samenwerkingsovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor de sanering van Zenne en Woluwe bepaalt dat elk gewest als bouwheer optreedt voor de infrastructuurwerken op zijn grondgebied. Voor de RWZI's Brussel-Zuid (in uitvoering) en Brussel-Noord (in ontwerp, binnenkort in aanbesteding), inclusief de slibverwerking, betekent dit dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest optreedt als bouwheer. De bouwheer bepaalt dus welke RWZI wordt gebouwd, de wijze van slibverwerking, enzovoort.

In dezelfde overeenkomst is ook bepaald dat een college van deskundigen uit de twee gewesten voorafgaand advies verleent over de bijzondere bestekken voor de RWZI en de voorstellen tot toewijzing van de werken.

Hoewel dit college van deskundigen niet formeel werd ingesteld, werd toch geregeld overleg gepleegd, op het niveau van specialisten voor de lopende dossiers en op het niveau van de kabinetten voor de overeenkomst.

Het Vlaams Gewest werd tijdens voormeld overleg geïnformeerd over de wijze van de slibverwerking.

De slibbehandelingswijze is de volgende :

- het slib van de RWZI Brussel-Zuid wordt ontwaterd en daarna ter plaatse verbrand in een wervelbedoven die uitgerust is met een elektrofilter en een wassysteem voor de rookgassen ;
- voor de RWZI Brussel-Noord, die volgens een concessieovereenkomst zal worden gebouwd en geëxploiteerd, is de manier van slibverwerking niet expliciet vastgelegd in het bestek, ze wordt overgelaten aan de concessionaris. Slibverbranding op de RWZI zelf is uitgesloten. De concessionaris moet, vóór de toekenning der werken, zelf opgeven hoe de afzet van het slib zal gebeuren en aantonen dat dit haalbaar en technisch mogelijk is.

Met betrekking tot de mogelijke hinder ten slotte moet worden gesteld dat deze voor Brussel-Noord afhankelijk zal zijn van de gekozen afzetweg, die evenwel in overeenstemming zal moeten zijn met de geldende wettelijke bepalingen. Voor Brussel-Zuid is destijds voor verbranding geopteerd. De randvoorzieningen zullen de hinder, die vooral richting hoofdstedelijk gewest zelf is georiënteerd, tot een minimum beperken.

Vraag nr. 153
van 8 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Grensoverschrijdende Waalse rivieren – Waterkwaliteit – Dijlepark

Het Waals Gewest heeft een aantal rivierconvenants afgesloten met de verkozen mandatarissen, de "riviergebruikers" en de openbare en privé-verenigingen die zich willen inzetten voor maatregelen tegen de verontreiniging, maar ook ten gunste van het leefmilieu en de landschappen.

Inzonderheid werd onlangs verwezen naar het Dijle-convenant, waarbij het Waals Gewest subsidies heeft verleend voor de nodige werken, maar ook voor de bouw van drie zuiveringsstations. De bedoeling is een natuurpark van de Dijle in Waals-Brabant tot stand te brengen, met nadruk op het herstel van de biodiversiteit, het vrijwaren van de vochtige gronden, de aanleg van schuilplaatsen voor vogels, het planten van bomen en hagen, de terugkeer van dierenleven in de rivier.

Een merkelijke verbetering zou reeds zijn ingetreden wat de Dijle, maar ook wat de Dender, de Maas en de Semois betreft.

Een aantal andere rivieren stroomt vanuit het Waalse landsgedeelte noordwaarts in het Scheldebekken naar Vlaanderen.

1. Kan de door het Waals Gewest vermelde verbetering in de kwaliteit van het water van de Dender en de Dijle in Vlaanderen werkelijk worden waargenomen ?
2. Hoe staat het met de andere rivieren die uit Wallonië komen ?

Is er hier reeds sprake van enige verbetering de jongste jaren ?

Werd hieromtrent reeds contact opgenomen met de in het Waals Gewest bevoegde overheid ?

3. Behoort een aansluiting in Vlaams-Brabant op het in Waals-Brabant geplande natuurpark van de Dijle, met dezelfde doelstellingen, tot de mogelijkheden ?

Antwoord

1. a) De gegevens van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) tonen aan dat de kwaliteit van de *Dender* ter hoogte van de grens met Wallonië sinds 1990 gestadig verbetert.

Dit blijkt duidelijk uit een stijging van het zuurstofgehalte en een daling van het chemisch zuurstofverbruik (CZV) vanaf 1990. De gemiddelde zuurstofconcentratie voor de periode 1990/1991 bedraagt namelijk 5 à 6 mg/l, terwijl voor de periode 1997/1998 deze gemiddelde concentratie stijgt naar een niveau van 8 à 8,5 mg/l. Het CZV-gehalte daalt van ongeveer 50 mg/l voor de periode 1990/1991 naar ongeveer 30 mg/l voor de periode 1997/1998, en schommelt hierbij rond de basiskwaliteitsnorm (30 mg/l).

De evolutie van de biologische waterkwaliteit van de *Dender* bevestigt deze positief waargenomen trend. Op bijna alle onderzochte meetplaatsen wordt een significante verbetering van de biologische waterkwaliteitsindex vastgesteld. Voor de periode 1989/1997 is de biologische waterkwaliteit verbeterd van de klasse "zeer slechte kwaliteit" naar de klasse "matige kwaliteit".

De kwaliteitsverbetering van de *Dender* is groter in het stroomafwaartse gedeelte (Aalst-Dendermonde) in vergelijking met het stroomopwaartse gedeelte (Geraardsbergen).

- b) De kwaliteit van de *Dijle* verbetert lichtjes over haar volledig traject.

De verbetering van het zuurstofgehalte en het chemische zuurstofverbruik is meer uitgesproken in het stroomafwaartse gedeelte (Mechelen) in vergelijking met het meest stroomopwaartse gedeelte (Oud-Heverlee). In het algemeen is het zo dat het stroomopwaartse gedeelte van de *Dijle* matig verontreinigd is, terwijl het stroomafwaartse gedeelte evolueert van de klasse "verontreinigd" naar de klasse "matig verontreinigd".

De gemiddelde zuurstofconcentratie van de *Dijle* voor de periode 1990/1997 schommelt rond de 8 mg/l, terwijl het gemiddeld CZV-gehalte voor deze periode schommelt rond de 40 mg/l.

2. Naast de *Dender* en de *Dijle* worden door de VMM onder meer de volgende grensoverschrijdende waterlopen onderzocht : de *Marke*, de *Schelde*, de *Laan*, de *Zenne*, het *Zeekanaal Brussel-Schelde*, de *Grote Gete*, de *Kleine Gete* en de *Jeker*.

Het zuurstofgehalte van de *Marke* blijft ongeveer gelijk voor de periode 1990/1997 en schommelt rond de 8,5 mg/l. Het CZV-gehalte van de *Marke* verbetert gedurende de periode 1990/1997 en daalt van ongeveer 70 mg/l naar 30 mg/l.

De bovenloop van de *Marke* wordt echter reeds sterk vervuild door het afvalwater afkomstig van Edingen. Op Vlaams grondgebied is sinds 1994 de RWZI Galmaarden in werking, waardoor vanaf 1995 een lichte kwaliteitsverbetering kan worden vastgesteld.

De kwaliteit van de *Bovenschelde* is reeds zeer slecht bij het binnenkomen in het Vlaamse gewest.

Deze slechte kwaliteit wordt voor een belangrijk deel veroorzaakt door de *Grote Spierebeek*. In 1990 werd er voor de *Grote Spierebeek* een gemiddeld CZV gemeten van 615 mg/l en het zuurstofgehalte bedroeg gemiddeld slechts 0,78 mg/l. In 1998 werd er respectievelijk 319 mg/l en 2,8 mg/l gemeten. Deze kwaliteitsverbetering is toe te schrijven aan saneringen in Roubaix en Moeskroen.

Op de *Bovenschelde* werd tussen 1995 en 1997 steeds een lichte kwaliteitsdaling vastgesteld. In 1998 wordt, in vergelijking met 1996 en 1997, een aanzienlijk hogere zuurstofconcentratie en een iets lager CZV-gehalte gemeten. Door het opstarten van de RWZI's *Spiere* en *Helkijn* wordt er een verdere kwaliteitsverbetering verwacht in de nabije toekomst.

De kwaliteit van de *Laan* is ongeveer gelijk gebleven over de periode 1990-1997, met uitzondering van de meetplaats in Rixensart, waar een uitgesproken kwaliteitsverbetering werd vastgesteld.

De kwaliteit van de *Zenne* is de laatste jaren weinig of niet geëvolueerd. De kwaliteit blijft er over het ganse traject zeer slecht.

Ook in de kwaliteit van het *Kanaal Brussel-Charleroi* is weinig evolutie waar te nemen. De kwaliteit schommelt tussen matig en slecht.

De kwaliteit van de *Grote Gete* is sterk verbeterd (van zeer slechte kwaliteit naar matige kwaliteit) in het traject Tienen-Zoutleeuw, terwijl de kwaliteit ter hoogte van de Waalse grens (Hoegaarden) over het algemeen gelijk is gebleven (matige kwaliteit).

De kwaliteit van de *Kleine Gete* is over het algemeen weinig geëvolueerd. Gemiddeld wordt hier een matige kwaliteit gehaald.

De kwaliteit van de *Jeker* is iets verbeterd en evolueert van zeer slecht naar slecht.

Het overleg met de andere gewesten en met de buurlanden Nederland en Frankrijk gebeurt respectievelijk in de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde (ICBS) en in de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Maas (ICBM). In de schoot van deze commissies werden een aantal werkgroepen opgericht : een werkgroep "waterkwaliteit", een werkgroep "emissies" en een werkgroep "grensoverschrijdende samenwerking en gemeenschappelijke leefmilieuprojecten". De in het kader van deze commissies opgestelde rapporten vormen de toetssteen voor de ontwikkelingen van de waterkwaliteit in deze stroomgebieden.

- De Dijlevallei stroomopwaarts van Leuven vormt sinds lang een belangrijk aandachtspunt voor het gewestelijk natuurbeleid. Zowel de Vlaamse overheid, afdeling Natuur, als de erkende terreinbeherende verenigingen ontwikkelen belangrijke aankoop- en inrichtingsprojecten in dit gebied. De Vlaamse Landmaatschappij (VLM) voert momenteel een onderzoek uit naar de haalbaarheid van een natuurinrichtingsproject in de Dijlevallei tussen Sint-Joris-Weert en Heverlee. Het Regionaal Landschap Dijleland is door het Vlaams Gewest erkend en eveneens actief in het gebied.

Het Vlaams Gewest zal positief meewerken aan elk initiatief dat kan leiden tot een betere bescherming van de natuur in de Dijlevallei aan beide zijden van de gewestgrens.

Vraag nr. 157
van 10 maart 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Oriënterend bodemonderzoek – Flatgebouwen

Sinds de recente wijziging van het bodemsaneringsdecreet dienen ook eigenaars van flats een bodemattest aan te vragen bij de overdracht van hun eigendom. Indien er zich in de gemeenschappelijk beheerde gedeelten een bodembedreigende inrichting conform artikel 3, § 2 bevindt, dient de overdrager (op eigen kosten en initiatief) een oriënterend bodemonderzoek uit te voeren. Veel voorkomende voorbeelden hiervan zijn grote stookolietanks of elektriciteitscabines.

In de recente wijziging van het decreet werd opgenomen dat er geen nieuwe oriënterend onderzoek moet worden uitgevoerd indien "er een oriënterend bodemonderzoek binnen de twee jaar voor de overdracht werd uitgevoerd en er sinds dit onderzoek geen activiteiten hebben plaatsgevonden die tot bijkomende bodemverontreiniging kunnen leiden".

- Betekent deze decretale bepaling dat bij aanwezigheid van een stookolietank of transformator (zoals opgenomen in Vlarebo – Vlaams Reglement op de Bodemsanering) in de gemeenschappelijke eigendom, slechts eenmaal per twee jaar een bodemonderzoek dient te worden uitgevoerd ?

Of moet integendeel bij elke overdracht van een appartement binnen hetzelfde blok (dikwijls meermaals per maand) een nieuw bodemonderzoek worden uitgevoerd ?

- Kan uit de decretale bepalingen worden afgeleid of dit onderzoek moet worden bekostigd door de individuele eigenaar, dan wel solidair gedragen door alle mede-eigenaars ?
- Vaak bevinden er zich verschillende, afzonderlijke stookolietanks in verschillende (appartements)gebouwen op één en hetzelfde perceel. In het kader van het milieuvergunningendecreet worden deze beschouwd als verschillende inrichtingen.

Dienen deze opslagplaatsen eveneens afzonderlijk te worden beschouwd met betrekking tot de classificatie ervan conform de lijst als bijlage 1 van Vlarebo ?

- Hoeveel bodemonderzoeken die betrekking hebben op de rubriek 12.2 van de lijst van bijlage 1 van Vlarebo werden reeds uitgevoerd ?

In hoeveel procent van de onderzoeken werd daadwerkelijk bodemverontreiniging te wijten aan deze inrichting vastgesteld ?

Antwoord

1. Het decreet vermeldt inderdaad dat er geen nieuw oriënterend bodemonderzoek vereist is indien een oriënterend bodemonderzoek binnen de twee jaar voor de overdracht werd uitgevoerd en er sinds dit onderzoek geen activiteiten hebben plaatsgevonden die tot bijkomende bodemverontreiniging kunnen leiden.

Hieruit kan worden afgeleid dat zich twee situaties kunnen voordoen :

- er zijn op de betrokken grond nog zogenaamde Vlarebo-activiteiten (activiteiten die tot bijkomende bodemverontreiniging kunnen leiden) ; in dit geval mag het oriënterend bodemonderzoek voor overdracht maximaal één jaar oud zijn ;
- er zijn op de betrokken grond geen Vlarebo-activiteiten meer ; in dit geval kunnen zonder meer de bepalingen uit het decreet worden gevolgd : het oriënterend bodemonderzoek mag maximaal twee jaar oud zijn.

Er moet dus niet bij iedere nieuwe overdracht een nieuw oriënterend bodemonderzoek worden uitgevoerd.

2. Op basis van de decretale bepalingen kan niet worden afgeleid dat dit onderzoek zou moeten worden bekostigd door de individuele eigenaar die tot overdracht overgaat, of door de mede-eigenaars.

Het lijkt echter wel aangewezen dat deze kosten solidair worden gedragen door alle mede-eigenaars.

3. De beoordeling van de noodzaak tot de uitvoering van een oriënterend bodemonderzoek gebeurt per kadastraal perceel.

Per kadastraal perceel moet dus worden beoordeeld welke rubriek van bijlage 1 van Vlarebo van toepassing is.

4. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) beschikt niet over gegevens met betrekking tot het aantal oriënterende bodemonderzoeken die werden uitge-

voerd vanwege de aanwezigheid van transformatoren bij appartementsgebouwen.

Vraag nr. 158 van 10 maart 1999 van de heer GEORGES CARDOEN

Rioleringswerken N495 Geraardsbergen – Hinder

Sinds vele maanden zijn op het grondgebied van Viane en Moerbeke (Geraardsbergen) rioleringswerken van Aquafin aan de gang.

Deze toestand veroorzaakt heel veel hinder, zowel voor de bewoners als voor de handelaars. De omzet van deze laatste heeft hier danig onder te lijden.

Door deze belangrijke wegonderbreking wordt het autoverkeer in grote mate omgeleid via de Vlaams-Brabantse gemeente Galmaarden. Dit veroorzaakt daar een enorme toename van het verkeer en schade aan de wegen.

De bovengenoemde werken duren nu reeds onverantwoord lang. De gevolgen hiervan zijn buiten proportie. De laatste dagen zouden daarenboven slechts drie werklieden van de uitvoerende firma aan het werk zijn.

Werden de Aquafinwerken op de gewestweg N495 met de bewoners en betrokken lokale besturen besproken ?

Wat is de geplande duurtijd van de werken ? Voor wanneer is de beëindiging van de werken gepland ?

Laat bij werken van Aquafin in het algemeen de communicatie met de bevolking en de betrokken lokale besturen niet vaak veel te wensen over ? Welke maatregelen werden van overheidswege in dit verband reeds genomen ?

Antwoord

Op 5 januari 1998 startte de NV Aquafin met de werken "collector Moerbeke-Viane" en "prioritaire riolering Leeuwergemstraat-Edingseweg".

Deze waterzuiveringsinfrastructuur sluit de deelgemeenten Moerbeke en Viane aan op de recentelijk gebouwde rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) Galmaarden.

De uit te voeren werken in de gewestweg N495 Edingseweg waren gepland in drie fase :

- fase 1 : in Moerbeke over 350 meter ;
- fase 2 : in Viane tussen het Vianeplein en de Marke over 250 meter ;
- fase 3 : in Viane ter hoogte van het Kasteel van Viane (aansluiting van bestaande gemeentelijke riolering ter hoogte van de Wijzenbeek).

Fase 1 en 2 zijn reeds uitgevoerd ; de asfaltverharding, uitgezonderd de top laag, werd inmiddels aangebracht.

Fase 3 betreft het aansluiten van gemeentelijke riolering gelegen in de gewestweg N495 Edingseweg. Deze fase wordt vóór de bouwvakantie 1999 uitgevoerd.

Tijdens de eerste fase verliep de omleiding van de gewestweg N495 Edingseweg langs de gewestweg N272 op het grondgebied van de gemeente Galmaarden. Dit gebeurde in overleg met de betrokken lokale besturen en de administratie Wegen en Verkeer (AWV).

Voor fase 2 en 3 diende de omleiding via Ninove (N45, N8, N255) te gebeuren.

De bij aanbesteding geplande uitvoeringstermijn bedroeg 180 werkdagen. Ten gevolge van de door de administratie Wegen en Verkeer (Oost-Vlaanderen) en de stad Geraardsbergen opgedragen meerwerken (herinrichting Edingseweg N495 tussen Moerbeke en Viane en herinrichting van het Vianeplein in Viane : kostprijs 9 miljoen frank), nam de uitvoeringstermijn met 33 werkdagen toe, zodat deze in totaal 213 werkdagen bedraagt. Het einde der werken is voorzien vóór de bouwvakantie van 1999.

Alle lokale besturen, vergunningverlenende instanties en nutsmaatschappijen werden betrokken bij het opmaken van het ontwerp langs diverse coördinatievergaderingen.

Vóór de aanvang der werken werden twee informatieavonden georganiseerd : één specifiek voor de handelaars, één voor de betrokken bewoners.

Tevens werd een informatiebrief verstuurd aan alle bewoners in de onmiddellijke omgeving van de werken.

Aan de werfkeet is permanent een werfinfobord opgesteld waarop het actuele uitvoeringsplan en de werfplanning worden vermeld.

Vraag nr. 160
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavoorwaarden

Zie :
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 96
van 15 maart 1999
van mevrouw Gerda Raskin
Blz. 1528

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 167
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 76
van 19 maart 1999
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 1499

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

Vraag nr. 170
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Loopbaanonderbrekingspremies – Vervangingsplicht

Het Vlaams Gewest geeft een premie voor werknemers die loopbaanonderbreking nemen of deeltijds gaan werken. Deze premies zijn duidelijk bedoeld als arbeidsherverdelende maatregel, en niet om de combinatie arbeid en gezin mogelijk te maken : dit leid ik af uit het feit dat de premies maar alleen worden betaald als er effectief een vervanging gebeurt.

Dit laatste is niet altijd mogelijk : de werknemer heeft hierop weinig impact.

1. Werd de minister reeds geconfronteerd met klachten van werknemers die willen inspelen op het beleid van arbeidsherverdeling, maar aan wie dit wordt geweigerd bij gebrek aan vervangingsmogelijkheden ?
2. Kan het dat werknemers afhankelijk zijn van een beslissing van de werkgever om te vervangen wanneer ze al dan niet een extra premie vragen ?

Antwoord

1. Er zijn tot op heden enkele schriftelijke klachten geweest van werknemers aan wie de aanmoedigingspremie werd geweigerd omdat zij tijdens de loopbaanonderbreking door hun werkgever niet werden vervangen.

In de praktijk doet het probleem zich voor in die gevallen waar de RVA-regelgeving betreffende de loopbaanonderbreking zelf geen vervangingsplicht oplegt ; in de betrokken reglementering is dit het geval indien er in de onderneming slechts één werknemer is die zijn arbeidsprestaties vermindert met een vierde of een vijfde of wanneer de loopbaanonderbreking wordt opgenomen voor palliatief verlof of verlof wegens verzorging van een zwaar ziek gezins- of familielid.

2. In tegenstelling tot de federale regelgeving inzake loopbaanonderbreking, legt de Vlaamse reglementering betreffende de aanmoedigingspremie een absolute vervangingsplicht op ; hierop zijn geen uitzonderingen, ook al is het meestal de beslissing van de werkgever om niet tot vervanging over te gaan. De absolute vervangingsplicht is een logisch gevolg van het feit dat het stelsel van de aanmoedigingspremie in de eerste plaats bedoeld is als arbeidsherverdelende maatregel en er derhalve op gericht is om werkgelegenheid te creëren.

Deze lijn werd ook doorgetrokken in de betrokken reglementering : waar er vroeger enkel een bewijs van vervanging werd vereist in geval van een loopbaanonderbreking ten belope van een vierde of een vijfde, bepaalt het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 uitdrukkelijk dat er voor elk type van loopbaanonderbreking een bewijs van vervanging moet worden gevoegd bij de aanvraag tot het verkrijgen van de aanmoedigingspremie.

Vraag nr. 174 van 26 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Lokale werkgelegenheidsconvenants – Evaluatie

In maart 1998 werd aan de gemeenten een uitnodiging verstuurd waarin werd gepeild naar hun interesse om een lokaal tewerkstellingsconvenant af te sluiten. Dit aanbod paste in de toenemende aandacht van OCMW's en gemeenten voor opleiding en tewerkstelling van risicogroepen via SIF+ (Sociaal Impulsfonds), WEP+-plannen (Werkervaringsplan), de uitbouw van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA), ... Ook de federale minister van Tewerkstelling verleent haar medewerking.

1. Welke gemeenten toonden interesse voor een lokaal tewerkstellingsconvenant ? Waar werd dit convenant reeds afgesloten ? Waar is een convenant in voorbereiding ?
2. Hebben deze gemeenten andere specifieke verwachtingen geformuleerd naar de Vlaamse overheid voor een lokaal tewerkstellingsbeleid ? Welke ? Speelde het beleid hierop reeds in ?

Antwoord

1. Tot op heden hebben reeds 21 gemeenten (**bijlage 1**) een convenant ondertekend. Verder zijn er nog 93 gemeenten (**bijlage 2**) die positief hebben gereageerd. In de meeste van deze gemeenten zijn de onderhandelingen reeds opgestart en zullen ze leiden tot het ondertekenen van het convenant. Daarnaast beraden nog 41 gemeenten (**bijlage 3**) zich over de zaak.

In totaal hebben 93 gemeenten in aanvang negatief gereageerd. Deze reacties zijn niet noodzakelijk definitief negatief. Integendeel, een aantal van deze gemeenten gewaagt van een

vernieuwd contact naar aanleiding van de verruiming van het convenant met engagementen van Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) en PWA.

Met de overige gemeenten heeft de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) nog geen contact gehad. Sommige subregionale tewerkstellingsdiensten (STD) hebben er immers voor geopteerd om eerst die gemeenten aan te spreken die er volgens hen het meeste baat bij hebben.

2. Heel wat gemeenten reageerden dus zonder meer positief. Een aantal gemeenten had in het begin bezwaren tegen de afwachtende houding van RVA en PWA's om deel te nemen aan het convenant. Door het overleg tussen de Vlaamse en de federale overheid en het daaruit voortvloeiend akkoord van 11 december 1998 zijn deze bezwaren echter achterhaald. De directeurs van de RVA hebben trouwens de opdracht gekregen elk convenant waarvan de bijlage conform de formele tekst van het convenant is opgesteld, mee te ondertekenen.

Daarnaast vonden onder meer 13 centrumsteden het convenant vernieuwend, maar ze vonden ook dat het nog niet ver genoeg ging. Het beperkte zich volgens hen te veel tot het aspect tewerkstelling, meer bepaald het begeleiden van moeilijke doelgroepen, en bevatte geen elementen betreffende de lokale economie. Tevens stelden zij, en met hen een aantal kleinere gemeenten, dat de Vlaamse regering bijkomende middelen ter beschikking moest stellen om dit convenant te verwezenlijken. De Vlaamse regering stelt echter het principe voorop de middelen via de dotatie van de VDAB ter beschikking te stellen. In de opstartfase deed de VDAB reeds een investering van ruim 30 miljoen om de gemeenten toe te laten haar de databanken op lokaal niveau aan te bieden. Ook op het vlak van personeel staat vooral de VDAB in voor de bemanning van de centrale loketten voor tewerkstelling die eigen zijn aan het convenant.

Men kan verder niet voorbijgaan aan het feit dat sommige gemeenten die werkelijk geïnteresseerd zijn in het afsluiten van dergelijk convenant, ook op personeelsgebied in staat zijn de nodige inspanningen op te brengen.

Naast het convenant steunen de Vlaamse en de federale overheid nog verschillende initiatieven. Zo zijn er bijvoorbeeld verschillende stelsels van gesubsidieerde arbeidsplaatsen, het WEP of de sociale werkplaatsen.

Het convenant is trouwens meer resultaat- dan middelengericht : het beoogt een optimalisering van de afstemming van de bestaande financieringsstromen en van de verschillende initiatieven. Een efficiëntere inzet van middelen moet op korte termijn dan ook kunnen leiden tot een besparing en eventueel tot het opzetten van extra initiatieven.

Ondertussen zijn reeds 3 centrumsteden tot de ondertekening van een convenant overgegaan (Leuven, Antwerpen en Genk) en zijn er in Aalst, Hasselt, Kortrijk en Gent convenants in de maak. Ook Turnhout en Mechelen staan niet negatief tegenover het convenant.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 94
van 8 maart 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Interne milieuzorg Brusselse scholen – Begeleiding

Interne milieuzorg is voor scholen belangrijk, zowel in hun dagelijks functioneren als in het bereiken van eindtermen. Zowel basis- als secundair onderwijs krijgen hiervoor middelen aangereikt vanuit het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Meer concreet is dit voor het middelbaar onderwijs het project Groene School. Dit project biedt de deelnemende scholen waardevolle ondersteuning in het opzetten en onderhouden van een intern milieuzorgsysteem. Het biedt hiervoor een stappenplan aan. In hoofdzaak bestaat het uit twee pijlers, namelijk een educatief pakket met bijbehorend pc-programma, en begeleiding vanuit de afdeling Milieu- en Natuurbeleid (Aminabel) van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De begeleiding of ondersteuning komt neer op het aanbieden van werkmateriaal, informatie via nieuwsbrieven, telefoon, fax, e-mail, informatie op school ter gelegenheid van pedagogische studiedagen of vergaderingen, het organiseren van contactmomenten voor leerkrachten van verschillende scholen, enzovoort.

Nu is het wellicht eenvoudig voor de Nederlandstalige Brusselse scholen om aan het tekstpakket en de diskettes te geraken, voor de begeleiding komen zij evenwel niet in aanmerking. Daardoor missen zij een ondersteunend instrument om te werken aan hun belangrijke maatschappelijke taak om hun leerlingen te sensibiliseren voor milieuproblemen en een manier om vorm te geven aan een aantal vakgebonden en vakoverschrijdende eindtermen.

Welke maatregelen heeft de minister genomen om de Brusselse scholen voor milieuzorg en milieueducatie dezelfde kansen te bieden als de Vlaamse scholen ?

Antwoord

Terecht stelt de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat interne milieuzorg voor scholen belangrijk is. Dat heeft zich ook vertaald in de vakgebonden en vakoverschrijdende eindtermen en ontwikkelingsdoelen. Diverse projecten, ook vanuit andere departementen, zien het nut en de pedagogische waarde hiervan in en ondersteunen concreet het intern milieuzorgsysteem (Groene School, Aminabel, ...).

De begeleiding en ondersteuning in de **Vlaamse Brusselse basisscholen** wordt verzorgd door een netoverschrijdende werkgroep. De organisatie hiervan berust bij :

Bond Beter Leefmilieu (BBL)
"Ecoscholen"
Twekerkenstraat
Brussel

De middelen die aan de scholen worden aange-reikt, zijn vooral van informatieve aard, zoals onder meer :

- tijdschrift "Milieurama", maandblad uitgegeven door BBL ;
- nieuwsbrieven, waarin meestal bepaalde thema's worden ontwikkeld (bv. werken rond afval).

De begeleiding van **alle Vlaamse secundaire scholen – ook de Vlaamse Brusselse scholen** – is expliciet toevertrouwd aan de pedagogische begeleidingsdiensten (decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten). Artikel 88 van dit decreet somt de taken op van pedagogische adviseurs, waaronder : externe ondersteuning van de onderwijsinstelling volgens het eigen pedagogische concept.

Doordat de contacten met leraren en scholen regelmatig, langdurig en intensief zijn, kan de begeleiding onmogelijk in alle scholen tegelijkertijd actief zijn. Elke begeleidingsdienst zal daarom autonoom jaarlijks een begeleidingsplan uitwerken. Dit begeleidingsplan geeft aan welke begeleidingsopdrachten tijdens het komende jaar prioritair zijn.

De veelheid van inrichtende machten heeft ertoe geleid dat de begeleidingsdiensten via autonome VZW's werden gestructureerd. Dit geldt niet voor de begeleidingsdienst van het gemeenschapsonderwijs, die decretaal thuishoort binnen de ARGO-structuur zelf (ARGO : Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs). De VZW's van de andere inrichtende machten behoren de facto bij de grote koepelorganisaties, namelijk de Centrale voor Provinciaal Onderwijs (CVPO), het Onderwijssecretariaat van de Steden en Gemeenten van de Vlaamse Gemeenschap (OVSG) en het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO).

Hieruit moge blijken dat de begeleidingsmogelijkheden voor de Vlaamse scholen van Brussel niet verschillen met die van Gent, Hasselt, Antwerpen of Brugge.

In het **departement Onderwijs** is een Permanente Commissie Milieueducatie Secundair Onderwijs (PCMESO) actief met verschillende projecten ter ondersteuning van alle Vlaamse scholen (ook de Brusselse). De diverse koepels en inrichtende machten zijn hierin vertegenwoordigd via hun begeleidingsdiensten. De cel Internationale Betrekkingen van het departement Onderwijs en de inspectie zijn eveneens in deze commissie opgenomen.

Deze commissie werd reeds in maart 1989 officieel erkend door het departement Onderwijs. De erkenning was een bevestiging en een waarborg voor continuïteit van de feitelijke coördinatiegroep die tijdens het schooljaar 1987-1988 de OESO-COVO-projecten had begeleid. In deze eerste fase werden zes scholen gevolgd bij de realisatie van hun projecten. Nu worden meerdere Vlaamse scholen begeleid (op vraag van de school) en ingeschakeld in het internationaal netwerk.

De hoofddoelstellingen van de Permanente Commissie werden als volgt geformuleerd :

1. uitwisselen van informatie inzake milieueducatie tussen scholen onderling en tussen schoolnetten ;

2. stimuleren, coördineren en begeleiden van allerhande initiatieven vanuit het beleid ;
3. evalueren van de resultaten in de scholen ;
4. opstellen van de minimumvoorwaarden voor verantwoorde milieueducatie.

Sedert de erkenning van de Permanente Commissie is er een steeds sterkere vraag naar samenwerking tussen het departement Onderwijs en het departement Leefmilieu en Infrastructuur. Recente contacten wijzen op een efficiëntere wisselwerking tussen schoolse initiatieven en talloze uitgewerkte algemeen-maatschappelijke vormen van milieubewustwording.

**Vraag nr. 95
van 9 maart 1999
van de heer BART VANDENDRIESSCHE**

Leerlingenvervoer Gent – Gevolgen mobiliteitsplan

Sedert enige tijd is in Gent een mobiliteitsplan ingevoerd dat de bereikbaarheid van belangrijke centrumfuncties ingrijpend wijzigt.

Meer bepaald is de bereikbaarheid van centrumscholen moeilijker geworden. Hierdoor zou het vervoer van leerlingen naar die scholen veranderd zijn.

Hoeveel machtigingen voor het vervoer van leerlingen werden in 1996, 1997 en 1998 in Gent afgeleverd ?

Antwoord

Ik vermoed dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst naar de machtigingen verleend met toepassing van de wet van 26 april 1962 betreffende het gemeenschappelijk vervoer van de leerlingen van de onderwijsinrichtingen en het koninklijk besluit van 28 juni 1962 betreffende de machtigingen tot gemeenschappelijk vervoer van leerlingen van onderwijsinrichtingen.

Deze machtigingen worden verleend door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening. Ik beschik niet over een overzicht van de door mijn collega verleende machtigingen.

**Vraag nr. 96
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN**

Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavoorwaarden

In het Belgisch Staatsblad van 15 december 1998 verscheen een vacature voor de werving van Nederlandstalige adjuncten van de directeur (specialisatie : verkeersplanning) (rang A1) voor het departement Leefmilieu en Infrastructuur (ministerie van de Vlaamse Gemeenschap).

Om in aanmerking te komen, moeten de kandidaten houder zijn van één van de volgende diploma's :

- diploma van licentiaat, doctor, apotheker, geaggregeerde, ingenieur, arts, tandarts, dierenarts, handelsingenieur, industrieel ingenieur, architect, erkend en uitgereikt door de Belgische universiteiten en de instellingen voor hoger onderwijs van het lange type indien de studies ten minste vier jaar hebben omvat, of door een door de Staat of een van de gemeenschappen ingestelde examencommissie ;
- diploma van interieurarchitect, licentiaat in de Productontwikkeling, meester in de Muziek of in de Beeldende Kunst of in de Dramatische Kunst of in de Audiovisuele Kunst, uitgereikt door een instelling van de Vlaamse Gemeenschap van hoger onderwijs van het lange type of door een door deze gemeenschap ingestelde examencommissie ;
- getuigschriften uitgereikt aan de laureaten van de Koninklijke Militaire School en die gerechtigd zijn tot het voeren van de titel van burgerlijk ingenieur of van licentiaat.

Voor een aantal van de voormelde diploma's is de relatie met de functiespecialisatie duidelijk, voor andere totaal niet. Tenzij het natuurlijk zou gaan om algemene selecties die zich niet dadelijk richten naar specialisten verkeersplanning, zoals aangegeven.

Wanneer het wel degelijk om specialisten verkeersplanning gaat die men wenst aan te werven, en wanneer men de selectieprocedure naleest waarin het voornamelijk gaat over de kennis en de affiniteit van de kandidaat met het werkterrein, met name de verkeersplanning, is het niet duidelijk waarom voor deze selectieprocedure wél onder meer volgende diploma's in aanmerking komen :

apothekers, artsen, tandartsen, dierenartsen, meesters in de Muziek of in de Beeldende Kunst of in de Dramatische Kunst of in de Audiovisuele Kunst, en niet onder meer licentiaten Geschiedenis, Kunstgeschiedenis, germanisten, biologen of scheikundigen, ...

De vraag rijst derhalve of de in het Belgisch Staatsblad opgenomen opsomming van diploma's relevant is voor de uit te voeren functie, dan wel of men een algemeen diplomaniveau op het oog heeft (licentiaten, houders van een erkend diploma van het lange type) en hieruit de kandidaten wil selecteren met de meeste kennis van en affiniteit met verkeersplanning, ongeacht de specifieke diploma-richting.

1. Wat is de relevantie van de hierboven opgesomde reeks van diploma's (apotheker, arts, ...) voor de specialistenfunctie "verkeersplanning" op het departement Leefmilieu en Infrastructuur ?
2. Waarom kwamen onder meer licentiaten Geschiedenis, germanisten, maatschappelijk assistenten, criminologen, juristen en andere niet in aanmerking ?
3. Moest deze selectieprocedure niet veeleer worden opengesteld voor een bredere diplomawaai-er, waarbij het diplomaniveau licentiaat/hoger onderwijs van het lange type het basiscriterium moest zijn (en niet de specialisatie van dit diploma), om zo geïnteresseerde kandidaten te selecteren die vervolgens op hun kennis van en affiniteit met verkeersplanning konden worden getest ?
4. Is de minister van oordeel dat hierdoor waardevolle kandidaten niet hebben gesolliciteerd, die toch in aanmerking zouden zijn gekomen als specialist verkeersplanning ?
5. Dient er geen bijkomende selectieprocedure te worden overwogen waarbij deze diplomagroepen zich ook kandidaat kunnen stellen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

Het examen van adjunct van de directeur (specialisatie : verkeersplanning) verschenen in het Belgisch Staatsblad van 15 december 1998 met examennummer ANV98046, laat onder andere alle licentiaten toe die een diploma hebben dat erkend is en werd uitgereikt door de Belgische universiteiten en de instellingen voor hoger onderwijs van het lange type indien de studies ten minste vier jaar hebben omvat, of erkend is en werd uitgereikt door een door de Staat of een van de gemeenschappen ingestelde commissie.

Het examen werd opengesteld voor zoveel mogelijk diploma's die toegang geven tot betrekkingen van niveau A. Reden hiervoor is dat slechts weinig opleidingen bestaan die hun studenten voorbereiden op een functie als specialist verkeersplanner. Maatschappelijk assistenten komen niet in aanmerking omdat dit een diploma is dat enkel toegang geeft tot niveau B.

Om een te groot aantal inschrijvingen van niet geschikte kandidaten te vermijden, werd in de functiebeschrijving bij de algemene vereisten vermeld dat "voor deze functie, naast een universitair diploma in het algemeen, een specifieke kennis van en interesse voor verkeersplanning in zijn ruime betekenis (zowel de technische, economische, sociale als ruimtelijke aspecten) vereist is". Een bijkomend diploma was echter geen formele deelnamevereiste.

Een bijkomende selectieprocedure is niet zinvol omdat het examen reeds openstond voor een zeer ruime groep diploma's.

Vraag nr. 100 van 19 maart 1999 van de heer MARC OLIVIER

Millenniumprobleem – Maatregelen

1999, en zeker 9 september (9-9-1999), zou volgens specialisten her en der al een behoorlijke voorproef kunnen zijn voor het echte millenniumprobleem dat zich naar alle waarschijnlijkheid zal doen gelden op 1 januari volgend jaar. Immers, 99 wordt door veel oudere programma's geïnterpreteerd als "end of file" of "einde van alle gegevens". Alles wat daarna wordt ingevoerd, wordt dan niet meer gelezen/opgeslagen en dus gewoon verwijderd.

Inmiddels zijn we op minder dan een jaar van 2000 verwijderd en dringt dus de tijd om het echte millenniumprobleem aan te pakken, voorzover dat nog niet is gebeurd. Het probleem is bekend : in het verleden hebben nogal wat programmeurs en chipproducenten hun toevlucht gezocht in een datumnotering met twee cijfers, bijvoorbeeld 78 in plaats van 1978. Zolang het verschil tussen die twee laatste cijfers 1 is, is er niets aan de hand. Wanneer 99 echter plots 00 wordt, zit er 99 jaar verschil tussen en kunnen computersystemen danig worden ontwricht. Het jaar 2000 is ook nog eens schrikkeljaar. Bovendien kan een kettingreactie ontstaan tussen de diverse computers en systemen, waardoor computers op zichzelf misschien "2000-proof" zijn, maar verkeerde informatie krijgen van andere die dat niet zijn. Dat had onder meer te maken met het feit dat geheugen – zeker intern, maar ook extern – in die tijd een erg kostbaar goed was en elke besparing daarop noodzakelijk was. Daarenboven hield twintig jaar geleden niemand het voor mogelijk dat de programma's die toen werden geschreven, nog zouden worden gebruikt anno 2000. Veel van die software wordt echter nu nog integraal gebruikt of er werd op voortgebouwd zonder de datumnotatie te veranderen.

Niet alleen software zal last ondervinden van de "millenniumbug" of "Y2K", maar ook en vooral de zogenaamde "embedded chips", waarvan niemand nog precies weet waarvoor en waarin ze allemaal werden gebruikt. Bovendien kunnen die vrijwel nooit worden geherprogrammeerd en is vervanging van de toestellen of de chips de enige mogelijkheid. Een gemiddeld passagiersvliegtuig heeft al gauw enkele duizenden, zo niet tienduizenden van die chips aan boord. Vandaar dat een aantal grote luchtvaartmaatschappijen al heeft beslist in elk geval op 1 januari 1999 niet te vliegen. Het staat inmiddels vast dat alle elektronica die een datumnotatie gebruikt en ouder is dan vijf jaar, potentieel problemen kan ondervinden.

Nu al worden de kosten wereldwijd geschat op liefst 18.000 miljard frank ; de kostprijs voor België zou alles bij elkaar 172 miljard bedragen. Omdat niemand weet hoe het uiteindelijk zal aflopen, kunnen de kosten nog vele malen hoger zijn, eenmaal de definitieve balans is opgemaakt.

Veel grote bedrijven en instellingen zijn, evenals de overheden, al een paar jaar bezig met herprogrammeren en testen. Cijfers over kleine en middelgrote ondernemingen geven echter aan dat daar veel minder aandacht wordt besteed aan het probleem, sensibiliseringsprogramma's ten spijt.

1. Wordt er binnen de Vlaamse overheid aan het probleem gewerkt en wat zijn de resultaten ?
2. Heeft de Vlaamse overheid zicht op de problemen die kunnen rijzen bij steden en gemeenten ?
3. Is de Vlaamse overheid zich bewust van het "(9-9)99-probleem" en het "schrikkeljaarprobleem" en zo ja, worden er maatregelen genomen ?
4. Zet de Vlaamse overheid ook informatiecampaagnes op naar burgers en bedrijven, of wordt die taak volledig waargenomen door de federale overheid (o.m. Millenniumforum 2000) ?
5. Heeft de Vlaamse overheid een noodscenario klaar voor het geval het onverhoopt toch fout gaat ?
6. Wordt er samengewerkt met de federale en Europese overheden en zo nee, is daar behoefte aan ?
7. Wat heeft het millenniumprobleem de Vlaamse overheid totnogtoe gekost ?
8. Acht de minister het, met de gegevens waarover hij nu beschikt, wenselijk om de bevolking op te roepen specifieke voorzorgen te nemen ?

Antwoord

1. Sedert 1996 werden verschillende initiatieven genomen en acties uitgevoerd om de verschillende systemen binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (MVG) klaar te maken voor de millenniumovergang.

In oktober vorig jaar heeft het college van secretarissen-generaal een overkoepelend projectteam aangesteld dat erover moet waken dat alle domeinen in alle departementen worden bestreken en dat alle nodige maatregelen worden uitgevoerd voor het vermijden van moeilijkheden bij de overgang naar het jaar 2000.

2. Met de omzendbrief Wel/98-08 van 1 december 1998, goedgekeurd door de Vlaamse regering, werden de provinciebesturen, de intercommunales, de gemeente- en OCMW-besturen gesensibiliseerd over het millenniumprobleem. In deze omzendbrief werden tevens een aantal aanbevelingen betreffende de millenniumproblematiek gedaan.

Aangezien gemeenten en provinciebesturen hoofdzakelijk federale bevoegdheid zijn, werd aan het Millenniumforum 2000 (kabinet van de eerste minister) gevraagd om mij op de hoogte te houden van de vooruitgang in die domeinen.

Tevens heb ik aan alle Vlaamse ministers een enquêteformulier bezorgd, met het verzoek het te versturen naar de Vlaamse openbare instellingen (VOI) die onder hun bevoegdheid ressorteren. Op deze manier worden alle VOI's bevraagd naar de stand van zaken betreffende het oplossen van het millenniumprobleem in de diverse organisaties met een impact op de maatschappelijke functies binnen de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest.

3. Het MVG is zich inderdaad bewust van het 9/9/99-probleem en het schrikkeljaarprobleem. Beide zijn opgenomen in de testprocedures voor de softwareapplicaties.
4. De informatiecampagne naar burgers en bedrijven wordt waargenomen door het Millenniumforum 2000, waarin het MVG vertegenwoordigd is.
5. Voor de vitale installaties met maatschappelijke gevolgen wordt in preventieve acties en noodplannen voorzien.
6. Het MVG is vertegenwoordigd in het Millenniumforum. Ook de contacten met de Europese overheden verlopen via dat kanaal.
7. De financiële impact voor de verschillende domeinen is als volgt.

– Domein informatietechnologie

De financiële impact van het millenniumprobleem voor aanpassing van de informatiesystemen binnen het MVG bedroeg 21 miljoen in 1997 en 45 miljoen in 1998.

Hierin zijn enkel de middelen opgenomen herkenbaar en specifiek voor oplossing van het jaar 2000-probleem. Indirecte kosten zoals de migratiekosten voor aankoop en implementatie van nieuwe en millenniumgeschikte versies van hardware, systeemsoftware en pakketsoftware, zijn hierin niet opgenomen, aangezien zij worden beschouwd als normale vervangingsinvesteringen.

– Domein gebouwen

Tot op heden zijn de enige kosten voor de gebouwen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap, die voor de externe audit die thans wordt gedaan voor de belangrijke telefooncentrales in de grote administratieve gebouwen (totale kostprijs ± 300.000 frank).

Afhankelijk van deze audit zullen centrales worden vervangen.

– Domein logistiek management

Geen directe kosten.

– Domein overige niet-IT

Dit domein omvat voornamelijk telematica-toepassingen en processturingen voor mobiliteit en waterbeheersing, zoals uitrustingen langs de wegen, op luchthavens, langs de waterwegen en waterlopen, in de havens en hun toegangen.

De aanpassingen, vernieuwingen en testen worden geraamd op 80 miljoen frank. Dit bedrag is echter voorlopig, aangezien testen die momenteel worden uitgevoerd nog bijkomende toepassingen naar voor kunnen brengen.

8. Volgens de huidige informatie lijkt een oproep naar de bevolking om specifieke voorzorgen te nemen niet nodig. Inderdaad, de vitale installaties worden nagezien op hun millenniumconformiteit, worden zo nodig aangepast en worden uitgetest.

Daarenboven worden preventieve maatregelen genomen en worden noodscenario's opgesteld, zodat zelfs ingeval een installatie niet degelijk zou functioneren, er geen zware gevolgen kunnen ontstaan.

**Vraag nr. 101
van 19 maart 1999
van de heer FILIP DEWINTER**

Steunpunt Onderwijs Vlaanderen – Opdracht en controle

Het Vlaams Parlement besprak op 17 december 1998 in plenaire vergadering de middelenbegroting

van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1999.

Eén van de VZW's die kan rekenen op steun via bijvoorbeeld het ter beschikking stellen van vastbenoemde personeelsleden, is de VZW Steunpunt Onderwijs Vlaanderen.

1. Op welke datum werden de statuten van deze VZW gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en onder welk nummer ?
2. Wat is de specifieke opdracht van deze VZW ?
3. Hoeveel personeelsleden werden ter beschikking gesteld van de VZW (met vermelding van de datum van indiensttreding) ?
4. Welke opdrachten voerde de VZW uit sinds haar oprichtingsdatum ?
5. Is er reeds controle geschied op het respecteren van de opdrachten van de VZW en op welke data werden die controles uitgevoerd ?
6. Wat is het adres van de maatschappelijke zetel van de VZW ?

Antwoord

De VZW Steunpunt Onderwijs Vlaanderen waarvan sprake is in de vraag, is mij niet bekend. Ik vind evenmin de vermelding ervan terug in de betrokken teksten van de Handelingen.

In het kader van het onderwijsvoorrangsbeleid heeft het departement Onderwijs wel twee steunpunten, maar deze hebben niet het vermelde VZW-statuut. Evenmin worden hun vast benoemde personeelsleden ter beschikking gesteld. Vooraleer ik op de vraag kan ingaan, ben ik genoodzaakt verdere precisering af te wachten omtrent het steunpunt waarover de Vlaamse volksvertegenwoordiger inlichtingen wenst.

**Vraag nr. 106
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kinderpsychiaters – Behoeft

Het tekort aan kinderpsychiaters is algemeen bekend.

Uit mijn vroegere vraagstellingen en uit begrotingsbesprekingen onthoud ik dat kinderpsychiatrie een groeisector is, die voldoet aan maatschappelijke noden, maar een tekort heeft aan kinderpsychiaters.

De vraag naar kinderpsychiaters is groter dan het aantal opleidingsplaatsen. De slechte financiering van de opleidingsplaatsen zou hierbij een rol spelen, naast het te lage aantal toegelaten artsen tot deze specialisatie. Tijdens de vorige jaren studeerden slechts vier tot zeven kinderpsychiaters af in gans Vlaanderen.

Op de Interministeriële Conferentie voor Volksgezondheid van juni 1998 werd dit probleem aangekaart en keurde men een nota goed om de toekomstkansen in de kinder- en jeugdpsychiatrie te vergroten.

1. Welke concrete maatregelen nam de minister, na de nota van de Interministeriële Conferentie in juni 1998, om via het onderwijs op deze maatschappelijke nood in te spelen ?
2. Welke maatregelen werden uitgewerkt voor de opleiding tot kinderpsychiater in het academiejaar 1999-2000 ?

Antwoord

De kwestie van de kinder- en jeugdpsychiatrie in Vlaanderen blijft een lastig en complex vraagstuk.

De aangrijpingspunten om de toekomstkansen te verbeteren, liggen grotendeels buiten het bevoegdheidsdomein van Onderwijs. Er zijn de kwesties van het statuut van de specialisten in opleiding en van de erkenning van de titel van kinder- en jeugdpsychiater, die beide een federale bevoegdheid zijn. Er is de kwestie van de erkenning van de universitaire opleidingscentra voor kinderpsychiatrie als universitaire dienst, wat dan weer een Vlaamse bevoegdheid is.

De universiteiten staan klaar om in te spelen op de toekomstkansen, die evenwel door andere instanties moeten worden geboden. Voor het komende academiejaar zijn er geen wijzigingen ten opzichte van het verleden. Het aantal opleidingsplaatsen blijft op hetzelfde niveau. Er is vooral nood aan maatregelen op het niveau van de beroepsperspectieven van de afgestudeerde kinderpsychiaters. Jaarlijks vertrekken twee op drie afgestudeerde kinderpsychiaters naar Nederland. Een voorbeeld daarvan is de Kinderpsychiatrische Afdeling in

Heerlen, waar zes van de zeven stafleden Vlamingen zijn.

Uit het bovenvermelde concludeer ik dat het niet schort aan opleidingsmogelijkheden. Er is vooral behoefte aan een geïntegreerde visie op de werking van de verschillende kind- en jeugdhulpverleningsinstanties (gezondheid, school (centra voor leerlingenbegeleiding, buitengewoon onderwijs), bijzondere jeugdzorg, ...).

Ik zal de administratie vragen de problematiek van de kinderpsychiatrie op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap nader te bekijken en voorstellen te doen.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 58
van 9 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VRT-sportreportages – Vrouwensporten

In de pers wordt weinig aandacht besteed aan vrouwen, zeker aan vrouwen in groepssporten. Zo worden er over het vrouwenvolleybal geen uitslagen gegeven van de hoogste afdelingen op tv/radio op zaterdag en zondag en gaat er bijna geen aandacht naar deze sporten in de kranten.

Dit is een regelrechte discriminatie van de vrouwensport in het algemeen. Niet alleen het feit dat men weinig aandacht krijgt, is onrechtvaardig voor de speelsters en vrijwilligers van de ploegen, ook de financiële gevolgen zijn zwaar om dragen: minder sponsoring, minder kijkers tijdens de matches. Daarenboven krijgen meisjes/vrouwen zo minder "voorbeeldfuncties", waardoor hun deelname aan sport veeleer wordt ontmoedigd.

1. Omdat cijfers en feiten de vertrekbasis zijn om mogelijke discriminatie te bewijzen, had ik graag vernomen van de minister bevoegd voor de Media, welke vrouwensporten er systematisch worden vermeld op tv/radio in het kader van de vastliggende sportprogramma's of het nieuws.

Bestaat er hiervoor een interne afsprakennota?

2. Heeft de minister dit gebrek aan aandacht reeds aangekaart bij de VRT? Bij andere media?

Antwoord

1. VRT-radio

In het kader van de sportprogramma's op Radio 1 worden alle sporten behandeld (mannen, vrouwen, individuele sporten, ploegsporten, populaire en ook marginale). De ruimte die deze sporten krijgen in de programma's hangt af van de waarde van het evenement of de prestatie, het belang van de betrokken sport in Vlaanderen, de belangstelling die de Vlaamse bevolking heeft voor deze of gene sporttak én het aanbod van wedstrijden op een gegeven tijdstip.

Voetbal en wielrennen zijn volgens de traditie in Vlaanderen de belangrijkste sporten. Maar in Radio 1-sportprogramma's is wel degelijk (Belgisch) vrouwenvolleybal aan bod gekomen: de recente Europese prestaties van Herentals zaten in het radionieuws en werden herhaaldelijk gecoverd in de sportprogramma's door middel van interviews. De Supercup in het vrouwenvolleybal in de Sportmarathon van 3 januari 1999. Het was zelfs de hoofdbrok van het programma.

Dat de VRT-radio vrouwensport discrimineert, is dus beslist niet waar. Zo heeft de radio sportredactie het afgelopen jaar (jaren) meer aandacht geschonken aan het vrouwentennis dan aan het mannentennis, omdat de Belgische vrouwen meer topprestaties leverden dan de mannen en omdat daarvoor bij de Vlaamse luisteraar ook veel belangstelling was. Onlangs werd ook de bokskamp om de wereldtitel van Daniella Somers live gegeven op Radio 1 en Radio 2.

Wat het radionieuws betreft, moet men ermee rekening houden dat dit zeer beperkt is in de tijd. Een hoofdbulletin duurt 10 à 12 minuten, en daarin zit algemeen nieuws (politiek, economisch, sociaal, cultuur, binnen- en buitenland, faits divers) én sport. Alle uitslagen geven van alle competities is dan ook onmogelijk. In het nieuws worden de internationale topprestaties en uitslagen van de belangrijkste landelijke competities (onder andere voetbal eerste en tweede klasse, mannen volley eerste klasse, basket eerste klasse, handbal eerste klasse) vermeld.

2. VRT-televisie

De sportredactie van de VRT-televisie heeft geenszins de bedoeling de vrouwensport te discrimineren. Er wordt zelfs geen scheiding gemaakt tussen vrouwen- en mannensport. Sporten en sportbeoefenaars komen aan bod als de prestaties en de uitstraling daartoe aanleiding geven. Het geslacht speelt daarin geen enkele rol.

De jongste weken werden talrijke onderwerpen gebracht waarin vrouwen de boventoon voeren. De volleybalploeg van Herentals bereikte de Final Four, en daaraan is uitgebreid aandacht besteed. Daniella Somers bokste om de wereldtitel, Brigitte Becue zwom enkele keren erg sterk. Telkens waren de VRT-camera's erbij. De items over de judovrouwen en de tennisters zijn eigenlijk niet meer te tellen. Die overtreffen de bijdragen over mannentennis en judo zonder enig probleem. Dominique Van Roost werd op de VRT tot sportpersoonlijkheid van het jaar gekozen.

Het klopt dat de uitslagen van een aantal vrouwensporten niet worden gegeven, maar er zijn ook talrijke uitslagen van mannensporten die niet worden gegeven. De enige uitslagentabellen die op het scherm komen, zijn : eersteklas-sevoetbal, soms maar niet altijd tweedeklas-sevoetbal, mannenbasketbal eerste klasse, volleybal eerste klasse en soms handbal eerste klasse. Die komen aan bod omdat die sporten de grootste uitstraling hebben en door de kijker het belangrijkste worden gevonden. Andere uitslagen komen aan bod indien ze nationaal van belang zijn en kunnen altijd worden geraadpleegd op teletekst.

Tv-sportprogramma's zijn geen medium voor loutere uitslagen. Vandaar dat het aantal uitslagen dat wordt gegeven, beperkt wordt gehouden. Nationaal beoefende sporten zoals hockey, zaalvoetbal, korfbal, biljart, snooker, bowling, ... worden niet gemeld.

Vraag nr. 59
van 17 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Land- en tuinbouwdienst – Opdracht en middelen

De Vlaamse regering heeft zopas besloten een specifieke land- en tuinbouwdienst op te richten om deze sector de nodige zekerheid en perspectief te bieden.

Wie gaat er van deze dienst deel uitmaken ? Gaat het om nieuwe aanwervingen, of wordt personeel van de Vlaamse administratie met deze opdracht belast ?

Op welk gebied gaat deze dienst zich vooral bewegen ? Is er geen overlapping met andere organisaties die de belangen verdedigen van de diverse sectoren in de landbouw ? Of is er een samenwerking met die organisaties gepland ?

Over welke financiële middelen kan deze land- en tuinbouwdienst beschikken om zijn opdracht tot een goed einde te brengen ?

Antwoord

Aansluitend bij het invoeren van de nieuwe huisstijl bij de Vlaamse Gemeenschap, werd beslist de benaming van de afdelingen bij de administratie Land- en Tuinbouw te wijzigen :

- de benaming van de afdeling Structuur en Investerings werd gewijzigd naar Land- en Tuinbouwondersteuningsbeleid ;
- de benaming van de afdeling Management en Vorming werd gewijzigd naar Land- en Tuinbouwvorming.

De wijziging beperkt zich tot de naamgeving. Het personeel, de financiële middelen en de taken van de afdelingen blijven ongewijzigd.

De oprichting van een nieuwe specifieke land- en tuinbouwdienst door de Vlaamse regering om de sector de nodige zekerheid en perspectief te bieden, is mij niet bekend.

Voor het verstrekken van de gevraagde inlichtingen is het aangewezen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger mij nadere gegevens verstrekt m.b.t. de aankondiging van de oprichting van deze specifieke land- en tuinbouwdienst, zodat kan worden nagegaan welke dienst wordt bedoeld.

Vraag nr. 60
van 19 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Streekcharters – Gewestparticipatie

De Vlaamse regering heeft zopas het streekcharter voor de regio Antwerpen goedgekeurd, met de toe-

zegging haar medewerking te verlenen aan strategische hefboomprojecten.

Door welke instantie wordt deze medewerking tot stand gebracht ?

Welke administratieve krachten worden hiervoor aan het werk gezet ?

Hoe worden die eventueel aangeworven ?

Welke financiële inspanning plant de Vlaamse regering in het kader van deze hefboomprojecten ?

Worden elders in het Vlaamse gewest eveneens streekcharters gepland ?

Zo ja, welke regio's komen hiervoor in aanmerking ?

Antwoord

De goedkeuring van het streekcharter voor de regio Antwerpen past binnen het vernieuwd regionaal-economisch beleid dat de Vlaamse regering heeft ingesteld met haar besluit van 20 juli 1994 (besluit houdende de erkenning en betoelaging van streekplatformen in het kader van het regionaal-economisch beleid en het afsluiten van streekcharters, gewijzigd op 27 september 1995 en op 23 juli 1998).

Het functioneel beleid heeft, op zowat alle beleidsvelden, een belangrijke regionale weerslag. Ten behoeve van een optimale regionale economische ontwikkeling zouden de verschillende functionele departementen bij het uitstippelen van het beleid rekening moeten kunnen houden met de sterke en zwakke punten van de streken en met de regionale weerslag van een beleidsbeslissing.

Het vernieuwd regionaal-economisch beleid erkent dat de streken op dit vlak een belangrijke inbreng kunnen leveren. Zij zijn immers goed geplaatst om enerzijds de mogelijkheden en moeilijkheden van een streek aan te geven, en om anderzijds hefboomprojecten voor te stellen die de economische situatie in de streek langdurig en doorslaggevend zouden bevorderen.

De Vlaamse regering heeft in haar besluit van 20 juli 1994 het vernieuwd regionaal-economisch beleid gestalte gegeven. Hierbij wordt in volgende procedure voorzien.

Elk subregionaal samenwerkingsverband kan een aanvraag tot erkenning als streekplatform indienen. Dus iedere streek binnen Vlaanderen kan aan het vernieuwd regionaal-economisch beleid deelnemen. Om door de Vlaamse regering als streekplatform te worden erkend, moet het samenwerkingsverband aan een aantal voorwaarden voldoen, onder andere inzake werkingsgebied, juridische vorm en samenstelling van de raad van bestuur. Per subregio kan maximum één streekplatform worden erkend.

De erkende streekplatformen dienen een streekvisie op te stellen. Een streekvisie bestaat uit een beschrijving en analyse van de sociaal-economische structuur van de streek, van de specifieke factoren die de economische groei, inkomensvorming en werkgelegenheid bevorderen, van de randvoorwaarden ervan en van mogelijke strategische hefboomprojecten voor die subregio.

Op basis van die streekvisie kan een streekcharter met de Vlaamse regering worden afgesloten. Een streekcharter is een gemeenschappelijke intentieverklaring waarin het streekplatform en de Vlaamse regering hun medewerking toezeggen aan de verwezenlijking van een beperkt aantal strategische hefboomprojecten. Het streekcharter heeft ten aanzien van de Vlaamse regering enkel een beleidsvoorbereidende functie. Het vermindert in niets de bestaande of toekomstige wettelijke en decretale bepalingen en creëert evenmin juridisch afdwingbare rechten.

Erkende streekplatformen kunnen een jaarlijkse subsidie aanvragen voor de financiering van de organisatie van het overleg en de samenwerking binnen het streekplatform. Deze subsidie bedraagt maximaal 49 % van de werkelijke en additionele kosten, met een maximum van twee miljoen frank.

Voor de uitvoering van de strategische hefboomprojecten wordt niet lager in een afzonderlijk budget voorzien. Voorzover financiële overheidsmiddelen nodig zijn om de projecten te ondersteunen, moeten die worden geput uit de functionele begrotingen. Het zijn derhalve de functionele departementen en de Vlaamse openbare instellingen (VOI) die voor de uitvoering instaan. Voor bepaalde projecten wordt eveneens gerekend op een mobilisatie van (een deel van de) middelen uit de respectieve subregio's.

Dergelijk beleid vereist een doorgedreven horizontale coördinatie tussen de diverse functionele gelegingen van de Vlaamse overheid. Te dien einde werd een stuurgroep opgericht bestaande uit de

functionele departementen, de VOI's, de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM), de provinciale bestendig afgevaardigden voor Economie, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), de afdeling Planning en Statistiek en de cel Regionaal Economisch Beleid.

De cel Regionaal Economisch Beleid binnen de administratie Economie staat in voor de opvolging en coördinatie van het regionaal beleid.

Op Vlaams niveau is deze cel de enige structuur waarvoor in het kader van het vernieuwd regionaal-economisch beleid extra personeel – twee contractuelen – werd aangeworven.

De personeelsbezetting van de streekplatformen hangt af van de eigen inbreng van de subregio, naast de twee miljoen werkingssubsidie van de Vlaamse overheid, en varieert bijgevolg sterk. Eventuele aanwervingen zijn de verantwoordelijkheid van de streek zelf.

Momenteel zijn zeventien streekplatformen door de Vlaamse regering erkend. Enkel in het arrondissement Halle-Vilvoorde en het Leuvens stadsgewest is geen streekplatform actief. Reeds vier streekcharters zijn door de Vlaamse regering goedgekeurd : arrondissement Mechelen, regio Dendermonde, regio Zuid-Oost-Vlaanderen en regio Antwerpen. Zes streekcharters bevinden zich in de eindfase vóór de goedkeuring door de Vlaamse regering (Mijnstreek, Roeselare-Tielt, Waasland, Kempen, arrondissementen Kortrijk en Hageland).

Vraag nr. 61
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 76

van 19 maart 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1499

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister

van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

Vraag nr. 62
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde opdrachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?
3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens dringend karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, m.b.t. welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en hoeveel bedroeg de daarmee samenhangende boete ?

7. Wat was ten slotte het praktische nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De vraag aan de minister-president dateert van 5 februari 1999 en werd reeds beantwoord (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 2 april 1999, blz. 1370).

Antwoord

Administratie Economie

1. Er werd één opdracht gegund aan Soresma, met name een beschrijvend bodemonderzoek van het researchpark Zellik. De opdracht werd door de GOM Vlaams-Brabant (gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij) ten laste van het Vlaams Gewest gegund in 1998 via een onderhandelingsprocedure, vermits de kostprijs werd geraamd op slechts 200.000 tot 300.000 frank.
2. Er werden vijf studiebureaus aangeschreven :
  - ABO, Derbystraat 303 – 9051 Gent,
  - SGS Ecocare/Geologica, Polderdijkweg 16 – 2030 Antwerpen,
  - Soresma, Britselei 23 bus 1 – 2000 Antwerpen,
  - Tauw Milieu, Leuvensesteenweg 542 – 1930 Zaventem,
  - VFD-Fugro NV Vorstlaan 348/31 – 1160 Brussel 16.
3. Geen voorstudies.
4. Geen aankondiging.
5. Geen verkorte procedure.
6. Enkel wanneer de verontreinigingen de verwachtingen zouden overtreffen, zou Soresma bijkomende onderzoeken verrichten, wat de kostprijs kan doen oplopen tot 309.155 frank.
7. Studie is nog bezig.

Door de *administraties Landbouw en Media* werden geen opdrachten gegund aan de NV Soresma.

Vraag nr. 63 van 22 maart 1999 van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEEL

VRT-berichtgeving – Wetsontwerp seksuele bescherming minderjarigen

De berichtgeving van de nieuwsdiensten van VRT-radio en VRT-televisie over de behandeling in de Kamer van Volksvertegenwoordigers van het "wetsontwerp over de seksuele bescherming van de minderjarigen" liet heel wat te wensen over.

Op woensdagavond 17 maart en donderdagmorgen 18 maart jongstleden werd bij de berichtgeving zowel op radio als televisie, wat de oppositiepartijen betreft, alleen aandacht besteed aan de VU en de VLD. Nochtans weet iedereen dat vooral het Vlaams Blok aan de basis lag van het verzet tegen het wetsontwerp. In diverse krantenartikels wordt trouwens duidelijk verwezen naar de rol van het Vlaams Blok in deze.

Op donderdag 18 maart, wanneer bekend was dat het wetsontwerp opnieuw naar de commissie was verwezen en er dus eigenlijk een kleine regeringscrisis was uitgebroken, waardoor dit item nog meer nieuwswaarde kreeg, werd er in het televisiejournaal van 20.00 uur en in het laatavondjournaal niet de minste aandacht meer aan besteed. In de meeste kranten van 19 maart is deze politieke gebeurtenis van betekenis nochtans het onderwerp voor de belangrijkste artikels.

Ook tijdens de uitzending van "De zevende dag" op 21 maart werd het Vlaams Blok geweerd uit het debat.

Kan de minister medelen of manipulatie, dan wel onbekwaamheid aan de basis ligt van deze gebrekkige berichtgeving ?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vraag deelt de VRT het volgende mee.

Radio

De radionieuwsdienst heeft wel degelijk melding gemaakt van het verzet van het Vlaams Blok tegen het wetsontwerp over de seksuele bescherming van minderjarigen.

Op woensdagavond 17 maart werd melding gemaakt van de tegenstem van het Blok. Hét nieuws

die dag was dat twee andere oppositiepartijen zich kantten tegen het voorstel. Op donderdag 18 maart werd bericht dat ook een meerderheidspartij zich tegen het voorstel verzette. Tijdens de "Actueel"-uitzending van 24 maart werd uitdrukkelijk gewezen op de rol van het Vlaams Blok in de parlementaire discussie.

Televisie

1. De berichtgeving over het wetsontwerp inzake de seksuele bescherming van de minderjarigen op 17 en 18 maart was evenwichtig en correct.

Niet het Vlaams Blok, maar wel de Franstalige regeringspartij PS lag aan de basis van de nieuwsaarde die dag. Er was overigens geen sprake van een "kleine regeringscrisis", wel van onenigheid tussen de fracties van de meerderheid in de Kamer, waarna het ontwerp opnieuw naar de commissie werd verwezen.

2. Het standpunt van het Vlaams Blok over het wetsontwerp was al heel wat langer bekend. Overigens heeft het Vlaams Blok bij monde van Alexandra Colen ruimschoots de tijd gehad om dit standpunt kenbaar te maken in het programma "De zevende dag" op zondag 3 maart 1999. Het Vlaams Blok werd dan ook niet meer opgenomen in het panel voor het debat in "De zevende dag" van 21 maart.
3. Ten slotte wijst de VRT-redactie op haar decretaal vastgelegde autonomie.

Het is aan de redactie om te bepalen wie wel en niet aan bod komt. Onpartijdigheid en nieuwsaarde zijn de criteria. Maar onpartijdigheid betekent niet dat alle partijen over elk onderwerp in alle uitzendingen aan bod moeten komen.

De berichtgeving was dus niet gebrekkig. Dit in tegenstelling tot wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger doet vermoeden. Retorisch zou de vraag kunnen worden gesteld of dit te wijten is aan manipulatie of onbekwaamheid.

Vraag nr. 64 van 22 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Mercuriusprojecten – Stand van zaken

In 1998 werden door de Vlaamse regering 39 projecten opgenomen die subsidiëring konden krijgen

in het kader van Mercurius, en dit op basis van een selectie door een onafhankelijke, deskundige jury.

De Vlaamse regering wou vooral voorbeeldprojecten subsidiëren. Daarom is het belangrijk de uitvoering van de concrete plannen naar buiten te brengen, zodat de uitgevoerde projecten inspirerend kunnen werken.

1. Voor welke van de geselecteerde projecten werd reeds een overeenkomst ondertekend waarin een financiering werd uitgewerkt ? Om welke bedragen ging het ?
2. Welke timing wordt er voor de uitvoering vooropgesteld ?
3. Voor welke projecten werden reeds subsidieschijven uitbetaald ?
4. Staat er een einddatum op het opstarten van de in 1998 geselecteerde initiatieven en dus op het ondertekenen van de overeenkomsten ?

Antwoord

1. Voor 20 van de 38 projecten is een overeenkomst gesloten en zijn de kredieten vastgelegd (eind maart). De vastlegging van de overeenkomst met de stad Oudenaarde voor het project "heraanleg Krekelput" is lopende.

De toegekende steun bedraagt 393 miljoen frank. De projecten vertegenwoordigen een investering van 2 miljard in de binnenstedelijke commerciële centra.

Verder vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger per project de exacte bedragen.

2. De looptijd van de projecten varieert :
  - 7 projecten zullen in 1999 worden gerealiseerd ;
  - 13 projecten zijn in 2000 klaar ;
  - 6 projecten lopen ten einde in 2001 ;
  - 1 project is klaar in 2002 ;
  - 2 projecten stoppen in 2003 ;
  - het project "Gastrodroom", een grootschalig bouwproject, start pas in 2003 en loopt tot 2004.

Als culturele hoofdstad van Europa zal Brugge in 2002 een belangrijke ambassadeur zijn voor Vlaanderen. Hiervoor moet een nieuw concertgebouw worden gebouwd. De gelijktijdige realisatie van beide projecten is niet haalbaar zonder dit deel van de stad te veranderen in één grote bouwwerf. Dit zou de voorbereidingen voor "Brugge Culturele Hoofdstad van Europa" in het gedrang kunnen brengen ;

- het project "Gent Lichtstad" loopt tot 2009, maar is nu reeds opgestart in 1998.

Het betreft een herziening van de openbare verlichting voor de gehele Gentse binnenstad ;

- voor 7 projecten moet de looptijd nog precies worden bepaald : de onderhandelingen over deze projecten zijn nog lopende. Het gaat om projecten in Boom, Diksmuide, Gent, Lier, Oudenaarde, Ronse en Veurne. Aangenomen mag worden dat het overgrote deel van deze projecten snel zal worden gerealiseerd.

Met de gemeente Boom is er reeds een intentieovereenkomst getekend en zijn de on-

derhandelingen tussen de gemeente en de privé-partners in de laatste fase. De stad Diksmuide heeft een gedetailleerd kostenplan beloofd tegen 9 april. De stad Gent is op zoek naar een nieuwe investeerder voor het project "Groot Vleeshuis", omdat de onderhandelingen met een eerste investeerder zijn afgesprongen. Het project "parkeerhaven met woon- en winkelfunctie" van de stad Lier is gekoppeld aan twee herinrichtingsprojecten van de stad en zal bijgevolg uiterlijk in 2001 gerealiseerd zijn. Het project in Ronse is reeds toegekend en wordt operationeel gemaakt. De stad heeft reeds de nodige kredieten vrijgemaakt in haar begroting. Aan het gedetailleerd kostenplan wordt gewerkt. Ook in Veurne wordt de laatste hand aan het plan gelegd.

3. Voor vier projecten is de opdracht tot uitbetaling van de eerste schijf gegeven. Het gaat om projecten van de gemeente Genk en de steden Gent en St.-Truiden.
4. De lokale besturen moeten zich houden aan de in het projectdossier opgegeven data. Slechts uitzonderlijk kunnen afwijkingen worden toegestaan.

Geselecteerde Mercuriusprojecten

Gemeente	(Deel)projecten	Totaal score*	Geraamde kostprijs**	Geraamde subsidie***	Datum vastlegging	Vastlegging lopend	Vastgelegde subsidie	Effectieve kostprijs	Looptijd	Bedrag schijf I
Bilzen	Project 8 : Binnengebied Klokkestraat	19,1	160.000.000	33.105.000	25 januari 1999		32.730.000	160.000.000	1998-2000	
Blankenberge	Project 1 : Herinrichting van het Casinoplein en de Onderwijs- en Hoogstraat	13,4	50.000.000	10.000.000	25 januari 1999		10.000.000	50.000.000	1998-2000	
Boom	Hoofdproject : Rupelmarkt (3 deelprojecten : Marktpllein, Galerijplein, Rupelplein)	20,8	104.400.000	20.080.000						
Brugge	Project 1 : Gastroom (niet de woningen)	16,8	1.167.518.000	74.026.000						
Brugge	Project 3 : Wonen boven winkels	15,6		17.250.000						
Diest	Project 7 : Restauratie van het historisch en beschermd pand "t Spijker" (enkel het hotel en de verbindingsweg)	19,2	94.696.168	4.990.524	20 januari 1999		4.990.524	31.278.985	1998-1999	
Diest	Project 8 : Herwaardering van de Cellebroeders-site (enkel fase A en B)	13,0	193.071.213	18.902.742	20 januari 1999		22.529.668	129.928.755	1998-2000	
Diksmuide	Deelproject 3 : IJzerkaai – Kasteelstraat	18,6	198.220.000	42.504.880						
Diksmuide	Deelproject 2 : Schoolplein – H. Hartplein, subproject 1 "Project voor rekening van N.V. Cosmat"	12,8	73.589.250	13.066.185						
Eeklo	Sluotelproject 1 : Realisatie van de "halter" voor integratie van het Krigeerproject in het centrumwinkelgebied	22,9	572.865.468	66.142.598						
Eeklo	Sluotelproject 4 : Integratie van de Molenstraat in het centrumwinkelgebied	12,6	6.514.754	1.340.450						
Genk	Project 7 : Centrummanagement en kwaliteitsadvies	19,4	36.000.000	11.970.000	16 december 1998		11.970.000	23.940.000	1998-2000	2.394.000
Genk	Project 8 : Revitalisering en herprofilering van de Vennestraat	17,0	50.000.000	9.525.000	28 januari 1999		9.525.000	50.000.000	1998-1999	
Genk	Project 1 : Ondergrondse parking Sint-Martinuskerk en herinrichting van plein	12,9	157.250.000	38.090.000	28 januari 1999		36.762.000	157.250.000	1998-2000	
Gent	Structuurbevorderend project 6 : Groot Vleeshuis, Groentenmarkt	22,5	76.000.000	11.400.000						
Gent	Kortetermijnproject 2 : Rolluikenbeleid	20,6	40.000.000	10.000.000	1 december 1998		10.000.000	40.000.000	1999-2000	
Gent	Structuurbevorderend project 7 : Bootverbinding Zuid-Gravensteen	20,5	18.480.000	4.620.000	27 november 1998		4.620.000	18.480.000	1999-2000	
Gent	Kortetermijnproject 5 : Handenvrij winkelen	19,8	18.005.600	4.501.400	1 december 1998		4.423.900	18.005.600	1998-1999	
Gent	Structuurbevorderend project 4 : Gent Lichtstad	19,1	269.447.000	44.212.001	1 december 1998		54.850.000	269.447.000	1998-2009	10.970.000
Gent	Structuurbevorderend project 8 : Jachthaven Nieuwbrugkaai-Voorhoutkaai	17,8	69.100.000	13.820.000	1 december 1998		13.820.000	86.082.000	1999-2001	
Gent	Structuurbevorderend project 2 : Heraanleg Korenmarkt, Korte Munt, Hooiaard en Groentenmarkt	13,9	77.144.750	15.428.950	1 december 1998		15.428.950	106.193.210	1998-2003	3.085.790
Halle	Project 2, 3 : Voetgangers- en fietsersverbindingen over het kanaal (enkel de voetgangersbrug tussen station en Dijkstraat)	11,1	26.200.000	5.240.000	20 januari 1999		5.240.000	26.200.000	1998-1999	
Hasselt	Project 1 : Centrummanagement	17,3	4.954.710	2.477.355						
Kortrijk	Project 1 : Stadsmanagement	21,1	121.000.000	32.000.000	25 januari 1999		32.000.000	199.000.000	1998-2000	
Lier	Project 3.1 : Wonen boven winkels (gelinkt met project 3.2 : Koepelplatform)	19,3	9.086.000	1.817.200						
Lier	Project 1.2 : Heraanleg omgeving Zimmerplein	13,0	62.367.900	12.473.580						
Lier	Project 2.2 : Parkeerhaven met woon- en winkelfunctie	12,8	263.800.000	65.950.000						

Gemeente	(Deel)projecten	Totaal score*	Geraamde kostprijs**	Geraamde subsidie***	Datum vast-	Vastlegging lopend	Vastgelegde subsidie	Effectieve kostprijs	Looptijd	Bedrag schijf I
Lier	Project 1.1 : Heraanleg van de Grote Markt	12,7	55.672.100	11.134.420						
Maaseik	Project 4 : Oprichting van een Ontwikkelingsmaatschappij Binnenstad Maaseik (OBM)	20,1	31.300.000	8.400.000	2 maart 1999	8.400.000	16.800.000	1999-2000		
Mechelen	Project 1 : Lamot-site (niet de woningen)	24,6	723.000.000	99.250.000						
Oudenaarde	Project 1 : De Meerspoort (deelproject 1.2 : inbreidingsproject Droesbeke)	17,9	172.000.000	27.800.000						
Oudenaarde	Project 2 : Versterken ruimtelijke samenhang van het bestaande winkel-apparaat, deelproject 2.2 "heraanleg Krekelpuut"	13,0	15.000.000	3.000.000		3.427.183	17.135.916	1999		
Ronse	Project 4 : Oprichting fonds voor herontwikkeling en ingebruikname van leegstaande handelspanden	12,1	32.000.000	12.800.000						
Sint-Truiden	Project 1 : Kinderanimatie	20,3	17.094.300	3.011.075	18 november 1998	2.897.450	11.589.800	1998-2000		579.490
Tongeren	Project 2 : Oud Hospitaal (bij investeringen van individueel belang enkel bouw commerciële ruimten)	13,7	871.950.000	95.370.000	10 maart 1999	95.370.000	581.150.000	1999-2002		
Veurne	Project 3 : Uitbouw en valorisatie Jachthaven	17,5	48.275.241	9.655.048						
Vilvoorde	Project 1.2 : Pandenbeleid – Woonbeleid	17,6	3.000.000	600.000	8 december 1998	600.000	3.000.000	1998-2000		
Wetteren	Deelproject 2 : Renovatie stationsomgeving (Posthotel)	18,1	69.585.657	14.399.861	8 maart 1999	13.264.602	68.798.157	1998-2000		
Totaal			5.958.588.111	870.354.269		3.427.183	389.422.094	2.064.279.423		17.029.280

* De cijfers werden afgerond

** De geraamde totale kosten van het gehele project op basis van het projectdossier (ook indien niet het gehele project is geselecteerd)

*** Op basis van het projectdossier

Vraag nr. 65
van 26 maart 1999
van de heer CHRISTIAN VEROUGSTRAETE

Financieringsinstrument Visserij- en Aquicultuursector – Evaluatie

Bij decreet van 13 mei 1997 werd overgegaan tot oprichting van een Financieringsinstrument voor de Vlaamse Visserij- en Aquicultuursector (FIVA). Bij besluit van de Vlaamse regering van 7 juli 1998 (Belgisch Staatsblad van 15 oktober 1998) werd overgegaan tot de vaststelling van de regelen voor de werking en het beheer van het FIVA.

1. Welk resultaat heeft het FIVA tot op heden opgeleverd sinds zijn inwerkingtreding ?
2. Hoeveel subsidies in de vorm van rentetoeelagen en premies werden verleend ?
3. Hoeveel waarborgen voor leningen aan reders, viskwekers of hun coöperaties werden verleend ?
4. Hoeveel reders en viskwekers hebben reeds een beroep gedaan op financiële tegemoetkomingen van het FIVA ?

Antwoord

1. Uit het aantal binnengekomen investeringsdossiers (48 tot 31 maart 1999) blijkt dat een zekere dynamiek qua investeringen op vissersvaartuigen is ontstaan, met een totaal investeringsvolume van 700 miljoen frank, wat een gunstig effect heeft op de verjonging van vaartuigen, rendabiliteit en veiligheid aan boord.

Tevens werd geconstateerd dat een aantal veelbelovende jongeren de stap hebben gezet om een eigen rederij op te starten. In totaal werden 12 dossiers voor de overname van een vaartuig ingediend, voor een totaal investeringsbedrag van eveneens 700 miljoen frank. Hiervan werden in 1998 reeds 7 dossiers gesubsidieerd.

2. In 1998 werden voor 135.419.194 frank rentesubsidie en voor 15.992.012 frank kapitaalpremie toegekend ; hierbij werd de begroting ad 151,5 miljoen frank volledig aangewend.
3. In 1998 bedroeg de verleende overheidswaARBORG 206.236.106 frank.
4. Tot einde maart 1999 werden voor de periode 1998-1999 48 aanvragen ingediend door in to-

taal 40 verschillende bedrijven (38 rederijen, 1 coöperatie en 1 aquicultuurbedrijf).

Vraag nr. 66
van 26 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Expansiesteun en arbeidsplaatsen – Limburg

Investeren in nieuwe jobs voor de toekomst, is de doelstelling van het Vlaams economisch beleid. Verschillende vormen van expansiesteun zijn middelen die hiertoe kunnen bijdragen. Bedrijven uit regio's met een groot werkloosheidssurplus zouden dus zeker alle mogelijke hulp van de Vlaamse overheid moeten krijgen. Logisch gezien moet er dus een band bestaan tussen de werkloosheidscijfers in een bepaalde regio, de steun van de Vlaamse overheid en nadien : dalende werkloosheidscijfers in dezelfde regio's.

Het werkloosheidssurplus is in Limburg nog steeds zeer hoog, vooral bij vrouwen, bij migranten, bij laaggeschoolden, in de vroegere mijngemeenten en in Tongeren.

1. Welke steun werd door de minister, vanuit zijn bevoegdheid voor Economie en Landbouw, gegeven aan welke bedrijven gelegen in de Limburgse mijngemeenten ? In Tongeren ?

Hoeveel arbeidsplaatsen werden door deze bedrijven in elke gemeente in het vooruitzicht gesteld ?

2. Werd er aan bepaalde bedrijven steun geweigerd ? Waarom ?
3. Welke dossiers zijn nog in behandeling ? Om hoeveel arbeidsplaatsen gaat het ? Voor welke doelgroep ?
4. Wordt er in dit kader een bijzondere inspanning gedaan om bedrijven aan te trekken die werk-kansen bieden aan vrouwen/migranten/lagergeschoolden ?

Antwoord

1. In de periode 1995 tot en met 1998 werd aan bedrijven in de Limburgse mijngemeenten en in Tongeren volgende steun verleend in uitvoering van de wetgeving inzake economische expansie (fr.) :

	Mijnge- meenten	Tongeren	Totaal
1995	478.346.000	34.117.000	512.463.000
1996	1.484.792.000	29.911.000	1.514.703.000
1997	647.024.000	50.146.000	697.170.000
1998	983.167.000	17.846.000	1.001.013.000
	3.593.329.000	132.020.000	3.725.349.000

Volgend aantal arbeidsplaatsen werden door de bedrijven in het vooruitzicht gesteld :

	Mijnge- meenten	Tongeren	Totaal
1995	606	25	631
1996	1.186	69	1.255
1997	994	76	1.070
1998	514	36	550
	3.300	206	3.506

2. Expansiedossiers worden negatief beslist indien niet wordt voldaan aan de voorwaarden opgenomen in de expansiewetgeving.

De meest voorkomende redenen zijn : het behoren tot een uitgesloten sector, het verrichten van niet in aanmerking komende investeringen en het niet bereiken van minimum investerings- en minimumsteunbedragen.

3. Er zijn thans 130 expansiedossiers in behandeling (117 uit de mijngebieden en 13 uit Tongeren).

Aangezien de vaststelling van de uiteindelijke tewerkstelling het resultaat is van een bespreking tussen de onderneming en mijn administratie, is het niet mogelijk terzake reeds concrete cijfers te verstrekken.

4. De expansiewetgeving voorziet in een verhoogde tewerkstellingssteun in geval van aanwerving van langdurig werklozen of van personen die leven van het bestaansminimum.

**Vraag nr. 67
van 26 maart 1999
van de heer JOS DE MEYER**

Doel – Sociaal begeleidingsplan

Op 20 januari 1998 nam de Vlaamse regering de beslissing een containerterminal aan te leggen op de Linkerscheldeoever.

Tevens werd beslist om voor de Doelenaars een sociaal begeleidingsplan uit te werken.

1. Op welke wijze gebeurt de financiering van dit sociaal begeleidingsplan ?

Wat is het aandeel van de verschillende partners ?

Hoe wordt dit geconcretiseerd ?

2. Hierbij is er ook sprake van een leefgemeenschapspremie : hoeveel bedraagt deze ?

Wat is hierbij rechtstreeks of onrechtstreeks het aandeel van de verschillende betrokken partners ?

3. Bij een eventuele hervestiging van Doelenaars is er een mogelijke gegroepeerde hervestiging in 16 geselecteerde sites, in serviceflats of een individuele hervestiging middels aankoop van een woning en de renovatie ervan.

Wat is bij deze laatste de te volgen procedure ?

4. Kunnen eigenaars uit Doel ook huren ? En huurders ook kopen ?

5. Bij de zogenaamde "koopwoningen in niet-volledige eigendom" is er een mede-eigenaar.

Wie wordt hier mede-eigenaar ?

Wat is hiervoor de juridische constructie ?

Hoe wordt de mede-eigenaar hiervoor gefinancierd ?

6. Welke voordelen uit het sociaal begeleidingsplan kunnen Doelenaars genieten die om sociale of familiale redenen ervoor opteren om buiten de gemeente Beveren te gaan wonen ?

7. Welke specifieke en concrete maatregelen zijn uitgewerkt voor de zelfstandigen ?

Waar, wanneer en in welke omstandigheden kunnen ze zich hervestigen ?

8. Welke specifieke en concrete maatregelen zijn uitgewerkt voor de landbouwers ?

Waar, wanneer en in welke omstandigheden kunnen ze zich hervestigen ?

Hoe worden de specifieke problemen inzake milieuvergunning hierbij opgelost ?

9. Zijn voorafnames op het onteigeningsbedrag en aldus ook vervroegde onteigeningen mogelijk ?

10. Mensen die kiezen om toch in Doel te blijven wonen om sociale, financiële of emotionele motieven : tot wanneer kunnen zij dit minimaal ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

**Vraag nr. 68
van 26 maart 1999
van de heer JOS DE MEYER**

Strategisch Plan Linkerscheldeoever – Landbouwstudie

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 241

van 26 maart 1999

van de heer Jos De Meyer

Blz. 1516

Antwoord

1. De landbouwstudie heeft tot doel gefundeerde kennis en inzicht te verwerven in de structuren en de kenmerken van de landbouwsector en van de betrokken landbouwers in het studiegebied, teneinde de consequenties voor de landbouw van mogelijke ingrepen in het kader van de havenontwikkeling te kunnen inschatten.

Deze studie zal ook als basismateriaal dienen voor de verdere invulling van het landbouwluik van het sociaal begeleidingsplan.

– Het studiegebied omvat het gebied tussen de Nederlandse grens, de Schelde, de expresweg Antwerpen-Zelzate en de provinciale weg Vrasene-Kieldrecht.

– De oppervlakte van het studiegebied bedraagt 8.106 ha, waarvan nog 3.068 ha in landbouwgebruik.

2. In het studiegebied worden gronden gebruikt door 219 bedrijven, waarvan 104 met bedrijfsgebouwen in het studiegebied ; 3 bedrijven hebben een inrichting zowel binnen als buiten het studiegebied.

2.032 ha, zijnde circa 66 % van de totale oppervlakte, is in gebruik door bedrijven met minimum 1 inrichting in het studiegebied (= binnenblokbedrijven). Bedrijven die enkel gronden gebruiken in het gebied worden als buitenblokbedrijven aangeduid.

44 bedrijven gebruiken gronden in Nederland (990 ha) : 29 binnenblokbedrijven (672 ha) en 16 buitenblokbedrijven (494 ha).

– In de landbouwstudie worden de diverse gegevens weergegeven voor een aantal deelgebieden. De vorm waarin de studiegegevens beschikbaar blijven, laat toe ze te verwerken en weer te geven voor elk willekeurig afgebakend gebied. Aldus kunnen diverse alternatieve scenario's worden vergeleken en geëvalueerd.

3. Circa één vierde van de gebruikers in het studiegebied zijn gespecialiseerde akkerbouwbedrijven. Zij gebruiken circa 38 % van de gronden in het studiegebied.

In tweede instantie komt akkerbouw-mestvee voor. In derde instantie gespecialiseerde mestveeveredelingsbedrijven en akkerbouwverdelingsbedrijven.

Melkvee is een minder belangrijke productierichting, vooral voor de binnenblokbedrijven. Van de 75 ha fruitteelt behoren 56 ha tot de binnenblokbedrijven.

4. De gemiddelde bedrijfsoppervlakte is 30 ha. De spreiding rond het gemiddelde is groot en houdt verband met het bedrijfstype en de sociale situatie van de landbouwers (ouderdom, opvolging). Voor de binnenblokbedrijven is de gemiddelde oppervlakte 28 ha.

De "omvang" van de bedrijven wordt in de studie geëvalueerd op basis van de BSS (bruto standaard saldo). Circa 28 % van de bedrijven zijn zeer kleine bedrijven, zij gebruiken echter slechts 10 % van de oppervlakte. Daarentegen gebruiken eveneens circa 28 % zeer grote bedrijven 40 % van de gronden. De gemiddelde grootte ligt lager voor de binnenblokbedrijven dan voor de buitenblokbedrijven.

- In de studie worden enkele karakteristieken van de landbouw in enkele fusiegemeenten met gronden binnen de Oost-Vlaamse polders met elkaar vergeleken.

De bedrijven in Assenede en Beveren zijn, qua economische grootte, gemiddelde bedrijven. De bedrijven gevestigd in Sint-Gillis-Waas zijn gemiddeld kleinere bedrijven. Akkerbouw komt relatief meer voor in Sint-Laureins. In Sint-Gillis komt relatief meer veredeling voor, in Assenede en Sint-Laureins komt veel meer rundvee voor. In de Waaslandse poldergemeenten (Beveren en Sint-Gillis) is het belang van de rundveehouderij opvallend kleiner dan in de andere poldergemeenten.

5. De gemiddelde leeftijd van de bedrijfsleiders is 52 jaar. De bedrijfsleiders van de mestveeveredelingsbedrijven zijn heel wat jonger (gemiddeld 44 jaar). 13 % van de bedrijfsleiders is ouder dan 65 jaar.

Uiteraard is er een correlatie tussen de ouderdom en de bedrijfsgrootte; drievierde van de 65-plussers heeft een zeer klein bedrijf. De gepensioneerde bedrijfsleiders blijken vooral van binnenblokbedrijven te zijn. De groep bedrijfs-

leiders jonger dan 35 jaar is relatief groter bij de buitenblokbedrijven.

Opvallend is de gemiddeld hoge leeftijd van de bedrijfsleiders gevestigd in Doel.

6. Het huidig landbouwgebruik is in belangrijke mate gelegen in diverse gebieden die op termijn aan het landbouwgebruik kunnen worden onttrokken.

De oppervlakte agrarisch gebied aangeduid op het gewestplan is beperkt in vergelijking met de totale oppervlakte van het studiegebied.

De hervestigingsmogelijkheden voor de bedrijfszetels en de varkenshouderijen in het bijzonder, zijn zeer klein. Het huidige Mestdecreet laat enkel hervestiging toe binnen dezelfde gemeente of een buurgemeente. Enkel in agrarische bestemmingen volgens het gewestplan op een veranderlijke afstand van niet-agrarische bestemmingen, zijn er mogelijkheden voor varkenshouderijen conform de Vlarem-wetgeving.

7. Het studiegebied behoort tot de landbouwstreek van de polders. De bodemsoort bepaalt in sterke mate de landbouwkundige waarde van de gronden. De bodem evolueert van zware klei, klei, licht zandleem tot lemig zand.

Door een betere ontwatering is de waterhuishouding in deze polders sterk gewijzigd en de bodemgeschiktheid voor land- en buitenbouw sterk verbeterd.

De bodems zijn nu van een uitstekende kwaliteit wat de opbrengsten voor de meeste akkerbouwgewassen betreft. Ook voor fruit en extensieve groententeelt zijn de bodems geschikt. In de Doelpolder komen relatief meer gronden voor die slechts matig geschikt of ongeschikt zijn voor akkerbouw.

8. Gezien het belang van *akkerbouw* in het studiegebied is de absolute oppervlakte zeer belangrijk voor de inkomensvorming. Belangrijker dan de absolute norm is de relativiteit van het verlies aan gronden. Voor 42 % van de binnenblokbedrijven is de oppervlakte in het studiegebied kleiner dan 20 % van de bedrijfsoppervlakte.

Voor de *rundveesector* is de oppervlakte onrechtstreeks belangrijk, als voederwinning, voor de inkomensvorming. Niet alleen de voederkosten kunnen toenemen bij afnemende bedrijfsoppervlakte. Het aantal GVE (grootvee-eenhe-

den) waarvoor in het kader van het Europees landbouwbeleid steun wordt verleend, is afhankelijk van de ruwvoederoppervlakte.

9. Op basis van de oppervlakte in het studiegebied, het percentage van de bedrijfsoppervlakte in het studiegebied, het bedrijfstype, de ruwvoederbalans, de bedrijfsgrootte, de leeftijd van de bedrijfsleider en de grondbehoeften in het kader van het Mestdecreet, werd voor de bedrijven een kwetsbaarheidsscore berekend.

Als het volledige studiegebied wordt onttrokken aan de landbouw, zullen 154 landbouwbedrijven ernstige gevolgen ondervinden. Circa 64 % van de oppervlakte is in gebruik bij bedrijven die uiterst kwetsbaar zijn.

De havenuitbreiding heeft ook consequenties buiten het studiegebied.

Het gebied zal niet helemaal en niet ineens aan zijn landbouwgebruik worden onttrokken. De wijze waarop en de snelheid waarmee het gebied zal worden aangesneden, zal in sterke mate bepalen welke bedrijven in welke mate worden aangetast.

10. In het kader van het sociaal begeleidingsplan verwacht de regering een gezamenlijk projectvoorstel van ALT, VLM, de sociaal bemiddelaar en de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid, om de gevolgen van de havenontwikkeling voor de landbouwers optimaal op te vangen (ALT : administratie Land- en Tuinbouw ; VLM : Vlaamse Landmaatschappij).

Via een herstructureringsaanbod zal worden getracht toekomstmogelijkheden te bieden aan de landbouwers die verder actief willen blijven (tijdelijk of definitief) in het gebied.

Vraag nr. 70
van 1 april 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Fenixproject – Engagements Limburgse Reconvertiemaatschappij

Begin 1998 werden de reconversieplannen en de bouw van het ambitieuze ontspannings- en recreatiecomplex Fenix definitief naar de prullenmand verwezen.

De investeerders blijven met een financiële kater achter en willen de kosten, geïnvesteerd in studiewerk, recupereren.

Uit krantenberichten van mei 1998 blijkt dat de aannemersgroep met de bedrijven Ibens, Van Roey, Kumpen Bouwbedrijf en Vaessen een dossier voorbereiden om de kosten te recupereren, toen geraamd op 100 miljoen.

Leon Vaessen van Bouwbedrijf Vaessen zei : "Wij hebben destijds een overeenkomst opgesteld dat de Limburgse Reconvertiemaatschappij, wanneer zij in gebreke bleef of het project niet van de grond raakte, zou tussenbeide komen in de kosten. We zijn destijds immers aangezocht om aan het project mee te werken".

De aannemers hadden de bedoeling om tot een onderling akkoord te komen over de terugbetaling. Met een jarenlange procedureslag zonder winnaars is niemand gediend, zeiden ze.

Met hoeveel bedrijven werd een dergelijke overeenkomst opgesteld door de Limburgse Reconvertiemaatschappij (LRM), waarbij LRM zich ertoe verbond om de ontwikkelingskosten terug te betalen in geval van niet-uitvoering ?

Hoeveel bedrijven hebben daadwerkelijk zo'n vordering ingediend ?

Over welke bedragen gaat het per bedrijf en in het totaal ?

Antwoord

De NV Limburgse Reconvertiemaatschappij heeft geen enkele overeenkomst met privé-investeerders opgesteld waarbij zij zich verplicht tot terugbetaling van ontwikkelingskosten in geval van niet-uitvoering van het Fenix-project.

Wel werden in het kader van het Fenix-project volgende samenwerkingsovereenkomsten afgesloten.

- Op 7 september 1993 sloten de NV Kempische Steenkoolmijnen en de NV Fenix (in oprichting) met de NV BA-Invest een samenwerkingsovereenkomst "Bungalow en Aquapark-project" (BA-project).
- Op 7 september 1993 sloten de NV Kempische Steenkoolmijnen en de NV Fenix Holding (in oprichting) met de NV Intersportif & Partners III een samenwerkingsovereenkomst "Golfcentrum-project" (GO-project).
- Op 13 september 1993 sloten de NV Kempische Steenkoolmijnen en de NV Fenix Holding (in

oprichting) met Stadium Fenix LTD een "Retail and Cultural Project (RC-project) Cooperation Agreement".

- Op 7 september 1993 sloten de NV Kempische Steenkoolmijnen en de NV Fenix Holding (in oprichting) met de NV Brouwerijen Alken-Maes een samenwerkingsovereenkomst "Oud-België-project" (OB-project).
- Op 7 september 1993 sloten de NV Kempische Steenkoolmijnen en de NV Fenix Holding (in oprichting) met de NV Florina een samenwerkingsovereenkomst "Tuincentrum-project" (TC-project).

De NV Limburgse Reconvertiemaatschappij heeft tot op heden geen weet van officiële vorderingen op grond van voornoemde samenwerkingsovereenkomsten. Deze samenwerkingsovereenkomsten voorzien in een arbitrageclausule, zodat eventuele geschillen via arbitrage zullen moeten worden beslecht.

Vraag nr. 71
van 1 april 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Rationeel energiegebruik – Promotie elektrische verwarming

In de folder "Klimaatverandering, de wil en de weg", die door de federale diensten voor het Leefmilieu werd uitgegeven in verband met het Klimaatverdrag, wordt bij de mogelijke maatregelen in de huishoudelijke sector expliciet het ontmoedigen van directe elektrische verwarming vermeld.

Bij de manieren waarop dit moet gebeuren, wordt een verbod op reclame voor elektrische verwarming door de elektriciteitsmaatschappijen voorgesteld.

Het is dan ook met enige verbazing dat ik op Bati-bouw 40, het recente bouwsalon op de Heizel, op de stand van Electrabel een mooie vierkleurenfolder zag liggen als promotie voor "Een nieuwe elektrische verwarming, de ecokachel. Rationeel energiegebruik".

Dit lijkt een bijzonder merkwaardige besteding van de middelen die de bevolking via haar elektriciteitsrekening voor campagnes rond REG (rationeel energiegebruik) opzij moet zetten.

Hoe heeft de minister gereageerd tegen dergelijke publiciteit en met welk gevolg ?

Antwoord

De federale en gewestelijke overheden zijn inderdaad overeengekomen om in het kader van de CO₂-reductie (koolstofdioxide) de directe elektrische verwarming te ontmoedigen.

Door bepaalde groeperingen wordt soms ook voorgesteld om als consequentie daarvan de publiciteit daarvoor dan ook wettelijk te verbieden.

Hoewel het aangehaalde voorbeeld geen directe elektrische verwarming betreft en de gewestelijke overheden trouwens ook geen bevoegdheid hebben in het verbieden van publiciteit, betreur ik toch dat deze publiciteit voor indirecte elektrische verwarming wordt gevoerd, temeer daar zij subtiel naast de publiciteit voor een meer rationeel energiegebruik wordt geplaatst.

Verschillende malen heb ik de elektriciteitssector reeds gewezen op het overheidsbeleid terzake, onder andere in het kader van het overleg binnen de Vlaamse Instelling voor het Rationeel Energiegebruik (Vireg). Dit heeft zeker reeds tot een grote terughoudendheid vanwege de elektriciteitsmaatschappijen geleid. Er kan echter niet worden vermeden dat bij speciale gelegenheden zoals een bouwbeurs toch nog publiciteit wordt gevoerd voor een mildere vorm van elektrische verwarming, met name de ecokachel.

In ieder geval worden aan deze vorm van publiciteit in Vlaanderen geen budgetten besteed die voor REG opzij werden gezet. Hierop wordt door Vireg nauwlettend toegekeken.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 72
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Buurtwegen – Inventaris – Toezicht

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 217

van 15 maart 1999

van mevrouw Gerda Raskin

Blz. 1505

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 73

van 15 maart 1999

van mevrouw GERDA RASKIN

Buurtwegen – Wijziging rooilijn

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 216

van 15 maart 1999

van mevrouw Gerda Raskin

Blz. 1504

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 74

van 19 maart 1999

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Personeelsadvertentie Igemo – Taalwetgeving

In een jobadvertentie van de intercommunale Igemo (Intercommunale voor Ontwikkeling van het Gewest Mechelen en Omgeving) voor de aanwerving van een containerparkopzichter in Mechelen wordt melding gemaakt van een aantal vereisten, zoals kennis van het Frans en het Arabisch.

Zijn ook intercommunales niet gehouden tot naleving van de taalwetgeving ? Is dit in casu het geval ? Zo neen, werd er opgetreden ?

Antwoord

Intercommunales zijn onderworpen aan de wetgeving betreffende het taalgebruik in bestuurszaken. De gewestcommissaris zal de zaak onderzoeken.

Vraag nr. 75

van 19 maart 1999

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Federale brochure – "Vlaamse Raad"

Op 13 juni 1999 hebben de verkiezingen voor het Vlaams Parlement plaats. In de informatieve folder van de federale overheid – verspreid via De Post – wordt uitleg gegeven over alle verkiezingen die op 13 juni 1999 plaatshebben. Men vermeldt : "Concreet betekent dit dat op 13 juni 1999 in Vlaanderen tegelijkertijd de verkiezingen voor het Europese Parlement, de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de Senaat en de Vlaamse Raad gehouden worden."

Bij bijzonder decreet van 1 april 1996 werd de benaming "Vlaams Parlement" ingesteld om de Vlaamse parlementaire instelling aan te duiden.

Heeft de minister reeds contact genomen met de betrokken federale overheden om op de bovenvermelde fout te wijzen en correctie te vragen ?

Antwoord

Artikel 2 van het bijzonder decreet van 2 april 1996 betreffende de benaming van de Vlaamse Raad bepaalt dat de term "Vlaams Parlement" wordt gebruikt om de Vlaamse parlementaire instelling aan te duiden. Dit decreet heeft de term die in de Grondwet wordt gebruikt, met name "Vlaamse Raad" bijgevolg niet gewijzigd. In die zin is de benaming die in de federale brochure wordt gebruikt geen fout, vermits de grondwettelijke benaming van de Vlaams parlementaire instelling die op 13 juni 1999 moet worden verkozen, nog steeds "Vlaamse Raad" is.

Ik heb de federale minister van Binnenlandse Zaken op 18 februari 1999 aangeschreven met het formeel verzoek de benaming "Vlaams Parlement" te gebruiken in de instructies voor de verkiezingen.

Deze minister had voordien in een antwoord op een mondelinge vraag van mevrouw Vande Casteele in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken en het Openbaar Ambt van de Kamer van Volksvertegenwoordigers gesteld dat hij de administratie de opdracht zou geven de benaming "Vlaams Parlement" te gebruiken in de instructies voor de verkiezingen (*Handelingen van de Openbare Commissievergaderingen C655 van 28 oktober 1998, blz. 1 – red.*). Gelet op de juridische bezwaren, blijkt dit nu onmogelijk te zijn.

**Vraag nr. 76
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 76
van 19 maart 1999
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 1499

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

**Vraag nr. 77
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS**

NV Soresma – Overheidsopdrachten

Zie :
Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media
Vraag nr. 62
van 22 maart 1999
van de heer Jozef Browaeyts
Blz. 1536

Antwoord

1. In het beleidsdomein Huisvesting werd een opdracht gegund aan Soresma NV, namelijk :

"Corrigeren van de gedigitaliseerde contouren van de grondreserves van de VHM en SHM" (VHM : Vlaams Huisvestingsmaatschappij ; SHM : sociale huisvestingsmaatschappijen).

2. In totaal werden negen firma's aangeschreven, waarvan vier een tijdige en geldige offerte hebben ingediend. Dit waren :

- Ingenieursbureau Soresma NV, Britselei 23 bus 1 – 2000 Antwerpen ;
- Photogravure De Schutter NV, Venusstraat 23 – 2000 Antwerpen ;
- D+A Planning BVBA, Kasteelstraat 22 – 1600 Sint-Pieters-Leeuw ;
- Aquaterra NV, IJzerweglaan 48 – 9050 Gent.

3 t/m 6. Niet van toepassing.

7. Deze opdracht werd uitgeschreven als uitloper van een voorgaande opdracht voor het digitaliseren van de contouren van reservegronden van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de erkende vennootschappen.

De voorgaande opdracht dient te gebeuren op basis van gegevensmateriaal dat door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen werd aangeleverd. Na vergelijking van de berekende oppervlaktes van de gedigitaliseerde terreinen met de door de maatschappijen opgegeven oppervlaktes, bleek het verschil in heel wat gevallen te groot om aanvaardbaar te zijn. Dit bleek, na onderzoek, bijna uitsluitend te wijten te zijn aan de ongelijke kwaliteit van het basismateriaal dat door de maatschappijen werd aangeleverd.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

**Vraag nr. 114
van 8 maart 1999
van de heer JOS STASSEN**

Gezins- en Welzijnsraad – Onverenigbaarheden

1. Welke zijn de onverenigbaarheden om het mandaat als lid van de Gezins- en Welzijnsraad te mogen uitoefenen ?
2. Heeft deze lijst van onverenigbaarheden een formele grond en waar zijn ze formeel afgesproken ?
3. Gelden deze onverenigbaarheden ook voor de leden van de commissies van de Gezins- en Welzijnsraad ? Indien niet, vanuit welke formele basis ?

Antwoord

In het decreet van 15 juli 1997 houdende oprichting van een Gezins- en Welzijnsraad en van een adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden zijn geen onverenigbaarheden opgenomen voor de uitoefening van het mandaat van lid van de Gezins- en Welzijnsraad.

Het decreet bepaalt in artikel 6 wel dat bij de benoeming van de leden rekening moet worden gehouden met de volgende criteria :

1. de kandidaten moeten bij voorkeur over meer dan één sector uit de gezins- en welzijnszorg deskundig zijn ;
2. de kandidaten zullen bij voorkeur worden gekozen uit personen die minimum vijf jaar ervaring hebben in de gezins- en welzijnssector ;
3. maximum twee derde van de leden is van hetzelfde geslacht.

In de memorie van toelichting bij het decreet wordt met betrekking tot de kenmerken van het lidmaatschap vermeld dat :

- de Raad een brede samenstelling heeft : het middenveld moet als geheel aan bod komen ;
- de leden van de Raad worden gekozen op basis van een duidelijk profiel (deskundigheid in meer dan één sector, steunende op ruime ervaring) ;
- het mandaat in duur wordt beperkt (vijf jaar en slechts eenmaal hernieuwbaar).

De leden van de Raad zijn dus gekozen op grond van hun brede deskundigheid en ervaring en ze moeten de stem weergeven van alle actoren in de gezins- en welzijnssector (hulpvragers – hulpbie-

ders – leidinggevend en personeelsleden van organisaties, netwerken en steunpunten). Ze mogen zich dus niet opstellen als de belangenbehartigers van hun respectieve achterban, maar ze moeten optreden vanuit hun brede betrokkenheid op de gehele sector en met ruim inzicht in de algemene ontwikkelingen.

Nauw daarbij aansluitend is de grote ruimte die wordt geboden aan de externe deskundigheid. Deze moet niet alleen een te directe betrokkenheid bewaken, maar ook instaan voor de zorg van het algemeen belang. Op die manier moet de Gezins- en Welzijnsraad ook zijn legitimiteit verwerken : enerzijds het door het hele veld aanvaarde inspraakkanaal, en anderzijds de instantie die de terugkoppeling van haar bevindingen naar de verschillende sectoren kan realiseren.

Bij de samenstelling van de Gezins- en Welzijnsraad heb ik er ook rekening mee gehouden dat het niet aangewezen is dat de leden van de raad van bestuur van een Vlaamse openbare instelling deel mogen uitmaken van de Gezins- en Welzijnsraad. Daar was echter geen formele grond voor. Om die reden steunde ik het amendement van de Vlaams volksvertegenwoordigers Guy Swennen, Sonja Becq en Veerle Heeren waarmee dit principe decretaal wordt verankerd. Een amendement op het decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999 in die zin werd op 23 maart 1998 goedgekeurd in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

Gezien het antwoord op het eerste gedeelte van de vraag zijn de subvragen 2 en 3 zonder voorwerp.

Vraag nr. 115 van 10 maart 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Historische steden – Geweststeun

Vlaanderen hecht veel belang aan het behoud van zijn historisch patrimonium.

De ontwikkeling van historisch belangrijke gemeenten zoals Brugge, Damme, Tongeren, ... wordt opgebouwd rond de erfenis uit het verleden : dit biedt niet alleen kansen voor het contact met het verleden, maar ook een esthetische meerwaarde en kansen voor economische groei.

Zowel de plaatselijke overheid als VZW's en privé-personen doen een beroep op het Vlaams Gewest om hen te ondersteunen in hun acties voor

het belang van het cultuurpatrimonium. Het systematisch naar buiten brengen van deze steun door het Vlaams Gewest kan de dynamiek van de vele betrokkenen in deze steden nog stimuleren.

De minister antwoordde op mijn schriftelijke vraag nr. 221 van 23 juni 1997 ideeën te zullen vragen aan de administratie om systematischer en overzichtelijker naar buiten te komen met de steun van het Vlaams Gewest (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 2 oktober 1997, blz. 122 – red.*).

1. Welke suggesties ontving de minister van de administratie ? Zijn ze uitvoerbaar ? Werd hiermee reeds een aanvang genomen ?
2. Kan de minister in dit kader aangeven welke restauratie- en onderhoudspremies voor monumenten en landschappen sedert juli 1997 naar de historisch belangrijke gemeenten zoals Brugge, Damme, Gent, Antwerpen, Tongeren en Leuven zijn gegaan ?

Werden deze gemeenten nog op andere gebieden ondersteund in hun cultuurhistorisch beleid door de Vlaamse overheid ? Hoe ?

3. Zijn er voor deze gemeenten nog aanvragen voor steun in behandeling ? Wat is de stand van zaken in deze dossiers ?

Antwoord

1. De administratie heeft gesuggereerd om met de Argusmethode een globaal jaarprogramma op te stellen en dit bekend te maken.

Ik heb beslist hierop in te gaan en zal het programma 1999 eerlang aan de pers voorstellen.

2. Hierna volgt de lijst van de goedgekeurde dossiers (vanaf 1 juli 1997) met betrekking tot de premies voor Brugge, Damme, Gent, Antwerpen, Tongeren en Leuven.
3. Voor de steden zijn nog heel wat aanvragen voor steun in behandeling, maar deze dossiers bevinden zich nog in een finaliseringsfase.

Restauratie- en onderhoudspremies
Privé-sector – Goedgekeurde dossiers vanaf 1/7/1997

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Antwerpen	Huis Delbeke Keizerstraat 9		1.709.062	10/07/97
Antwerpen	Maalderijstraat 1		634.245	22/09/97
Antwerpen	Dierentuin	rotswerk zeeolifanten	11.327.155	22/09/97
Antwerpen	Handelshogeschool		23.303.635	04/12/97
Antwerpen	Dierentuin	vloerplaat reptielengebouw	1.777.688	08/05/98
Antwerpen	Hotel Kums	restauratie en verbouwing	5.444.973	02/06/98
Antwerpen	Rosier 23		773.090	29/07/98
Antwerpen	Kapel Sint-Lievenscollege	glasramen	1.444.862	19/10/98
Antwerpen	Hogeschool Antwerpen		15.112.127	23/10/98
Antwerpen	Dierentuin	Egyptische tempel	15.308.524	07/12/98
Antwerpen	Dierentuin	rotswerk zeeolifanten	3.313.788	15/12/98
Brugge	Spiegelrei 24		6.413.471	10/07/97
Brugge	Residentie Palace	dak en gevels	7.422.116	07/08/97
Brugge	Vlamingstraat 51		40.846	02/04/98
Brugge	Wollestraat 53	bijgebouw en kaaimuur	1.720.471	24/05/98
Gent	Plotersgracht 12	gevel en goten	602.833	22/09/97
Gent	Drongehof 4	2 loten	1.180.373	23/10/97
Gent	Dominikanenklooster	fase 5 : zuidvleugel	33.230.298	13/11/97
Gent	Hotel de Nokere, Poel 7	restauratie verdiep. 1 en zolder	13.715.886	04/12/97
Gent	Hotel Dutry, Geldmunt 13/19	achtergevel en daken	2.579.024	08/05/98
Gent	Feestlokaal Vooruit	renovatie achterbouw : lift	1.205.769	18/05/98
Gent	Feestlokaal Vooruit	vrijleggen schilderwerken	3.564.416	18/05/98

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Gent	Begijnhof OLV-ter-Hoyen	fase 3 – Godelievekapel	18.360.464	23/10/98
Gent	Feestlokaal Voorruit	bliksembeveiliging	242.435	23/10/98
Gent	Feestlokaal Voorruit	haspels en sprinklers	2.481.672	23/10/98
Gent	Feestlokaal Voorruit	brandveiligheid – electra	9.679.648	23/10/98
Gent	Feestlokaal Voorruit	brandtrap	937.548	23/10/98
Gent	Feestlokaal Voorruit	fase 6a concert- en theaterzaal	60.702.659	23/10/98
Gent	Sastehuis en Donkere Poort	restauratie	12.794.204	23/10/98
Leuven	Fonteinstraat 102		2.439.057	07/08/97
Leuven	Mechelsestraat 110		1.100.575	07/08/97
Leuven	Vismarkt 3		1.715.399	07/08/97
Leuven	Kapel OLV-ter-Koorts	dakwerken	5.728.548	07/08/97
Tongeren	St.-Catharinastraat 3-5		1.074.411	08/10/98

Restauratie- en onderhoudspremies
Openbare sector – Goedgekeurde dossiers vanaf 1/7/97

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Antwerpen	Bischoppenhof	fase 2	35.798.972	08/07/97
Antwerpen	Bischoppenhof	fase 2 – deel C – centrale verw.	1.483.423	27/10/97
Antwerpen	Handelsbeurs		11.819.933	30/07/98
Antwerpen	Molen St.-Annastrand		4.330.101	23/10/98
Antwerpen	Kasteel Sorghvliedt	zoldervloer en gevelafwerking	4.234.983	13/11/98
Brugge	Oud Sint-Janshospitaal	museumzalen : lot 1	24.479.456	23/11/97
Brugge	Oud Sint-Janshospitaal	museumzalen : lot 4 cv en brandveiligheid	103.869	23/11/97
Brugge	Begijnhof 2	tuin en reiegevel en N dakvlak	1.327.173	22/09/98
Brugge	Begijnhof 7	gevels en schrijnwerk	1.337.736	22/09/98
Brugge	Begijnhof 20	gevels, schrijnwerk, daken	2.952.570	19/10/98
Brugge	Tolhuis	restaurantie fase 2 – bouwwerk	18.259.806	09/11/98
Damme	Stadhuis	houtconstructies	5.772.491	10/07/97
Damme	Zusterschool	bijkomende werken	1.836.203	09/11/98
Damme	Zusterschool	lot 1 – bijkomende werken	1.850.005	09/11/98
Gent	Sint-Jorishof	restaurantie voorgevels	15.531.845	10/07/97
Gent	Gouden Hant, hoek Vismarkt	restaurantie voor- en zijgevel	1.695.636	22/09/98
Gent	Hotel D'hane Steenhuyze	fase 5 – perceel 1 schilderwerken	6.241.826	23/10/98
Gent	Hotel D'hane Steenhuyze	fase 5 – perceel 2 behang	3.746.215	23/10/98
Gent	Hotel D'hane Steenhuyze	fase 5 – perceel 3 stoffering	14.387.330	23/10/98
Gent	Hotel D'hane Steenhuyze	fase 5 – perceel 4 stucwerk	5.196.966	23/10/98
Gent	Sint-Baafsabdij	refterdak, enz. bijkomende werken	1.283.841	13/11/98
Gent	Stadhuis	gevel Cataloniëstraat	19.613.523	13/11/98
Leuven	Klein Begijnhof	fase 4 lot 4 ruwbouw, dak	34.949.277	14/07/98

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Leuven	Augustinessenklooster	historische interieurs lot 8.1	3.418.008	22/09/98
Leuven	Augustinessenklooster	historische interieurs lot 8.3	3.922.918	23/10/98
Tongeren	Middeleeuwse wallen	Leopoldwal – muurstuk D	12.008.675	10/07/97
Tongeren	Middeleeuwse wallen	11de-novemberwal – muurstuk A	14.430.805	10/07/97

Restauratie- en onderhoudspremies
Sector eredienst – Goedgekeurde dossiers vanaf 1/7/97

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Antwerpen	St.-Pauluskerk	fase 2 deel 4	1.162.123	08/05/98
Antwerpen	St.-Pauluskerk	fase 6 deel 8	4.376.604	08/05/98
Antwerpen	St.-Pauluskerk	fase 7 deel 5	10.310.037	08/05/98
Antwerpen	St.-Pauluskerk	fase 9 deel 2	757.400	08/05/98
Antwerpen	St.-Joriskerk	fase 1 : torens en voorgevel	38.414.052	02/06/98
Antwerpen	Reyndersstraat 43	centrum vrijzinnigen	2.193.030	01/12/98
Brugge	Sint-Gilliskerk en sacristie	restaurantie	4.655.632	23/10/97
Brugge	O.-L.-Vrouwkerk	restaurantie westgevel	26.169.922	14/07/98
Brugge	St.-Jacobskerk	fase 2 – deel 3 : toren	12.813.731	23/10/98
Gent	H.-Kruiskerk	algemene herstellingswerken	26.194.767	22/09/97
Gent	St.-Niklaaskerk	altaargeheel OLV van Smarten	2.691.841	28/04/98
Gent	St.-Niklaaskerk	altaargeheel H. Drievuldigheid	1.919.390	28/04/98
Gent	St.-Niklaaskerk	altaargeheel H. Drie Koningen	2.657.176	28/04/98
Gent	Pastorie Sint-Catharinakerk	elektrische installatie	402.115	18/05/98
Gent	Pastorie Sint-Catharinaparochie	herstellingswerken	3.258.592	18/05/98
Gent	St.-Stefanuskerk	restaurantie orgel	8.910.151	16/07/98
Gent	St.-Baafsabdij	dringende beveiliging koor	11.305.612	23/10/98
Gent	St.-Baafsabdij	stabiliteitswerken	11.877.000	23/10/98
Gent	St.-Annakerk	fase 1 – deelfase 1	654.138	13/11/98
Gent	St.-Stefanuskerk	bijkomende werken	773.946	13/11/98
Leuven	Sint-Pieterskerk	beveiligingswerken	6.457.843	01/12/97
Leuven	Sint-Jacobkerk	dringende schoringswerken	2.069.603	08/05/98

Gemeente	Monument	Betreft	Aandeel gewest	Datum besluit
Leuven	Sint-Pieterskerk	restauratie interieur koor	11.646.462	02/06/98
Leuven	Kerk OLV van Vierbeek	glasramen	3.890.817	22/09/98
Leuven	St.-Kwintenskerk	glasramen	3.865.401	19/10/98
Leuven	St.-Kwintenskerk	herstellingswerken dak	9.917.331	01/12/98
Tongeren	Onze-Lieve-Vrouwbasiliek	vloerverwarming en archeologische site	68.977.212	23/10/98

Vraag nr. 116
van 10 maart 1999
van de heer JACKY MAES

Werelderfgoed – West-Vlaamse frontstreek

De overeenkomst inzake bescherming van het cultureel en natuurlijk erfgoed van de wereld werd door de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) op 16 november 1972 goedgekeurd en trad in werking op 17 december 1975. Zowat 140 lidstaten hebben deze internationale conventie inmiddels geratificeerd. De federale staat België ratificeerde deze overeenkomst als laatste staat van de Europese Unie op 24 juli 1996; ze trad in werking op 24 oktober 1996. Voordien had de Vlaamse Raad deze Unesco-conventie reeds bij decreet aangenomen op 1 juni 1994.

Opdat een monument kan worden opgenomen op de lijst van het Werelderfgoed, dient een uitgebreid dossier, uit een indicatieve lijst, te worden ingediend bij de Unesco. Op 28 januari 1997 besliste de Vlaamse regering om vier reeksen monumenten te laten opnemen op de Belgische indicatieve lijst, met prioriteit voor de Vlaamse begijnhoven. Hierbij is de adviserende Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen uitgegaan van het feit dat het monument een dusdanige intrinsieke waarde moet hebben, dat het een plaats verdient in een internationale waardering. Deze kandidaturen zouden verder worden voorbereid en zouden worden ingediend bij de Unesco.

Naast deze eerste vier monumenten genoot ook de West-Vlaamse frontstreek, meer bepaald de oorlogskerkhoven, een bijzondere waardering van de leden van de Commissie met het oog op een voordracht voor het Unesco-wereldpatrimonium. Dit Vlaamse fenomeen uit de Westhoek kan, vanwege zijn uitzonderlijke universele waarde, een originele bijdrage leveren tot het wereldpatrimonium.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om de West-Vlaamse frontstreek, meer bepaald de oorlogskerkhoven, te laten opnemen op de indicatieve lijst van werelderfgoed?

Antwoord

Er zal voorlopig geen initiatief worden genomen om de West-Vlaamse frontstreek op te nemen op de indicatieve lijst van voor te dragen sites om door de Unesco te worden erkend als werelderfgoed.

De indicatieve lijst bevat immers nog een aantal mogelijke voorstellen die eerst zullen worden uitgewerkt.

Ondertussen werden de Vlaamse begijnhoven erkend als werelderfgoed en is de voordracht van de Vlaamse belforten in onderzoek bij de Unesco.

Momenteel is het dossier voor "de binnenstad van Brugge" in voorbereiding om te worden voorgedragen.

Nadien volgen nog de "Kuip van Gent" en de Onze-Lieve-Vrouwkathedraal en het stadhuis van Antwerpen. Deze sites komen reeds voor op de indicatieve lijst die werd opgesteld op advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Bij een volgende aanvulling van de indicatieve lijst zal de opname van de West-Vlaamse frontstreek wel met aandacht worden overwogen.

Vraag nr. 117
van 10 maart 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Werelderfgoed – Brugse binnenstad

Op voordracht van de Vlaamse regering heeft de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) de opname van de Vlaamse begijnhoven op de lijst van het werelderfgoed geplaatst. Ook andere dossiers, zoals de Onze-Lieve-Vrouwkathedraal en het stadhuis van Antwerpen, de oude stadskern van Gent en de binnenstad van Brugge, werden bij beslissing van de Vlaamse regering (28 januari 1997) op de Belgische indicatieve lijst geplaatst.

Werden er ondertussen nieuwe dossiers op de indicatieve lijst geplaatst en worden er, net zoals bij beslissing van 28 januari 1997 waarbij het dossier van de Vlaamse begijnhoven als prioriteit naar voren werd geschoven, opnieuw prioriteiten gehanteerd?

In de dertiende en veertiende eeuw was de huidige Brugse binnenstad een van de allerbelangrijkste Europese centra. Nadien begint een lange periode van verval. In de negentiende eeuw bereikt deze economische crisis in Brugge haar dieptepunt. De binnenstad bleef gespaard van grote negentiende-eeuwse industriële en urbanistische projecten. Ook tijdens de beide wereldoorlogen bleef Brugge gespaard van grote verwoestingen.

Om deze redenen kon Brugge nagenoeg intact als middeleeuwse stad overleven.

Op een relatief kleine oppervlakte is er een groot aantal monumenten van eerste orde te vinden. Brugge was een waterstad, waar de talrijke reien en grachten herinneren aan een verleden als wereldhaven.

Wordt de kandidatuur van de Brugse binnenstad verder ondersteund en zo mogelijk ook als prioriteit voorgedragen ?

Antwoord

De indicatieve lijst werd aangevuld met de Vlaamse belforten.

Wat Brugge betreft, is in overleg met het betrokken stadsbestuur een dossier in voorbereiding voor de voordracht van de Brugse binnenstad.

Vraag nr. 120
van 15 maart 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Middeleeuwse stadswal Leuven – Onderhoud

Een tijd geleden stelde ik reeds een aantal vragen over het onderhoud en herstel van de eerste ringmuur in Leuven. Meer bepaald ging het over de toestand van het gedeelte aan de Handbooghof en in de omgeving van de Redingenstraat (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1998, blz. 1929 – red.*).

Intussen is de toestand er niet op verbeterd, integendeel. Delen van de ringmuur vervallen steeds meer of zijn op bepaalde plaatsen ingestort. Het wortelgestel van allerlei begroeiing blijft de muur-restanten aantasten.

In mijn eerdere vraag pleitte ik voor het inzetten van laaggeschoolden, bijvoorbeeld mensen die in het kader van scholingsactiviteiten opleidingen volgen die hiervoor in aanmerking komen. Dit zou een kostendrukkend effect kunnen hebben op de uitvoering van deze werken.

Deze idee werd intussen overgenomen door de stad Leuven.

1. Wat is de bouwfysische toestand van de verschillende delen van de eerste ringmuur in Leuven ?

2. Wordt er op korte termijn werk gemaakt van het wegnemen van de begroeiing die de muur op een aantal plaatsen letterlijk uit mekaar duwt ?

3. Wat is de huidige stand van zaken voor het onderhoud en herstel van de verschillende onderdelen van de eerste ringmuur in Leuven ?

4. Wat is de stand van zaken voor het probleem van de eigendomsstructuur, die het onderhoud en herstel van het muurgedeelte langs de Handbooghof zou hypothekeren ?

5. Is er budgettaire ruimte voor de restauratiewerken ?

6. Is eraan gedacht laaggeschoolde werknemers voor deze restauratiewerken in te schakelen ?

Antwoord

1. De eerste ringmuur van Leuven is op vele plaatsen in slechte staat.

2. Het probleem van het wegnemen van de begroeiing vergt een voorbereidend onderzoek.

Het zonder meer wegnemen op korte termijn kan immers ook nadelige gevolgen hebben.

3 en 4. Teneinde een planmatige aanpak van de muur op te starten, wordt een overleg met de stad georganiseerd, waarbij ook de eventuele juridische problemen zullen worden aangepakt.

5. Voor de financiering van de werken kan een restauratiepremie worden aangevraagd, zoals de normale regelgeving bepaalt.

6. Gelet op de vele stabiliteitsproblemen en de soms hoge vakbekwaamheid vereist voor het uitvoeren van restauratiewerken, is het niet wenselijk dergelijke restauraties volledig toe te vertrouwen aan laaggeschoolde werknemers.

Waar zulks mogelijk is, zal voor deelopdrachten worden getracht om laaggeschoolden in te zetten.

Vraag nr. 122
van 19 maart 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Permekehuis – Bescherming

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke heeft enkele weken geleden een bouwvergunning verleend voor de bouw van een villa in de onmiddellijke omgeving van het voormalig woonhuis (thans museum) van Constant Permeke.

Voor vele kunstminnenden is dit een (z)ware aanslag, niet het minst voor de conservator van het Permekemuseum. Het provinciebestuur heeft ondertussen gevraagd een beschermingsprocedure op te starten.

In september 1998 heeft de minister zich openlijk uitgesproken voor bescherming van het gebouw en de onmiddellijke omgeving.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen ter bescherming van het voormalig woonhuis van Permeke? Werd de procedure intussen reeds opgestart?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Na onderzoek door de afdeling Monumenten en Landschappen en rekening houdend met de gewestplanbestemming en de vergunde verkaveling, is het niet opportuun om de onmiddellijke omgeving van het Permekehuis te beschermen.

De bescherming van het huis zelf zal in de toekomst wel worden overwogen, maar is geen prioriteit.

**Vraag nr. 124
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Dagverzorgingscentra – Vlaamse en federale initiatieven

De federale ministerraad keurde op 12 februari 1999 een ontwerp van aanhangsel bij het protocolakkoord van 9 juni 1997 goed. Hierin wordt de oprichting van een centrum voor dagverzorging aangekondigd voor zorgbehoevende ouderen. Bij deze toelichting staat vermeld dat het ontwerp is opgesteld door de bevoegde federale, communautaire en gewestelijke overheden.

In Vlaanderen werd in 1998 het thuiszorgdecreet goedgekeurd. Hierin is óók sprake van dagopvang voor zorgbehoevenden, ook voor niet-bejaarden.

Allicht zijn er gelijkenissen en fundamentele verschillen tussen het Vlaamse en het federale initiatief. Belangrijk is dat het aanbod voor potentiële klanten duidelijk is en dat er geen overlappingsen gebeuren.

1. Werd de minister betrokken bij dit ontwerp?

Zo ja, welke afspraken (in verband met verantwoordelijkheid nemen, financiering, personeelsformatie, ...) werden er gemaakt?

2. Past dit ontwerp in het Vlaamse (ouderen)zorgbeleid?

3. Hoe gebeurt de afstemming van dit federale dagcentrum en de dagopvang van niet-bejaarden in Vlaanderen?

Antwoord

Vooraleer te antwoorden op de vraag, wil ik eerst nog eens de dagverzorgingscentra situeren in de Vlaamse regelgeving.

1. *Situering van de dagverzorgingscentra*

De regelgeving inzake de dagverzorgingscentra ligt vervat in het decreet van 14 juli 1998 inzake erkenning en subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg, en in het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998. De inwerkingtreding van deze regelgeving is ingegaan op 1 januari 1999. Voorheen was de regelgeving inzake de dagverzorgingscentra opgenomen in de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, gecoördineerd op 18 december 1991.

Een dagverzorgingscentrum kan worden erkend via ministerieel besluit van de Vlaamse minister bevoegd voor bijstand aan personen, en dit voor minstens 7 en hoogstens 15 verblijfseenheden. In de praktijk zijn de gebruikers van de Vlaamse dagverzorgingscentra overwegend oudere personen, die één of enkele dagen per week overdag in het centrum verblijven. Meestal worden zij 's morgens thuis opgehaald door het dagverzorgingscentrum en in de late namiddag terug thuisgebracht.

Op datum van 19 maart 1999 waren er in Vlaanderen 43 erkende dagverzorgingscentra, die samen 590 erkende plaatsen verblijfseenheden telden. De meeste centra zijn erkend voor 15 verblijfseenheden. Deze centra zijn meestal verbonden aan een erkend rusthuis.

Deze voorzieningen hebben als twee voornaamste bronnen van inkomsten :

- 1) de bijdrage die wordt betaald door de gebruiker van gemiddeld ongeveer 650 frank ;
- 2) de subsidiëring van de Vlaamse overheid. De subsidiëring van een dagverzorgingscentrum is bepaald op 1.000.000 frank gedurende de eerste drie jaar. Vanaf het vierde jaar draagt de Vlaamse subsidiëring verder 1.000.000 frank indien het centrum een gemiddelde bezetting heeft van minstens 10 gebruikers. Is de gemiddelde bezetting vanaf het vierde jaar minstens 7, 8 of 9, dan draagt de subsidiëring respectievelijk 700.000, 800.000 en 900.000 frank.

Sommige centra maken gebruik van de mogelijkheid om via de nomenclatuurregeling te worden vergoed door het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv) voor geleverde verpleegkundige en verzorgende prestaties. Dit blijkt echter zeer veel administratief werk te vragen en levert zeer weinig op. De centra die zich toch de moeite getroosten om via deze weg een deel van de prestaties aan te rekenen, blijken gemiddeld slechts zowat 120 frank per verblijfsdag van een zorgbehoevende gebruiker te ontvangen.

Een belangrijk deel van de exploitatiekosten wordt uitgemaakt door het personeel dat instaat voor de verpleegkundige en de verzorgende taken in het centrum. Volgens de bepalingen van het genoemde besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998, dient een erkend dagverzorgingscentrum minstens 2 FTE personeelsleden in dienst te hebben (FTE : fulltime equivalent), waarvan minstens één FTE dient in te staan voor de verzorging.

De dagverzorgingscentra werken tot op heden met verlies. Een jaarlijks verlies van twee, drie of zelfs vier miljoen frank is niet ongewoon.

2. *Situering van de totstandkoming van aanhangsel van het protocol*

In het protocolakkoord van 9 juni 1997 gesloten tussen de federale overheid en de gemeenschappen/gewesten inzake het te voeren ouderenzorgbeleid, werd bepaald dat thuiszorgondersteunende voorzieningen, zoals onder andere het kortverblijf in een rusthuis, en de dagopvang verder moesten worden ontwikkeld en dat de verstrekte verzorging op de meest passende wijze moest worden gefinancierd door de verzekering voor geneeskundige verzorging.

In het kader van de totstandkoming van het decreet van 14 juli 1998 inzake de erkenning en subsidiëring van voorzieningen in de thuiszorg en van het bovenvermeld protocolakkoord heb ik met de federale overheid onderhandelingen aangeknoopt om een billijke financiering van de verstrekte verzorging in de dagverzorgingscentra mogelijk te maken. Er werd een interkabinettenwerkgroep rond dit thema opgezet, die eind 1998 zijn werkzaamheden afrondde met een consensus inzake de Riziv-financiering van de dagverzorgingscentra.

Ik kan op de eerste subvraag dan ook antwoorden dat ik niet alleen werd betrokken bij het ontwerp. Mijn kabinet heeft in de besprekingen zelfs een zeer substantiële en richtinggevend bijdrage geleverd. Mijn uitgangspunt was duidelijk : een substantiële verhoging verkrijgen van de Riziv-financiering voor de Vlaamse dagverzorgingscentra, dit binnen een kader dat compatibel is met het Vlaams (ouderen)zorgbeleid.

Op basis van de bereikte overeenkomst in de interkabinettenwerkgroep werd een tekst opgesteld : "Aanhangsel nr. 2 bij het protocol van 9 juni 1997". Deze tekst werd inderdaad, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanhaalt, goedgekeurd op 12 februari 1999 door de federale ministerraad.

Om te antwoorden op het tweede deel van de eerste subvraag, wil ik hierbij de belangrijkste afspraken weergeven.

3. *Inhoud van het bereikte akkoord*

De door gemeenschappen/gewesten erkende dagverzorgingscentra die zich bevinden in een rusthuis of rust- en verzorgingstehuis, of die een

functionele band hebben met een rusthuis, zullen een forfaitaire tegemoetkoming kunnen genieten per gebruiker die een dag in het centrum opgenomen is. Dit kan als het dagverzorgingscentrum een erkenning heeft van de gemeenschap/het gewest voor een aantal plaatsen "centrum voor dagverzorging".

Deze tegemoetkoming is enkel bedoeld voor gebruikers die behoren tot de categorie B of C van de in de rusthuizen gebruikte Katz-schaal.

Per 15 gebruikers waarvoor het forfait bedoeld is, die in het centrum gemiddeld 5 dagen op 7 aanwezig zijn gedurende ten minste 6 uur, dient het centrum volgend personeelsbestand te hebben :

- minstens een beoefenaar van de verpleegkunde ;
- minstens 1,5 FTE verzorgend personeel ;
- minstens 0,5 FTE functie met betrekking tot de reactivering van bejaarden, die houder is van de titel van kinesitherapeut, ergotherapeut, logopedist of gegradueerde verpleegkundige.

De forfaitaire tegemoetkoming zou worden berekend aan de hand van deze personeelsnorm. Een forfait van 868 frank per dag per gebruiker met B- of C-profiel werd berekend.

De forfaitaire tegemoetkoming staat los van de terugbetaling van verstrekkingen in de thuiszorg. Men moet er immers van uitgaan dat gebruikers van een dagverzorgingscentrum in hun natuurlijk thuismilieu zorg kunnen ontvangen en dat zij in de regel niet permanent op de diensten van een dagverzorgingscentrum een beroep doen.

Het aantal plaatsen in de dagverzorgingscentra dat de nieuwe Riziv-forfait kan genieten, wordt vastgesteld op maximum 1,5 per 1.000 inwoners van 60 jaar of ouder. Dit aantal kan slechts worden bereikt na vijf jaar, waarbij bij aanvang wordt vertrokken met het aantal reeds erkende plaatsen in dagverzorgingscentra op 31 december 1998. Voor de Vlaamse Gemeenschap zou dit betekenen : kunnen een Riziv-forfait ontvangen :

in 1999 : 733 plaatsen
in 2000 : 1.047 plaatsen
in 2001 : 1.361 plaatsen

in 2002 : 1.675 plaatsen

in 2003 : 1.988 plaatsen

Een plaats in een centrum voor dagverzorging dat de nieuwe forfait kan genieten, is ondergeschikt aan de gelijkwaardige sluiting van een rusthuisbed of de niet-opening van een geprogrammeerd rusthuisbed. Dit betekent dat de totale ruimte in Vlaanderen voor zowel erkende als voorafgaand vergunde rusthuiswoongelegenheden, zoals omschreven in het protocolakkoord, niet meer uitsluitend beschikbaar zou zijn voor rusthuiswoongelegenheden, maar ook voor plaatsen in centra voor dagverzorging die de nieuwe forfait kunnen genieten.

In antwoord op de tweede subvraag meen ik dan ook te mogen stellen dat de gemaakte afspraken perfect passen in het Vlaamse ouderenzorgbeleid en dat de invoering van deze nieuwe financiering een belangrijke stap zal zijn voor de betere financiering van de werkingskosten van de Vlaamse dagverzorgingscentra.

De toepassing hiervan zal leiden tot een gevoelige verhoging van de inkomsten van de Vlaamse dagverzorgingscentra. Voornamelijk de dagverzorgingscentra die zorgbehoevende gebruikers opvangen (dementerenden of fysieke zorgbehoevenden) zullen een belangrijk supplementair inkomen verwerven, wat de financiële leefbaarheid zal verhogen. Het stemt ook overeen met het principe van de cofinanciering van de thuiszorgvoorzieningen, waarbij diverse overheden een inbreng doen.

De opgelegde personeelsnormen zijn in overeenstemming met de noden van de dagverzorgingscentra die zorgbehoevenden opnemen. Bovendien voldoen de meeste Vlaamse dagverzorgingscentra reeds aan de gestelde personeelsnormen, temeer daar het personeel van een dagverzorgingscentrum zal kunnen worden geïntegreerd met dat van het rusthuis waaraan het dagverzorgingscentrum verbonden is.

Het standpunt van de federale overheid dat eerst en vooral de financiering van de opvang van de meest zorgbehoevenden moet worden geregeld, kan worden onderschreven.

Verder is het een goede zaak dat de Riziv-tegemoetkomingen in de thuiszorg niet in rekening worden gebracht bij de forfaits in de dagverzorgingscentra. Indien dit wel zou gebeuren, dan zou er een rivaliteit ontstaan tussen de thuiszorg

(thuisverpleging, kinesithérapie, ...) en de dagverzorgingscentra.

De beperking tot het aantal plaatsen en de voorgestelde fasering is voor Vlaanderen haalbaar. Van de 790 plaatsen die er op dit moment erkend zijn, wordt gemiddeld minder dan de helft gebruikt door zorgbehoevendenden zoals bedoeld in het bereikte akkoord. Dit betekent echter niet dat de Vlaamse overheid afstand doet van haar bevoegdheid inzake de programmering van de dagverzorgingscentra. Enkel wordt hierbij aanvaard dat de federale overheid een fasering en een limiet hanteert met betrekking tot de financiering.

4. Verdere stappen

Ik heb het voorgestelde aanhangsel nr. 2 bij het protocol van 9 juni 1997 aan de Vlaamse regering voorgelegd. Op 30 maart 1999 heeft de Vlaamse regering beslist om de voorgestelde tekst goed te keuren en om de Vlaamse ministers bevoegd voor bijstand aan personen en bevoegd voor het gezondheidsbeleid, te machtigen om voornoemd aanhangsel te ondertekenen.

Die ondertekening kan eerstdaags gebeuren. Daarna dient de federale overheid nog het wettelijk en administratief kader te creëren om te kunnen overgaan tot de uitvoering de toekenning van de Riziv-forfaits aan de dagverzorgingscentra. E wordt in het vooruitzicht gesteld dat nog tegen midden 1999 op federaal niveau het nodige wettelijk kader kan worden gecreëerd en dat de regelgeving op zijn vroegst op 1 oktober 1999, zo niet op 1 januari 2000 zal ingaan.

In elk geval heeft de Vlaamse overheid het nodige gedaan om vanwege de federale overheid een billijke financiering van de zorgkosten van de dagverzorgingscentra te verkrijgen.

In de praktijk zijn de gebruikers van de Vlaamse dagverzorgingscentra in overgrote mate – maar niet uitsluitend – bejaarden. Eenzelfde situatie doet zich voor in de rusthuizen, waar ook niet alle bewoners bejaarden zijn. Naar Riziv-financiering levert dit geen problemen op.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger vraagt in de derde vraag hoe de afstemming zal gebeuren tussen enerzijds het "federale dagcentrum" en anderzijds de dagopvang van niet-bejaarden in Vlaanderen. Ik wil er hier uitdrukkelijk op wijzen dat er geen "federale dagcentra" zullen

worden opgericht, noch dat de federale overheid zal erkennen. De erkenning van de dagverzorgingscentra is en blijft een gemeenschapsbevoegdheid, die in het aanhangsel bij het protocol op geen enkele wijze wordt aangeraakt. Dit is de essentie van het bereikte akkoord. Vlaanderen erkent dagverzorgingscentra en wijst toe welke verblijfseenheden er een beroep kunnen doen op de Riziv-forfaits. De federale overheid financiert gelimiteerd en gefaseerd een aantal verblijfseenheden binnen de door Vlaanderen erkende dagverzorgingscentra.

Vraag nr. 125 van 19 maart 1999 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

OCMW-mandatarissen – Statuut

Recentelijk heeft de federale Kamer van Volksvertegenwoordigers en ook de Senaat het statuut van de lokale mandatarissen drastisch veranderd, onder meer in verband met het bezoldigingsstelsel en het politiek verlof.

Deze regeling geldt natuurlijk voor wat nog rest aan federale bevoegdheden ten opzichte van de gemeenten.

Wat het statuut van de OCMW-voorzitter en van de OCMW-raadsleden betreft, is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd.

Ook de aanpassing van het politiek verlof voor de Vlaamse Gemeenschap is een eigen bevoegdheid van Vlaanderen.

Welke maatregelen worden getroffen om het statuut van de OCMW-voorzitter en van de OCMW-raadsleden aan te passen aan de regelgeving die binnenkort voor de gemeenteraadsleden van kracht zal zijn ?

Antwoord

Ik kan mij volledig aansluiten bij de overtuiging van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat het statuut van de OCMW-mandataris maximaal afgestemd moet blijven op het statuut van de gemeentelijke mandataris.

Het ligt dan ook voor de hand dat de federale wetgevende initiatieven in verband met het statuut van de gemeentelijke mandatarissen met bijzondere belangstelling werden gevolgd.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger hier geruststellen.

Wat het voorgestelde nieuwe bezoldigingsstelsel voor burgemeesters en schepenen betreft, vestig ik de aandacht op artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 september 1998 betreffende de bezoldiging van de voorzitters en de presentiegelden van de leden van de raden voor maatschappelijk welzijn, krachtens hetwelk de bezoldigingsregeling van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn dezelfde is als die van de schepenen van de gemeente waar het OCMW zijn zetel heeft. Een eventuele verhoging van de wedde van de schepenen betekent dus ipso facto eenzelfde verhoging van de wedde voor de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn. Een regelgevend initiatief van de Vlaamse overheid is hier dus overbodig.

Wat de regeling van het politiek verlof betreft, vestig ik de aandacht op het feit dat het op 25 februari jongstleden in dit verband door de Kamer van Volksvertegenwoordigers aangenomen wetsontwerp niet alleen van toepassing is op de provincie- en gemeenteraadsleden, de burgemeesters en de schepenen, maar ook op de voorzitters en de leden van de raden voor maatschappelijk welzijn. De OCMW-mandatarissen genieten dus ook hier dezelfde rechten als de gemeentelijke mandatarissen.

Ten slotte kan in deze context uiteraard ook worden verwezen naar het op 23 maart jongstleden door de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin aangenomen voorstel van decreet tot wijziging van de OCMW-wet, waarbij met het oog op het parallelisme met de federale initiatieven in verband met het statuut van de gemeentelijke mandataris, ook het statuut van de OCMW-mandataris op een aantal punten wordt aangepast. Aangezien de Vlaamse volksvertegenwoordiger deel uitmaakt van deze Commissie, is elke verdere toelichting hier wellicht overbodig.

Vanzelfsprekend sta ik open voor alle opmerkingen en suggesties in dit verband.

**Vraag nr. 126
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Preventieve kinderzorg – Infrastructuurproblemen

Uit de resultaten van de evaluatie van consultatiebureaus en steunpunten preventieve kinderzorg

1997 bleek dat de infrastructuur soms onvoldoende was. Nog tien voorzieningen in Vlaanderen moesten in september 1998 voor hun concrete probleem een oplossing vinden om in 1999 te mogen blijven functioneren.

1. Voor welke locaties werd er ondertussen een oplossing gevonden ?
2. Werden de andere locaties ondertussen gesloten ? Welke ?
3. Kunnen de gezinnen met jonge kinderen elders terecht voor de noodzakelijke preventie ?
4. Hoeveel bedraagt de afstand van de gesloten locatie en de dichtstbijzijnde locatie ?

Antwoord

In antwoord op de schriftelijke vraag nr. 320 van 14 september 1998 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger deelde ik onder andere mee dat er in augustus 1998 nog 10 servicepunten in het Vlaamse gewest waren die inzake infrastructuur een oplossing moesten uitwerken (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 20 november 1998, blz. 515 – red.*).

- Voor 6 van de 10 servicepunten werd een verlenging van de erkenning uitgesproken, voor 2 ervan voor de duur van 5 jaar, voor 4 voor 1 jaar.

Voor eerstgenoemde 2 servicepunten was de infrastructuur in overeenstemming met de norm, voor de andere 4 dienden ofwel nog aanpassingen aan de infrastructuur te worden aangebracht, ofwel waren ze eveneens conform de norm voor infrastructuur, maar was het een al te lage bezetting die een langere erkenningsperiode in de weg stond.

- Voor de overige 4 servicepunten is de situatie als volgt : 3 servicepunten dienden per 31 december 1998 de activiteit te staken, 1 servicepunt schakelde per 1 januari 1999 om van consultatiebureau naar steunpunt ; voor een steunpunt zijn de infrastructuurnormen immers minder streng. Dit steunpunt is qua infrastructuur conform de norm.

- De 3 gesloten servicepunten zijn :

Hasselt, Guffenslaan 108 ; Maaseik, Eikerstraat 42 ; Lommel, Kievitpad 21.

- De gezinnen met jonge kinderen van Hasselt kunnen een beroep doen op 2 consultatiebureaus in Hasselt, 1 consultatiebureau in Hasselt-Kuringen en een nieuw opgericht steunpunt in Hasselt-Banneux.

De 2 consultatiebureaus in Hasselt bevinden zich op wandelafstand van het per 31 december 1998 gesloten consultatiebureau, het steunpunt in Kuringen bevindt zich op ± 7 km en het steunpunt in Hasselt-Banneux op ± 2 km.

- De gezinnen met jonge kinderen van Maaseik kunnen een beroep doen op 1 consultatiebureau in Maaseik en op een nieuw opgericht steunpunt in Maaseik-Neeroeteren.
- Het consultatiebureau in Maaseik ligt op ± 500 m van het per 31 december 1998 gesloten consultatiebureau, het steunpunt op ± 9 km.
- De gezinnen met jonge kinderen van Lommel kunnen terecht op 1 consultatiebureau in Lommel op ± 200 m van het per 31 december 1998 gesloten consultatiebureau.

**Vraag nr. 133
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen – Stand van zaken

Na de evaluatie van het jeugdwerkbeleidsplan in het Vlaams Parlement werd geopteerd voor een bijsturing om maatschappelijk achtergestelde jongeren meer kansen te geven. Alle gemeenten moesten in hun planning 1999-2001 systematisch aandacht besteden aan deze doelgroep.

Een aantal gemeenten kreeg extra middelen, andere gemeenten konden extra subsidies ontvangen indien ze projecten voor de doelgroep indienden, passend in het jeugdwerkbeleid.

1. Werd door alle gemeenten systematisch aandacht besteed aan de beoogde doelgroep ?

Werden door de administratie meerjarenplannen teruggestuurd voor aanvulling, of geweigerd omdat dit niet gebeurde ? In welke gemeenten ?

2. Dienden alle gemeenten die recht hebben op extra subsidiëring voor projecten, een aanvraag voor een project in ? Welke ? Werden ze aanvaard ? Waarom eventueel niet ?

3. Waren de plaatselijke jeugd- of adviesraden actief betrokken bij de ingediende meerjarenplannen ?

Waar moest door de administratie worden bijgestuurd ? Waarom ?

4. Welke gemeenten dienden geen jeugdwerkbeleidsplan in voor de volgende jaren ?

Werd dit dan door plaatselijke jongerenverenigingen gedaan ?

Welke gemeenten zullen voor 1999-2001 dus geen subsidies krijgen in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan ? Om welke bedragen gaat het ?

Antwoord

1. Artikel 3, § 4 van het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van het decreet van 9 juni 1993, zoals gewijzigd op 10 februari 1998, bepaalt dat uit het jeugdwerkbeleidsplan moet blijken dat werd onderzocht hoe in het gemeentelijk jeugdwerkbeleid kan worden ingespeeld op de behoeften van maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren.

Bij de ontwerpen van jeugdwerkbeleidsplan van 74 (op een totaal van 292) gemeenten werd door de afdeling Jeugdwerk in haar advies aan het gemeentebestuur opgemerkt dat uit het ontwerp van jeugdwerkbeleidsplan niet in voldoende mate bleek dat aan de vermelde voorwaarde was voldaan. Deze 74 gemeenten waren :

- in de provincie Antwerpen : Baarle-Hertog, Borsbeek, Duffel, Grobbendonk, Hulshout, Kapellen, Kontich, Mortsel, Niel, Putte, Ranst, Retie, Schilde, Sint-Amands, Vosse-laar, Westerlo en Wuustwezel ;
- in de provincie Limburg : As, Borgloon, Herk-de-Stad, Nieuwerkerken, Opglabbeek en Zutendaal ;
- in de provincie Oost-Vlaanderen : Aalst, Beveren, Brakel, Erpe-Mere, Geraardsbergen, Haaltert, Herzele, Horebeke, Kluisbergen, Kruishoutem, Lede, Lochristi, Lokeren, Me-

relbeke, Moerbeke, Sint-Gillis-Waas, Sint-Martens-Latem, Waarschoot, Wachtebeke en Wetteren ;

- in de provincie Vlaams-Brabant : Asse, Berthem, Boutersem, Dilbeek, Gooik, Herne, Hoegaarden, Hoeilaart, Kortenberg, Leuven, Liedekerke, Merchtem, Oud-Heverlee, Steenokkerzeel, Ternat, Tremelo en Zaventem ;
- in de provincie West-Vlaanderen : Ardooië, Beernem, Brugge, De Haan, Gistel, Hoogledde, Jabbeke, Koekelare, Ledegem, Mesen, Oostende, Waregem, Zedelgem en Zuienkerke.

Op 7 april 1999 waren 272 gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen voor subsidiëring aanvaard. Het jeugdwerkbeleidsplan van 12 andere gemeenten was nog in behandeling. 21 gemeenten en de Vlaamse Gemeenschapscommissie hadden (nog) geen jeugdwerkbeleidsplan ingediend. In één van deze gemeenten werd door het jeugdwerk een plan ingediend, dat voor subsidiëring werd aanvaard. Van de 9 gemeenten waarvan het jeugdwerkbeleidsplan in eerste instantie werd geweigerd, hadden er 3 nog geen nieuw dossier ingediend.

2. Twee gemeentebesturen van de 21 die aanspraak konden maken op de vastgelegde subsidiëring voor projecten, dienden geen aanvraag in (Geraardsbergen en Zelzate). Een gemeentebestuur diende zijn aanvraag maanden te laat in (Sint-Truiden). De projecten van de volgende 3 gemeentebesturen konden evenmin worden aanvaard :

- Landen (project te weinig doelgroepspecifiek),
- Tessenderlo (project te weinig doelgroepspecifiek),
- Tongeren (het ingediende project was geen jeugdwerkinitiatief).

De projecten van volgende gemeenten werden wel aanvaard :

- in de provincie Antwerpen : Boom, Lier en Willebroek ;
- in de provincie Limburg : Dilsen-Stokkem, Gingelom, Leopoldsburg en Maaseik ;

- in de provincie Oost-Vlaanderen : Eeklo, Temse en Zele ;
- in de provincie Vlaams-Brabant : Diest ;
- in de provincie West-Vlaanderen : Blankenberge, De Panne, Mesen en Nieuwpoort.

3. Bij de ontwerpen van jeugdwerkbeleidsplan van 11 (op een totaal van 292) gemeenten werd door de afdeling Jeugdwerk in haar advies aan het gemeentebestuur opgemerkt dat uit het jeugdwerkbeleidsplan niet bleek dat het particuliere jeugdwerk bij de opmaak van het jeugdwerkbeleidsplan werd betrokken. Deze 11 gemeenten waren :

- in de provincie Antwerpen : Berlaar, Sint-Katelijne-Waver en Wommelgem ;
- in de provincie Limburg : Borgloon en Wellen ;
- in de provincie Oost-Vlaanderen : Ninove ;
- in de provincie Vlaams-Brabant : Rotselaar ;
- in de provincie West-Vlaanderen : De Haan, Dentergem, Veurne en Wielsbeke.

Bij de volgende ontwerpen van jeugdwerkbeleidsplan zoals die werden ingediend bij de afdeling Jeugdwerk, ontbrak het advies van de jeugd- of cultuurraad :

- in de provincie Antwerpen : Hemiksem, Niel, Schoten, Wijnegem en Willebroek ;
- in de provincie Limburg : Kortesseem, Meeuwen-Gruitrode, Nieuwerkerken en Zonhoven ;
- in de provincie Oost-Vlaanderen : Beveren, Geraardsbergen, Lierde en Sint-Martens-Latem ;
- in de provincie Vlaams-Brabant : Diest, Gooik en Sint-Pieters-Leeuw ;
- in de provincie West-Vlaanderen : nihil.

Het is evenwel belangrijk hier op te merken dat dit alles niet hoeft te betekenen dat geen inspraak werd verleend aan het jeugdwerk, of dat de jeugd- of cultuurraad niet werd geraadpleegd, maar wel dat dit niet uit het ingediende dossier bleek.

Tot op heden werden de jeugdwerkbeleidsplannen van volgende gemeentebesturen voor subsidiëring geweigerd :

- Essen (redenen : een deel van het plan werd niet voor advies voorgelegd aan de jeugdraad ; er werd niet voorzien in een vlotte uitbetaling van de subsidies en de 5 % van de subsidies die moeten worden uitgetrokken voor de ondersteuning van de kadervorming, werden niet exclusief voorbehouden voor de kadervorming georganiseerd door het door de Vlaamse Gemeenschap erkende jeugdwerk) ;
- Gooik (redenen : er ontbrak een situatie-schets met bijzondere gegevens met betrekking tot het jeugdwerk ; er werd niet voldaan aan de vereiste in verband met 5 % van de subsidies voor de ondersteuning van de kadervorming ; de doelstellingen waren onduidelijk ; de inspraak van deskundigen inzake jeugdaangelegenheden ontbrak ; er waren tegenstrijdigheden in het jeugdwerkbeleidsplan) ;
- Hooglede (redenen : het financieel plan ontbrak ; de 5 % van de subsidies die moeten worden uitgetrokken voor de ondersteuning van de kadervorming werden niet exclusief voorbehouden voor de kadervorming georganiseerd door het door de Vlaamse Gemeenschap erkende jeugdwerk ; de doelstellingen waren onduidelijk) ;
- Kruibeke (redenen : de inspraak van deskundigen inzake jeugdaangelegenheden ontbrak ; de 5 % van de subsidies die moeten worden uitgetrokken voor de ondersteuning van de kadervorming werden niet exclusief voorbehouden voor de kadervorming georganiseerd door het door de Vlaamse Gemeenschap erkende jeugdwerk ; er werd geen volledig beeld geboden van het lokaal jeugdwerkbeleid ; er werd niet voorzien in een vlotte uitbetaling van de subsidies) ;
- Moerbeke (redenen : kinderen en jongeren werden onvoldoende betrokken ; er werd niet onderzocht hoe in het jeugdwerkbeleid kon worden ingespeeld op de behoeften van maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren ; er werd niet voorzien in een vlotte uitbetaling van de subsidies) ;
- Ninove (redenen : het jeugdwerkbeleidsplan was onvoldoende duidelijk over de inspraak

van het particuliere jeugdwerk ; de behoeften werden niet aangegeven ; de doelstellingennota was niet gestructureerd in algemene en concrete doelstellingen) ;

- Oostende (redenen : het gemeentebestuur gaf geen gemotiveerd antwoord op het advies van de jeugdraad ; het subsidiereglement voor de kadervorming ontbrak ; de 5 % van de subsidies die moeten worden uitgetrokken voor de ondersteuning van de kadervorming werden niet exclusief voorbehouden voor de kadervorming georganiseerd door het door de Vlaamse Gemeenschap erkende jeugdwerk ; er waren tegenstrijdigheden in het jeugdwerkbeleidsplan ; de vrijheid van vereniging werd met voeten getreden) ;
- Tongeren (reden : het advies van de jeugdraad ontbrak) ;
- Vilvoorde (redenen : een concreet schema voor de uitvoering van het jeugdwerkbeleidsplan ontbrak ; het financieel programma was onvolledig ; er werd niet altijd voorzien in een vlotte uitbetaling van de subsidies).

De jeugdwerkbeleidsplannen van Essen en Tongeren konden in tweede instantie worden aanvaard, daar zij aan de gesignaleerde tekortkomingen hebben beantwoord.

De gemeentebesturen van Gooik, Hooglede, Moerbeke en Vilvoorde hebben een nieuw dossier ingediend, dat op 7 april 1999 nog in behandeling was.

Voor de volledigheid moet ik er wel op wijzen dat nog niet alle plannen binnen zijn (cf. het antwoord op subvraag 4) en dat de plannen van volgende gemeentebesturen op 7 april 1999 nog in behandeling waren : Gavere, Melle, Oudenburg, Putte, Roosdaal, Vleteren, Zaventem en Zingem.

4. Stand van zaken op 7 april 1999 : alle gemeentebesturen dienden een jeugdwerkbeleidsplan in, behalve :
- in de provincie Antwerpen : *Antwerpen* en *Hemiksem* ;
  - in de provincie Limburg : *Herstappe* en *Voeren* ;
  - in de provincie Oost-Vlaanderen : *Hamme* en *Zwalm* ;

- in de provincie Vlaams-Brabant : Drogenbos, Halle, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Sint-Pieters-Leeuw, Wemmel en Wetzembeek-Oppem ;
- in de provincie West-Vlaanderen : Brugge, Heuvelland, Jabbeke, Langemark-Poelkapelle, Lo-Reninge, Spiere-Helkijn en Wingene.

De gemeenten in cursief legden de afdeling Jeugdwerk wel een ontwerp voor ter advisering, zodat mag worden verwacht dat zij alsnog een jeugdwerkbeleidsplan ter subsidiëring zullen indienen.

Ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie diende nog geen jeugdwerkbeleidsplan in, maar legde de afdeling Jeugdwerk wel een ontwerp voor ter advisering.

In Linkebeek werd een jeugdwerkbeleidsplan ingediend door het jeugdwerk.

Vraag nr. 151
van 1 april 1999
van de heer MARINO KEULEN

Decreet sportdiensten – Toepassing

Nu het decreet houdende erkenning van de sportdiensten op 1 januari 1999 van kracht is geworden, blijkt dat een aantal gemeenten zich in de laatste weken van 1998 op een drafje in regel heeft willen stellen met de voorschriften van dit decreet.

Veel gemeenten staan daarbij voor praktische toepassingsproblemen.

1. In het decreet wordt er gesproken van "beheer" (de sportdienst beheert de sportinfrastructuur – artikel 2, 2°) en van "bestuur" (de sportaccomodaties moeten bestuurd worden door – art. 5, 4°).

Welke verschillende beleidsdoelstellingen beantwoorden aan deze verschillende terminologie ?

2. In artikel 5, 4° wordt uitgegaan van "hetzij-hetzij" : de sportaccomodaties moeten bestuurd worden hetzij door de organiserende overheid (...), hetzij door een VZW.

Hoe beantwoordt deze regeling aan de bestaande praktijk van verdeelde bestuurlijke taken tussen gemeente en VZW ? Of was het de be-

doeling om een combinatie van optie a) (bestuur door organiserende overheid) en optie b) (bestuur door een VZW) uit te sluiten ?

3. Ingeval de gemeenten kiezen voor optie a) (bestuur door organiserende overheid), worden zij bijgestaan door een sportraad.

Waaruit blijkt de invulling die aan de term "bijstaan" moet worden gegeven ? Is medebestuur de bedoeling geweest, dan wel een louter adviserende opdracht ?

4. Was het de bedoeling dat de samenstelling van deze sportraad moet gebeuren volgens artikel 6, § 1 van het decreet van 24 juli 1991 ? Hoe of waaruit blijkt dat ? Zijn er specifieke sancties bepaald als dat niet gebeurt ?
5. Zijn er richtlijnen of informatie-initiatieven gepland met het oog op een correcte concrete toepassing van deze decretale bepalingen ?

Antwoord

1. De sportdienst is belast met het beheer van de sportaccomodaties (artikel 2, 2° van het decreet). Dit wil zeggen dat de sportdienst instaat voor het dagelijks beheer van de sportaccomodaties, met name de uitvoering van de bestuursopdrachten gegeven door :

- hetzij de organiserende overheid, bijgestaan door een erkende sportraad ;
- hetzij de VZW waaraan de overheid het bestuur over het sportcentrum bij overeenkomst heeft toevertrouwd. Dit moet conform zijn aan de beheersovereenkomst gesloten met de organiserende overheid (artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 1996).

In de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet op 17 februari 1995 (Stuk 527 (1994-1995) – Nr. 5) wordt gesteld dat "bestuurd" ruimer is dan "beheerd", omdat besturen ook een achterliggende filosofie en een beleidsvisie veronderstelt.

2. Het is de bedoeling van de decreetgever om gemengde bestuursvormen – organiserende overheid en VZW – uit te sluiten, zodat de sportdienst in de uitvoering van het dagelijks beheer van de sportaccomodaties niet gelijktijdig met

twee verschillende bestuursvormen zou worden geconfronteerd.

3. Het "bijstaan" door de sportraad heeft louter de betekenis van adviseren.

In de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet op 17 februari 1995 wordt gesteld dat het bestuur van sportaccomodaties niet kan gebeuren door een sportraad die de organiserende overheid zou moeten bijstaan bij dat bestuur. Een sportraad is een adviserend orgaan en kan dus juridisch niet verantwoordelijk worden gesteld voor het bestuur van accommodaties. De bestuursformules moeten voldoen aan de bepalingen van de Cultuurpactwet van 16 juli 1973, in dit geval artikel 9, a.

4. De samenstelling van de sportraad moet gebeuren op basis van het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid.

In de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet op 17 februari 1995 wordt gesteld dat het bestuur van sportaccomodaties niet kan gebeuren door een sportraad die de organiserende overheid zou moeten bijstaan bij dat bestuur. Een sportraad is een adviserend orgaan en kan dus juridisch niet verantwoordelijk worden gesteld voor het bestuur van accommodaties.

Artikel 5, 5° van het decreet van 5 april 1995 stelt dat, in het kader van het overleg en de inspraak, een gemeente moet kiezen voor een afzonderlijke en autonome sportraad zoals bepaald in het decreet van 24 juli 1991.

Eventuele sancties als een erkende sportdienst geen dergelijke sportraad bezit, worden omschreven in artikel 4, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 1996 :

"Als het Bloso vaststelt dat één of meer van de erkenningsvoorwaarden vermeld in de artikelen 5, 6, 7, 8 en 9 van het decreet, of een van de voorwaarden van dit besluit, niet langer vervuld zijn, wordt hierover een verslag opgestuurd aan de organiserende overheid en zal het Bloso de organiserende overheid aanmanen het euvel te verhelpen. Als hierop niet wordt ingegaan beslist het Bloso, na advies van de Hoge Raad, de erkenning en subsidiëring gedurende 1 jaar te schorsen. Als na dit jaar een of meer van de

hierboven vermelde voorwaarden nog steeds niet worden nageleefd beslist het Bloso, na advies van de Hoge Raad, de erkenning en subsidiëring in te trekken."

5. Op 17 december 1996 werd in het Markiesgebouw in Brussel een toelichting gegeven met betrekking tot het decreet van 5 april 1995 en het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 1996. Hierop waren alle Vlaamse gemeenten, Vlaamse provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie uitgenodigd.

Op 7 januari 1997 werd vanuit het kabinet van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn aan alle Vlaamse gemeenten, Vlaamse provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie een exemplaar gestuurd van het decreet van 5 april 1995 en het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 1996, alsook een toelichtende nota in verband met beide wetteksten.

**Vraag nr. 152
van 1 april 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Jeugdwerkbeleidsplan Bever – Stand van zaken

Vastgesteld werd dat de gemeente Bever voor 1997 geen jaarplan indiende voor het jeugdwerkbeleidsplan.

Hoe is de toestand op dit ogenblik geëvolueerd ?

Is er een jeugdwerkbeleidsplan voor 1998 ingediend ?

Zo niet, welke zijn de motieven van de gemeente Bever om dit niet te doen ?

Antwoord

Het gemeentebestuur van Bever heeft noch voor 1995, noch voor 1996-1998 een jeugdwerkbeleidsplan voor subsidiëring ingediend.

Op 12 januari 1999 ontving ik van het gemeentebestuur van Bever het jeugdwerkbeleidsplan 1999 – 2001, dat op 30 december 1998 door de gemeenteraad was goedgekeurd. Op 27 januari 1999 ontving ik tevens het jaarplan 1999.

Daar beide documenten in voldoende mate aan de vereisten voldeden, heb ik het gemeentebestuur op 25 februari 1999 meegedeeld dat ik het jeugdwerkbeleidsplan en het jaarplan voor subsidiëring zou aanvaarden.

Vraag nr. 158
van 13 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Bijzondere Jeugdbijstand Tongeren – Huisvesting

De huurovereenkomst van het gebouw waarin de bemiddelingscommissie van de afdeling Bijzondere Jeugdbijstand in Tongeren zetelt, blijkt te zijn opgezegd.

Nochtans investeerde de Vlaamse Gemeenschap heel wat in dit gebouw om de toegankelijkheid en (brand)veiligheid voor het publiek en het personeel te garanderen.

1. Kan de minister dit bevestigen ? Tegen wanneer moeten de diensten een ander onderdak hebben ?
2. Welk bedrag werd tot nu toe geïnvesteerd in dit gebouw ? In welke jaren ? Voor welke werken ?
3. Werden er daarbij afspraken gemaakt met de eigenaars over een bijdrage in de kosten of een garantie voor een langere huurperiode ? Welke ? Werden deze nagekomen ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van mevrouw Wivina Demeester-De meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
 VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 97
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

1. Kan de minister een overzicht geven van de resultaten van de evaluaties 1996, 1997 en 1998 van de leidinggevende ambtenaren van de VOI's waarvoor hij bevoegd is, en van de gevolgen die daaraan werden gekoppeld voor de betrokken ambtenaren ?
2. Wat was de budgettaire weerslag van die gevolgen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Eddy Baldewijns,

Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 19 maart 1999, blz. 1298 – red.)

Vraag nr. 127 van 17 februari 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Afvalwaterheffing – Vermindering voor mindervaliden

Volgens de wetgeving krijgen mindervaliden een vrijstelling of vermindering tot betaling van milieubelasting. Mentaal gehandicapten met het statuut van verlengde minderjarigheid krijgen die vrijstelling of vermindering niet : minderjarigen kunnen niet worden gefactureerd.

In het verleden werd deze regel vaak omzeild door op de factuur enkel de familienaam van de mindervalide met dit statuut te vermelden. Nu maakt een richtlijn van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) hieraan een einde. Meer nog, door het vermelden van voornaam en familienaam op de factuur voor het verkrijgen van een vrijstelling of vermindering van milieubelasting worden mentaal gehandicapten gediscrimineerd ten opzichte van andere gehandicapten die deze vrijstelling wel krijgen.

Is de minister op de hoogte van dit probleem ?

Heeft hij maatregelen genomen om dit probleem op te lossen en zo ja, welke ?

Antwoord

Volgens de wet van 26 maart 1971, zoals gewijzigd bij decreet van 20 december 1996 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997, kunnen heffingsplichtigen die de inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten genieten, toegekend door het ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, volledige vrijstel-

ling krijgen van de plicht tot betalen van de afvalwaterheffing.

Uit de bovenvermelde decretale bepaling blijkt dus dat aan twee voorwaarden moet zijn voldaan om vrijstelling te verkrijgen, namelijk :

- de gehandicapte moet de inkomensvervangende tegemoetkoming toegekend door het ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu genieten ;
- de gehandicapte moet de heffingsplichtige zijn. Dit wil zeggen dat de drinkwatermaatschappij moet factureren op zijn/haar naam, omdat volgens de wet van 26 maart 1971 de heffingsplichtige diegene is aan wie de drinkwatermaatschappij factureerde in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar.

Deze voorwaarden werden gesteld opdat enkel gezinnen die ten gevolge van het lage inkomen van het gezinshoofd zich in een financieel moeilijke situatie bevinden, volledige vrijstelling zouden kunnen krijgen. Omdat mentaal gehandicapten met het statuut van verlengd minderjarige meestal inwonend zijn, hangt de financiële situatie van het gezin niet af van het inkomen van de gehandicapte.

Daar zij geen contract kunnen afsluiten en derhalve de drinkwatermaatschappij het waterverbruik niet kan factureren aan deze personen, konden verlengd minderjarigen tot op heden niet worden vrijgesteld. Daarom werd door de Vlaamse volksvertegenwoordigers John Taylor en Leonard Quintelier voorgesteld de regelgeving te verfijnen.

Voor genoemd ontwerp van amendement ligt nu ter stemming bij het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 129 van 17 februari 1999 van de heer JOS GEYSELS

Beschermde landschappen – Vliegbeperkingen

In de gemeente Oud-Turnhout, en ook in de gemeente Arendonk, werden landschappen beschermd waarbij telkens in de beschermingsbesluiten werd bepaald dat deze gebieden niet met sportvliegtuigen mochten worden overvlogen.

Het betreft hier de volgende besluiten :

- ministerieel besluit houdende bescherming als landschap van toenmalig gemeenschapsminister

van Cultuur Karel Poma van 23 november 1984, in artikel 2.A.17 ;

- ministerieel besluit houdende bescherming als landschap van 20 september 1993 van toenmalig Vlaams minister van Verkeer Johan Sauwens, in artikel 2.A.15.

Naast het feit dat deze landschappen werden beschermd, maken ze beide integraal deel uit van het EEG-vogelrichtlijngebied zoals bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones, in de zin van artikel 4 van de richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand.

In de onmiddellijke omgeving ligt echter het vliegveld van Oud-Turnhout, dat op deze gebieden een enorme rustversturende invloed heeft. Daarnaast veroorzaakt het vlieggebeuren heel wat hinder bij de omwonenden.

Het Bestuur van de Luchtvaart is echter van mening dat het Vlaams Gewest zijn bevoegdheid overschrijdt door vliegbeperkingen in te stellen. Men baseert zich op het Verdrag van Chicago, dat de burgerluchtvaart regelt.

Is het Verdrag van Chicago ook van toepassing op de sportvliegerij waarbij het slechts de bedoeling is om plaatselijk hoogte te winnen tot 3.000 meter om parachutisten te droppen ?

Is de Vlaamse overheid bevoegd om vliegbeperkingen op te leggen ? Zo ja, welke ?

Zo neen, op welke manier wordt de naleving van de vermelde beschermingsbesluiten in deze materie afgedwongen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Gecoördineerd antwoord

1. De "Overeenkomst betreffende de Internationale Burgerlijke Luchtvaart van Chicago" (ICAO) van 7 december 1944 is toepasselijk op alle luchtvaartuigen en dus ook op de sportvliegerij. België heeft deze overeenkomst bekrachtigd op 5 mei 1947.

Op basis van deze overeenkomst wordt alle luchtverkeer georganiseerd door de wet van 27 juli 1954 tot regeling der luchtvaart (en latere wijzigingen en aanvullingen).

De toepassing van deze federale regelgeving behoort tot de bevoegdheid van de federale minister bevoegd voor Vervoer.

2. Het Vlaams Gewest is overeenkomstig artikel 6, § 1, 3° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, uitsluitend bevoegd op het vlak van de politie van de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke bedrijven.

Op basis van deze bevoegdheid werden luchthavens als hinderlijke inrichting via titel I van Vlarem ingedeeld. In het door de Vlaamse regering op 31 maart 1999 definitief goedgekeurd ontwerp van de titel II van Vlarem worden sectoriële voorwaarden opgenomen voor de luchthavens, meer specifiek met betrekking tot geluidshinder.

De Vlaamse regering is dus niet bevoegd om vliegbeperkingen op te leggen. Uiteraard kunnen de beperkingen uit de Vlarem-reglementering wel tot gevolg hebben dat indirect beperkingen worden opgelegd.

Anderzijds bepaalt artikel 6, § 4, 3° van dezelfde bijzondere wet tevens dat de regeringen dienen te worden betrokken bij het ontwerpen van de regelingen voor de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer, alsook voor de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoersartikelen. Dit artikel heeft dus ook betrekking op het luchtverkeer en de luchtvaartuigen.

Het is hierbij duidelijk dat het luchtverkeer een federale bevoegdheid is, waarbij eventueel de Vlaamse regering dient te worden betrokken op initiatief van de federale regering.

Vraag nr. 132 van 19 februari 1999 van de heer JACQUES TIMMERMANS

Administratie Leefmilieu – Bedrijfsinterne milieuzorg

Met voldoening heb ik akte genomen van de beslissing van de Vlaamse regering om de kostprijs van een abonnement op het openbaar vervoer voor woon-werkverkeer voor haar ambtenaren volledig

terug te betalen. Met deze maatregel – die hopelijk op andere beleidsniveaus navolging zal kennen – wordt een belangrijke sensibiliserende en vooral concrete stap gezet inzake de aanpak van de luchtvervuiling.

In een administratieve context van veralgemeend gebruik – en vaak ook misbruik – van dienstwagens zal deze maatregel slechts succes kennen mits een aantal begeleidende stappen worden gezet om de Vlaamse ambtenaren daadwerkelijk tot het openbaar vervoer te overhalen. In het bijzonder de administratie Leefmilieu, waarvan toch mag worden verondersteld dat zij gelooft in haar maatschappelijke missie inzake bewust milieuhandelen, heeft hier een belangrijke voorbeeldfunctie te vervullen.

1. Welke stappen heeft de minister reeds gezet om de administratie Leefmilieu (met inbegrip van de milieu-VOI's) te sensibiliseren voor het openbaar vervoer in het kader van het gewestelijk Milieubeleidsplan ?
2. Wordt aan de leidende ambtenaren opdracht gegeven om de administratie Leefmilieu – belast met de uitvoering van het Milieubeleidsplan en het rapporteren over de staat van het leefmilieu – aan te zetten ook in het dagelijks handelen een voorbeeldfunctie waar te maken ?
3. Hoeveel dienstwagens zijn er momenteel in gebruik bij de administratie Leefmilieu en de Vlaamse openbare instellingen (VOI) ?

Wat is de verhouding per instelling tot het aantal personeelsleden ?

Hoeveel kilometer werden in 1996, 1997 en zo mogelijk 1998 met deze dienstwagens gereden ?

Hoeveel van deze dienstwagens zijn gereserveerd voor directieleden en eventueel andere leidinggevende functies ?

Hoeveel van deze gereserveerde dienstwagens zijn voorzien van het logo van de betrokken administratie of instelling, en dus herkenbaar in gebruik ?

4. Hoeveel van de dienstwagens rijden momenteel op milieuvriendelijke basis : elektriciteit, aardgas, ... ? Welke aankooppolitiek wordt er terzake gevolgd ?
5. Worden er in het kader van de regeringsbeslissing budgettaire beperkingen opgelegd inzake

aankoop en gebruik van dienstwagens, zoals reductie van het aantal, absolute beperking van gereserveerde wagens, beperking cilinderinhoud, beperking/afschaffing individueel kilometercontingent, ... ?

6. Acht de minister het niet aangewezen dat iedere administratie jaarlijks verslag zou uitbrengen over de wijze waarop het mobiliteitsprobleem van de diensten en haar ambtenaren wordt aangepakt, als onderdeel van een bewuste bedrijfsinterne milieuzorg ?

Antwoord

1, 2 en 6 (zie ook punt 6. VMM)

In het Milieubeleidsplan 1997-2001 werd een initiatief opgenomen om het milieuvriendelijk handelen van de overheid te stimuleren. Dit *initiatief 123* werd door de Vlaamse regering als bindend aangeduid voor de overheden zoals aangegeven in artikel 2.1.11., § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Het doel is het verkrijgen van inzicht in, het beheersen en waar mogelijk het voorkomen of verminderen van de effecten van de handelingen en beslissingen van de Vlaamse overheid op het milieu.

De milieu-VOI's spelen reeds van voor dit initiatief een belangrijke pioniersrol, door binnen hun eigen organisatie vrijwillig een milieuzorgsysteem te introduceren. Zij zullen dit ook nu blijven doen, samen met de administratie Leefmilieu.

Het verbeteren van de milieuprestaties kan trouwens ook in het kader van de integrale kwaliteitszorg positieve effecten hebben die het behalen van milieuwinst overstijgen, zoals het terugdringen van de overheidsuitgaven en het scheppen van extra werkgelegenheid.

In het Milieubeleidsplan 1997-2001 zijn er ook zeer *specifieke acties* opgenomen, zoals het actieplan milieuvriendelijke voertuigen en brandstoffen, de beïnvloeding van het rijgedrag en het beheersen van het verkeersvolume.

Deze acties hebben uiteraard ook betrekking op de overheid zelf. De overheid fungeert zelfs als proeftuin voor sommige programma's, zoals het introduceren van bedrijfsvervoerplannen. Voor de ontwikkelingen rond het genoemde initiatief en de vermelde acties verwijs ik naar het Milieujaarpro-

gramma 1999 dat op 19 december 1998 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering en werd bezorgd aan het Vlaams Parlement.

a) VMM

Via interne dienstnota's heeft de Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM) haar personeelsleden opgeroepen om zoveel mogelijk het openbaar vervoer te gebruiken. Vanaf 1 januari 1999 wordt een fietsvergoeding betaald aan de personeelsleden die gedeeltelijk (voor- en/of natraject) of volledig gebruikmaken van de fiets om zich van de woon- of verblijfplaats naar de werkplaats te begeven en omgekeerd. Vanaf 1 april 1999 worden de sociale abonnementen voor woon-werkverkeer volledig terugbetaald aan de Vlaamse ambtenaren. Tot slot worden de werkplaatsen van de Vlaamse Milieu-maatschappij steeds zo dicht mogelijk in de nabijheid van het openbaar vervoer gevestigd.

Recentelijk heeft de Vlaamse Milieumaatschappij dienstfietsen aangekocht en ter beschikking gesteld van het personeel. Bij de aankoop van nieuwe producten wordt zeer veel belang gehecht aan de milieuvriendelijke kwaliteiten ervan. Binnen de Vlaamse Milieumaatschappij is een permanente werkgroep Interne Milieuzorg actief, waar alle aspecten van een milieuvriendelijk functioneren worden behandeld en waar met name een vervoerplan in voorbereiding is. In de functiebeschrijvingen van alle personeelsleden staat milieusparend gedrag ingeschreven als een attitude en waarde die bij de evaluatie verplicht wordt besproken.

b) VLM

De raad van bestuur en de regeringscommissarissen van de Vlaamse Landmaatschappij hebben het initiatief genomen om aan de hand van volgende maatregelen de personeelsleden te sensibiliseren om van het openbaar vervoer gebruik te maken.

De instelling heeft op basis van het sectoraal akkoord 1997-1998, dat bepaalt dat abonnementen voor het woon-werkverkeer volledig worden terugbetaald vanaf 1 april 1999, en wegens het ontbreken van verdere richtlijnen terzake van de administratie Ambtenarenzaken, zelf een regeling uitgewerkt om vanaf 1 april 1999 in te staan voor de terugbetaling van de abonnementen.

Via een dienstnota werden de personeelsleden aangemoedigd om, in het bijzonder vanwege de volledige terugbetaling van de abonnementskosten, zoveel mogelijk gebruik te maken van het

openbaar vervoer voor de verplaatsingen in het kader van het woon-werkverkeer. Er werd daarbij voor een zo soepel mogelijke regeling geopteerd, uiteraard binnen de reglementaire bepalingen inzake de prefinanciering van de abonnementen, ten einde nog een bijkomende stimulans te geven om openbaar vervoer te gebruiken.

Daarnaast heeft de VLM ook een enquête opgestart onder haar personeel om na te gaan hoe het mobiliteitsprobleem in de instelling het best wordt aangepakt. De resultaten van deze enquête worden op dit ogenblik nog verwerkt.

Binnen de Vlaamse Landmaatschappij worden milieuvriendelijke maatregelen genomen zoals gescheiden afval verzamelen, recto-verso kopiëren en energiebesparende maatregelen.

c) IBW

Een van de stappen van het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer (IBW) is het verspreiden van het tweemaandelijks gratis magazine "Uitweg", het blad voor de betere mobiliteit.

Aan het IBW werd reeds op eigen initiatief met milieuzorg opgestart en werd een werkgroep Milieuzorg opgericht. Deze werkgroep vergadert maandelijks en brengt verslag uit aan alle personeelsleden. Bovendien werkt de werkgroep aan een milieuvriendelijker aanpak op het IBW. Voorbeelden van werkvlakken zijn : milieuzorg op kantoor, ecologisch groenbeheer, biologische bestrijding, milieuzorg in de labo's, sorteren van afval, gebruik van kringlooppapier, ...

Het stimuleren van het openbaar vervoer en carpooling behoren ook tot de doelstellingen van deze werkgroep.

3 en 4.

a) Gegevens voor de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), instituten en VOI's : zie tabel als **bijlage**.

b) Aankooppolitiek : zie punt 5.

5.

a) Aminal, instituten en VLM

In principe worden alleen nog dienstwagens aangekocht ter vervanging van af te schrijven voertuigen.

Voor de aankoop van personenwagens worden de normen van de omzendbrief VR94/9 nageleefd.

Er is geen individueel kilometercontingent voor personeelsleden die over een dienstvoertuig beschikken. Aan personeelsleden die regelmatig gebruikmaken van een dienstvoertuig wordt geen of slechts een beperkt kilometercontingent toegekend.

b) VMM

De aanschaf van een dienstvoertuig gebeurt op basis van de jaarlijkse controles. Een technisch rapport wijst uit of de wagen nog veilig en rijvaardig is. Dan pas wordt overgegaan tot de vervanging van het voertuig. Hierbij spelen een grote rol : de kilometerstand, het bouwjaar, de mechanische slijtage, de motorcompressie, het koetswerk en het raamen zelfdragend koetswerk.

Verder wordt bij de aankoop van een dienstvoertuig de omzendbrief VR94/9 van 23 maart 1994 gevolgd.

6. VMM (zie ook 1, 2 en 6)

Gelet op de geringe evolutie van het wagenpark van de Vlaamse Milieumaatschappij is een jaarlijks verslag niet aangewezen. Het behoort tot de taken van de Vlaamse Milieumaatschappij om bij haar activiteiten steeds maximaal rekening te houden met milieuoverwegingen.

Dit doet zij reeds vanaf het begin en wordt nog steeds uitgebreid.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 134 van 19 februari 1999 van de heer JACQUES TIMMERMANS

Vlarem II – Lozingsnormen voor mestverwerking

In het door de Vlaamse regering op 19 januari 1999 goedgekeurde besluit tot wijziging van Vlarem II wordt een bijlage 24bis ingevoegd met effluentnormen voor mestverwerking.

In het voorontwerp van decreet tot wijziging van het Mestdecreet zoals door de Vlaamse regering eind oktober 1998 goedgekeurd, werd in artikel 34 bepaald : "Daarbij moeten de emissievoorwaarden

voor de afvalwaters tenminste voldoen aan de lozingsnormen voor stedelijk afvalwater".

Ik stel vast dat dit engagement slechts gedeeltelijk wordt nagekomen.

Globaal worden volgende effluentnormen van toepassing gesteld voor RWZI's (rioolwaterzuiveringsinstallaties) van meer dan 10.000 IE (inwonersequivalent) : BZV < 25 mg/l (biologische zuurstofvraag), CZV < 125 mg/l (chemische zuurstofvraag), zwevende stoffen < 35/l, totaal stikstof < 15 mg/l en totaal fosfor < 2 mg/l.

Echter, voor inrichtingen met een verbrandings-, pyrolyse-, thermolyse- of een gelijkaardige techniek wordt geen norm vastgesteld voor zwevende stoffen.

Bovendien wordt voor inrichtingen met een biologische en/of fysico-chemische behandeling of een gelijkaardige techniek een CZV-norm van niet minder dan 2000 mg/l vastgesteld bij lozing in brak water en bij grote verdunning in de ontvangende waterloop, in zoverre aan deze laatste geen bestemming als drinkwaterproductie, zwemwater, viswater of schelpdierwater is toegewezen.

Kan de minister – gelet op deze afwijkende beslissingen – een antwoord geven op volgende vragen ?

1. Op basis van welke technische, wetenschappelijke en/of ecologische argumenten wordt voor de eerste groep inrichtingen geen effluentnorm voor zwevende stoffen vastgesteld ?
2. Op basis van welke technische, wetenschappelijke en/of ecologische argumenten wordt voor de tweede groep inrichtingen een sterk afwijkende norm van CZV vastgesteld ?

Zijn de vermelde voorwaarden als én/én/én te lezen of niet ? Met andere woorden, wordt de afwijking enkel gegeven indien de lozing gebeurt in brak water dat geen van de vermelde bestemmingen heeft gekregen en voorzover er een voldoende grote verdunning wordt gerealiseerd ?

Zo neen, betekent dit dat deze norm bij lozing in brak water steeds van toepassing is ? En dat voor de lozing in een niet-bestemde waterloop steeds deze uiterst hoge CZV-norm van toepassing is ?

Hoe dient in dit geval de mogelijke combinatie brak water – drinkwater en zoet water – schelpdierwater te worden begrepen ?

3. Wat wordt concreet bedoeld met "voldoende verdunning" ?

Welke verdunningsfactor wordt beoogd ?

Hoe en door wie wordt deze voldoende verdunning vastgesteld ?

Dient deze verdunning op elk moment te worden gerealiseerd, dus ook in droge periodes ?

Worden stilstaande wateren uitgesloten ?

4. Wat wordt verstaan onder "ontvangende waterloop" ? In de definities van Vlarem II wordt onder "oppervlaktewaterbescherming" geen omschrijving gegeven van het begrip "waterloop", wel van "oppervlaktewater".

Sluit het begrip "waterloop" uit dat in een stilstaand oppervlaktewater wordt geloosd (meer, havendok) of in een kustwater ?

5. Werden deze effluentnormen overlegd met de bevoegde milieuadministratie ? Zo ja, wat was hun advies ?
6. Waarom worden geen normen bepaald voor koper, zink en cadmium, die nochtans in aanzienlijke mate aanwezig kunnen zijn in drijfmest ?

Kunnen deze in de milieuvergunning worden toegevoegd naar analogie van de normen die in onder andere Nederland van toepassing zijn ?

7. Dient – gelet op de VITO-analyse (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) van een aantal technieken – niet te worden geopteerd om een bepaling inzake systematische opvolging van de haalbaarheid in praktijk, in milieuvergunningen op te nemen teneinde de toch extreem hoge CZV-effluentnorm progressief te reduceren ?

Antwoord

1. De technische, wetenschappelijke en/of ecologische argumentatie waarop het door de Vlaamse regering goedgekeurde besluit tot wijziging van titel II van Vlarem is gesteund voor de bepaling van de nieuwe normen, zowel met betrekking

tot de afwezigheid voor zwevende stoffen als de sterk afwijkende CZV-waarde, is te vinden in een studie uitgevoerd door het Vlaams Kenniscentrum voor Best Beschikbare Technieken (BBT) in opdracht van het Vlaams Gewest en gepubliceerd op 4 december 1998.

2. De bijlage 24bis van titel II van Vlarem is niet te lezen als een afwijking, maar als sectorale voorwaarde voor effluentnormen voor mestverwerkingsinstallaties.

De voorwaarde dient niet als én/én/én te worden gelezen, maar als :

- of brak water,
- of grote verdunning en geen van de voormelde bestemmingen.

De vermelde norm is inderdaad steeds van toepassing bij lozing in brak water.

Voor de lozing in een niet-bestemde waterloop is deze CVZ-norm niet van toepassing.

In de hypothetische combinatie brak water – drinkwater en zoetwater – schelpdierwater is de norm van 125 mg/l van toepassing.

- 3 Het begrip "grote verdunning" wordt gebruikt wanneer de lozing geen relevante kwaliteitsimpact op het ontvangende water veroorzaakt.

De beoogde verdunningsfactor wordt in het licht van wat voorafgaat bepaald bij de behandeling van het aanvraagdossier.

Deze verdunning wordt door de onderscheiden adviesverlenende administraties beoordeeld ter gelegenheid van de behandeling van het ingediende dossier.

In droge periodes wordt de algemene beleidslijn van titel II van Vlarem gevolgd, namelijk het uitgemiddelde debiet van de ontvangende waterloop.

4. Het begrip "ontvangende waterloop" dient hier inderdaad te worden gelezen als "oppervlaktewater" zoals gedefinieerd in titel II van Vlarem.

5. De voornoemde BBT-studie werd begeleid door de onderscheiden milieuadministraties.

6. Het opleggen van bijkomende lozingsnormen is opgenomen in de huidige Vlarem-procedure.

7. Het is evident dat bij de ontwikkeling van nieuwe technieken en in het kader van de BBT-verplichting de sectorale voorwaarden steeds kunnen worden aangepast.

**Vraag nr. 143
van 2 maart 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN**

Grasmaaisel langs autowegen – Verwerking

Gedurende de maand oktober 1998 werd conform het bermbesluit het gras gemaaid langs de bermen van de autowegen in Vlaanderen.

Het afgemaaide gras werd opgerold, doch bevindt zich nog steeds op de bermen, waar het op dit ogenblik langzaam aan het rotten is.

In normale omstandigheden wordt dit maaisel afgevoerd naar verbrandingsovens, doch deze blijken het maaisel nu te weigeren wegens onder meer een te hoog loodgehalte. Het enige alternatief blijkt mengen met houtpulp te zijn, teneinde het maaisel te verwerken in een composteringsinstallatie.

Op dit ogenblik wordt echter geen werk gemaakt van welke oplossing dan ook en blijft het maaisel liggen, waardoor men het ene milieuprobleem door een ander vervangt.

1. Mag het grasmaaisel op de bermen van de snelwegen blijven liggen en zo ja, hoe lang ?
2. Wanneer zal dit maaisel worden verwijderd en voor welke wijze van verwerking is er gekozen ?
3. Hoeveel bedraagt de totale hoeveelheid van dit maaisel en wat is de verwerkingscapaciteit van de composteringsinstallatie waar het naartoe zal worden gebracht ?
4. Wat is de kostprijs van de verwerking ?
5. Werden door OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) reeds maatregelen genomen om het maaisel te laten verwijderen en zo neen, waarom niet ?
6. Wat zijn de gevolgen voor het milieu bij de verwerking van dit gras en wat zijn de gevolgen voor het milieu indien dit maaisel nog langer blijft liggen ?

Antwoord

1. Het maaibeheer van bermen langs de Vlaamse autowegen valt onder de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen (Belgisch Staatsblad van 2 oktober 1984), verkort ook het bermbesluit genoemd.

Artikel 3 van dat besluit verplicht het maaisel binnen tien dagen na het maaien te verwijderen. Wettelijk gezien moet het maaisel dus binnen die periode worden verwijderd.

2. Door de overvloedige regens en de daaruit voortvloeiende onberijdbaarheid van de bermen is op sommige plaatsen het maaisel langer dan tien dagen blijven liggen. Zodra bedoelde terreinen opnieuw berijdbaar waren, werd het maaisel verwijderd.

Het maaisel wordt ofwel afgevoerd voor verwerking naar composteringsbedrijven, ofwel naar vergunde stortplaatsen van categorie 2 gebracht.

3. De totale hoeveelheid van het resterende maaisel is niet exact berekend.

Volgens het in gebruik zijnde groenbestek kan, bij verzadiging van de composteringsbedrijven, het maaisel tijdelijk worden gestockeerd op gronden van de aanbestedende overheid en pas later worden afgevoerd naar vergunde stortplaatsen van categorie 2.

De totale hoeveelheid grasmaaisel langs de autosnelwegen in Vlaanderen wordt geschat op circa 150.000 ton per jaar.

Op de groencomposteringsinstallaties is op dit ogenblik zo goed als geen capaciteit beschikbaar, behalve hier en daar voor een beperkte hoeveelheid. In het ontwerp van Uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval is de (theoretisch) maximaal beschikbare verwerkingscapaciteit voor bermmaaisel geraamd op minder dan 20.000 ton per jaar. Het grootste probleem is het ogenblik waarop het bermmaaisel vrijkomt, namelijk als er al een piekaanvoer van groente-, fruit- en tuinafval (GFT) en groenafval is, die bovendien nog eens gepaard gaat met een minder gunstige samenstelling. In het actieprogram-

ma van het ontwerp van uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval is opgenomen dat er wordt gewerkt aan de spreiding van het aanbod aan bermmaaisel en de uitbreiding van groencompostering en alternatieve verwerkingstechnieken.

4. De cel Natuurtechnische Milieubouw van de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) laat in het kader van het programma Toegepast Wetenschappelijk Onderzoek Leefmilieu (TWOL) een studie "Natuurtechnische verwerking van bermmaaisel in Vlaanderen" uitvoeren. Hierin zullen verschillende voorstellen worden geformuleerd om het bermmaaisel (niet alleen van bermen langs wegen, maar ook langs bevaarbare waterlopen) natuurtechnisch te verwerken. Die studie zal binnenkort starten en één jaar duren. Na het afronden van de studie moet het mogelijk zijn om een keuze voor de verwerking van bermmaaisel te maken aan de hand van een afweging van een prijsraming per ton, een maximaal gebruik van de bestaande verwerkingsinfrastructuur en een minimale belasting van het milieu (vervoer, hergebruik, enzovoort).

De kostprijs voor de verwerking van niet-verontreinigd bermmaaisel via groencompostering wordt momenteel geraamd op 1.500 tot 2.000 frank/ton. Indien het afval wegens verontreiniging moet worden verbrand of gestort, bedraagt de kostprijs 3.000 tot 4.000 frank/ton.

5. Er werden geen maatregelen genomen door OVAM omdat er geen vragen zijn gesteld voor bijvoorbeeld ambtshalve verwijdering van het bermmaaisel langs autosnelwegen.
6. Zoals vermeld in het antwoord op vraag 4, zal in de TWOL-studie een inventaris moeten worden gemaakt van de milieubelasting veroorzaakt door de verschillende manieren van verwerking van bermmaaisel. Het beperken van de totale hoeveelheid geproduceerd bermmaaisel door minder bermoppervlakte te maaien of op bepaalde plaatsen minder frequent te maaien, kan uiteraard helpen om de negatieve gevolgen van de verwerking ervan voor het milieu te verminderen, bijvoorbeeld door de vermindering van het transport voor het afvoeren van het bermmaaisel naar de verwerkingsplaats.

Het verwerken van bermmaaisel zelf is technisch haalbaar omdat de kwaliteit van het maaisel de laatste tijd duidelijk verbeterd is. De con-

centratie van zware metalen is sterk teruggedrongen. Alleen de aanwezigheid van zwerfvuul is op bepaalde plaatsen een cruciaal probleem dat sommige verwerkingsmogelijkheden niet toepasbaar maakt.

Het laten liggen van de bermmaaiselrollen heeft verschillende gevolgen voor het milieu. Die gevolgen zijn onder andere afhankelijk van de voedselrijkheid van de berm en de vochtigheid in de omgeving, maar ook van de grootte en dus het gewicht van de rol.

Zware, maar ook minder zware rollen die blijven liggen, verstikken de grasbegroeiing. Wanneer de rollen dan later toch worden weggehaald, krijgen pioniersplantensoorten groeikansen op dergelijke kale plekken. Alhoewel dergelijke pioniersoorten een specifieke ecologische functie vervullen, zijn ze soms door de publieke opinie niet erg gewenst.

Aanrijking van de berm door het uitloggen van voedingsstoffen uit het opgerolde maaisel is wellicht beperkt. Een dergelijke aanrijking is zeer plaatselijk en kan zelfs bijdragen in het verhogen van de diversiteit in groeiomstandigheden in de betrokken berm.

Indien de bermmaaiselrollen zouden worden opgehaald wanneer het volgende groeiseizoen volop begonnen is, kan dat wel grote schade aanrichten aan de grasvegetatie. Bepaalde plantensoorten verdragen tijdens die periode slecht grote druk zoals veroorzaakt door de banden van zware machines. Het gebruik van dergelijke machines kan ook leiden tot het platrijden van de uitgegroeide vegetatie. Die platgedrukte vegetatie kan eens te meer verstikkend werken, zodat opnieuw sterkere, maar minder interessante plantensoorten de overhand krijgen.

**Vraag nr. 145
van 4 maart 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Haven Gent – Waterzuiveringscapaciteit

Er wordt volop gewerkt aan de expansie van de haven van Gent.

Worden in het kader hiervan speciale maatregelen genomen voor de waterzuivering van de bedrijven in het havengebied? Met andere woorden, zal de capaciteit van de bestaande installatie aan de R4 nog volstaan?

Zo neen, hoe wordt dit probleem opgelost ?

Op welke termijn wordt een uitbreiding gepland ?
Kan de minister een raming geven van de kostprijs van deze werken ?

In een aansluiting op de RWZI Gent Ossemeersen is ook niet voorzien voor de bedrijven langs de Kennedylaan, Scaldenstraat en omgeving. Deze bedrijven lozen weliswaar op de riolering, maar dit betreft riolering gelegen in een zuiveringszone C (niet uitgerust voor aansluiting op een RWZI), zodat zij eveneens zelf moeten instaan voor de zuivering van hun afvalwater.

Antwoord

De haven van Gent wordt momenteel hoofdzakelijk uitgebouwd via de aanleg van het Kluizendok. De bedrijven die zich langs het Kluizendok zullen vestigen, worden niet aangesloten op de rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) Gent Ossemeersen, noch op de RWZI van Evergem of Ertvelde. De bedrijven zullen zelf moeten instaan voor de zuivering van hun afvalwater, zoals ook het geval is voor de andere bedrijven gelegen langs het kanaal Gent-Terneuzen.

In een uitbreiding van de RWZI Gent Ossemeersen is enkel voorzien met het oog op de zuivering van het afvalwater van de huishoudens.

Gegevens van de uitgevoerde projecten van de investeringsprogramma's op datum van 31 december 1998 :

Investeringsprogramma	Projectnummer	Projectomschrijving	Meest actuele raming (in mln. fr.)		Werkelijke opleveringsdatum
1996	96608R	RWZI Gent : vernieuwen en bijplaatsen beluchtungskoppen	20,7	IK	29.10.1998

De overige geplande investeringen worden in de onderstaande tabel weergegeven.

Gegevens van nog niet uitgevoerde projecten van de investeringsprogramma's vanaf 1991 :

Investeringsprogramma	Projectnummer	Projectomschrijving	Meest actuele raming (in mln. fr.)		Werkelijke opleveringsdatum vgl's TP
1994	94603R	RWZI Gent – slibverwerking, nabezinktanks en slibrecirculatie	113,5	GB	10.05.1999
2000	21265	RWZI Gent : uitbreiding capaciteit	314	IP	
2000	21266	RWZI Gent : slibgisting – uitbreiding slibontwatering	174	IP	
Totaal			601,5		

Vraag nr. 146
van 4 maart 1999
van de heer JACKY MAES

Natuureducatief centrum De Otter (Diksmuide) – Stand van zaken

Op 7 oktober 1998 heeft de minister in zijn antwoord op mijn vraag om uitleg in de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud gesteld dat er wel degelijk werk wordt gemaakt van de inrichting van het Vlaams Bezoekerscentrum (VBC) "De Otter" (*Handelingen C8 van 7 oktober 1998, blz. 12-13 – red.*).

De binneninrichting van het kasteel was volgens de minister bijna klaar. Er zouden kantoren en vergaderzalen komen, alsook een veldklas en een labo. Op het oude tennisveld zou een bosje worden aangelegd en ten slotte zou er ook nog een beperkt logies komen voor de conciërge en een buitentoilet. Ook voor het museumgedeelte en de mediatheek waren er concrete plannen.

Maar het centrum kan enkel worden geopend wanneer alles klaar is om het publiek te ontvangen. Voor de officiële opening werd de datum 1 juli 1999 vooropgezet. Met de invulling van het nodige personeel zou worden gestart in het voorjaar.

Vier maanden later stel ik echter vast dat er zowel op het vlak van het personeel, als op het vlak van de inrichting van het bezoekerscentrum geen vooruitgang te bemerken valt.

1. Wat is de stand van zaken wat de invulling van de personeelsformatie betreft ?
2. Wat is de stand van zaken in verband met de inrichting van het bezoekerscentrum ?
3. Kan de officiële opening op 1 juli 1999 plaatsvinden ?

Antwoord

De realisatie van het Vlaams Bezoekerscentrum "De Otter" schiet goed op. Op zondag 4 oktober werd het VBC aan het publiek getoond in het kader van de Vlaamse Openbedrijvendag 1998. Meer dan 2.500 personen maakten van deze gelegenheid gebruik. Recentelijk werd de nieuw aangelegde parking opengesteld voor het publiek. De wegen van en naar het kasteel werden daardoor verkeersvrij gemaakt. De planning voor 1999 be-

helst verder de eindafwerking van het kasteel, zowel binnen als buiten.

Wat het museologisch gedeelte betreft, wordt op dit ogenblik gewacht op de personeelsinvulling. Het maken van de nodige lespakketten en het tentoonstellen van de nodige items hangt hiermee nauw samen. Op dit ogenblik werken er in het VBC twee ambtenaren, die voor een deel van de tijd belast zijn met de inrichting en het beheer van het centrum.

1. Het VBC "De Otter" is één van de vijf centra die worden beheerd door de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal).

Voor de verschillende centra wordt op dit ogenblik een personeelsplan opgemaakt. Overwogen wordt om het personeel van dit centrum te koppelen aan dat van het VBC "De Nachtegaal" in De Panne en wellicht ook aan dat van het VBC "De Grote Zaagbek" in Roksem.

Op dit ogenblik loopt bij Aminal een audit. De resultaten van deze audit worden afgewacht vooraleer concreet tot acties zal worden overgegaan. In de loop van april worden de resultaten van deze audit verwacht.

2. Wat de inrichting betreft, zal de uiteindelijke afwerking van het centrum afhangen van de snelheid waarmee de geplande aanwervingen kunnen gebeuren.
3. Met betrekking tot de officiële opening kan op dit ogenblik geen concrete datum worden vooropgesteld. Wel zal vanaf 1 juli 1999 op de gelijkvloerse verdieping een tentoonstelling worden opgesteld rond een milieuthema en zal de nieuwe tentoonstelling van de afdeling Natuur worden voorgesteld.

Via invulling met jobstudenten zal het centrum tijdens de zomermaanden kunnen worden bezocht. De dreven van het kasteelpark zijn toegankelijk voor het publiek. Een politiereglement voor de toegang tot het terrein wordt voorbereid.

Vraag nr. 149
van 4 maart 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Schoollaboratoria – Veiligheid en milieu

Wetenschap en de technologische toepassing ervan bepalen voor een groot deel onze leefwereld. Het wetenschappelijk onderzoek dat hiervoor nodig is, steunt in belangrijke mate op proefnemingen. Demonstratieproeven en, meer nog, eigen experimenten maken voor de leerling van het secundair onderwijs de charme uit van het wetenschapsonderwijs. Ze zijn voor jonge zoekers veelal de prikkel die diepere interesse in deze boeiende materie opwekt. Terecht pikt ons onderwijs daarop in.

Onze secundaire scholen beschikken dan ook over één of meerdere min of meer goed uitgeruste laboratoriumklassen. Teneinde proeven te kunnen uitvoeren, al dan niet opgenomen in het leerplan, bevatten de kasten in deze klassen een gevarieerd gamma van chemicaliën. Een aantal ervan zijn ongevaarlijk, maar van andere is in de loop der jaren gebleken dat ze, meestal bij herhaald contact, risico's inhouden.

Bijgevolg rijst de vraag in welke mate een aantal producten nog in de kasten in de laboratoriumklas mogen worden bewaard, ook al vermeldt het etiket het gevaar dat men loopt bij verkeerd gebruik van het product, en in hoeverre ze nog mogen worden gebruikt bij proeven, zelfs met een luchtafzuigstelsel. Ik denk onder meer aan kwik, benzeen, broom, nitreuze dampen, tetra, natrium, kalium, magnesiumpoeder, fosfor, enzovoort.

Maar wat krijgt de leerling als alternatief, wanneer het aanschouwelijke van het wetenschapsonderwijs verdwijnt ?

Na de proeven blijven ook afvalstoffen over, vaak in oplossing. Vaak zijn dit stoffen die niet zomaar thuishoren in de riolering of vuilnisbak. Dit is nochtans de plaats waar ze altijd al terecht kwamen.

Ik neem aan dat de minister op de hoogte is van dit zeer specifiek probleem binnen zijn bevoegdheidsgebied.

1. Welke richtlijnen werden uitgevaardigd zodat de leerkrachten en leerlingen in het secundair onderwijs in veilige omstandigheden wetenschappelijke proeven kunnen uitvoeren ?
2. Welke alternatieven zijn er voor experimenten die nodig zijn om het wetenschapsonderwijs zinvol en boeiend en toch in veilige omstandigheden over te brengen bij de leerlingen ?
3. Welke maatregelen worden voorgesteld aan de inrichtende machten in verband met noodzake-

lijke, maar gevaarlijke chemicaliën in de schoollaboratoria ?

Wie draagt hiervoor de verantwoordelijkheid ?

4. Over welke mogelijkheden beschikken de inrichtende machten om zich van hun overbodige, historisch gegroeide voorraad chemicaliën te ontdoen ?
5. Welke maatregelen worden voorgesteld aan de inrichtende machten voor het verantwoord behandelen van het zeer gevarieerd, vaak in geringe hoeveelheden voorkomend chemisch afval uit de secundaire schoollaboratoria voor fysica, chemie en biologie ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

1 en 2. De vermelde producten zijn inderdaad gevaarlijke stoffen, die met de nodige omzichtigheid moeten worden behandeld, opgeslagen en verwijderd.

In die zin moeten de laboratoria van de scholen ook beantwoorden aan alle maatregelen in verband met gevaarlijke stoffen, zoals beschreven in de onderscheiden wetgevingen :

- federale reglementering, onder andere Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) ;
- titel I en II van Vlarem ;
- Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea).

Het betreft onder meer :

- de opslag van gevaarlijke producten (achter slot, in een aparte ruimte, ...) ;
- het werken met gevaarlijke producten (met luchtafzuiging, veiligheidsbril, ...) ;
- het verwijderen van gevaarlijke afvalstoffen.

Om specifieke maatregelen voor het onderwijs voor te schrijven, is mijn administratie niet bevoegd. Voor het werken met gevaarlijke stoffen bestaan verschillende boeken die ook op

schoollaboratoriumbasis kunnen worden gebruikt, zoals bijvoorbeeld de Chemiekaarten. In dit werk zijn niet alleen de stoffen opgenomen met hun gevaren, hun risico(R)- en veiligheidsaanbevelings(S)-zinnen, maar ook symptomen bij bijvoorbeeld vergiftiging, eerste hulp, verwijdering van gemorst product, opslag, enzovoort.

Een dergelijk werk zou op zijn minst in elk schoollaboratorium aanwezig moeten zijn.

3. De laboratoria voor scholen zijn ingedeeld in rubriek 24 van de lijst van hinderlijke inrichtingen (bijlage 1 van titel I van Vlarem). Ze zijn minstens meldingsplichtig. Indien zij afvalwater lozen met een hoeveelheid gevaarlijke stoffen van meer dan 1 kg per maand en per stof die opgenomen is in lijst I van bijlage 2C bij het besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlarem, dienen zij een milieuvergunning klasse 2 aan te vragen.

Voor deze laboratoria zijn geen sectorale voorwaarden in titel II van Vlarem bepaald. Wel moeten zij de algemene milieuvorwaarden voor ingedeelde inrichtingen eerbiedigen, die toelaten verontreinigingen op verschillende vlakken te voorkomen, aangezien het niet onmogelijk is dat er onderwijsinstellingen zijn die een aanzienlijke opslag hebben van gevaarlijke stoffen ten behoeve van hun laboratoria. Naargelang de opslagcapaciteit zijn ze dan ingedeeld in rubriek 17 van de lijst van hinderlijke inrichtingen. Voor deze rubriek zijn er wel sectorale voorwaarden, waaraan de inrichtingen die dergelijke opslag bezitten moeten voldoen, in titel II van Vlarem opgenomen.

4. De overbodige, historisch gegroeide voorraad chemicaliën zijn bedrijfsafvalstoffen, vermits zij niet ontstaan door de normale werking van een particuliere huishouding en evenmin worden gelijkgesteld aan huishoudelijke afvalstoffen (Vlarea, artikel 2.1.1, punt 2).

Het afvalstoffendecreet bepaalt in artikel 20 de mogelijke wijzen van verwijdering of nuttige toepassing van bedrijfsafvalstoffen.

Vermits de inrichtende machten geen milieuvergunning bezitten om voornoemde afvalstoffen te verwerken en deze afvalstoffen evenmin secundaire grondstoffen zijn, mogen zij de school enkel verlaten :

- a) of door de afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die

– hetzij houder is van een milieuvergunning voor de verwerking van chemicaliënresten ;

– hetzij houder is van een erkenning voor het ophalen van chemicaliënresten ;

- b) of door de afgifte aan een in een ander gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving deze afvalstoffen mag verwijderen of nuttig toepassen.

Aangezien de chemicaliënresten zowel van anorganische als organische aard met zeer verschillende eigenschappen kunnen zijn, moet door een deskundige voor de afvoer duidelijk een onderscheid worden gemaakt tussen de gevaarlijke en niet-gevaarlijke afvalstoffen, met het oog op een aangepaste werking.

5. OVAM stelt voor om het chemisch afval al in het laboratorium op te splitsen in grote categorieën en om de selectieve afvalstromen in aparte, duidelijk herkenbare recipiënten te stockeren.

Er bestaat op universitair niveau reeds ervaring met de indeling in zes categorieën, namelijk :

- de zure anorganische afvalvloeistoffen in een 30 liter-vat ;
- de alkalische anorganische afvalvloeistoffen in een 30 liter-vat ;
- de niet-gehalogeneerde organische afvalvloeistoffen in een 30 liter-vat ;
- de gehalogeneerde organische afvalvloeistoffen in een 30 liter-vat ;
- de bijzondere afvalvloeistoffen in specifieke recipiënten omdat ze kunststof aantasten ;
- de vaste en vloeibare afvalstoffen zoals kwik, batterijen, enzovoort, in een specifiek recipiënt kleiner dan 5 liter.

Bij de categorieën 1 tot en met 4 moeten duidelijke richtlijnen worden gegeven over welke stoffen niet mogen worden toegevoegd om ongewenste chemische reacties te vermijden.

(Antwoord Eddy Baldewijns : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1434 – red.)

Vraag nr. 151
van 8 maart 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Militair domein Brasschaat – Bescherming

Op het militair terrein van Maria-ter-Heide (Brasschaat) werd in de jaren '20 het zogenaamde "Park officieren" gebouwd temidden van het groen.

Dit complex bestaat uit een twintigtal villa's in Brits-koloniale stijl, die een uniek architecturaal geheel vormen. Het domein zelf waarin ze zijn gelegen, is een park met een indrukwekkend bomenbestand van oude beuken, eiken, tamme en wilde kastanje, abeel, esdoorn... Op het vlak van flora en fauna biedt dit park een onderkomen aan diverse soorten. Het woonpark fungeert als een van de groene longen ten noorden van Antwerpen en is, zeker voor Brasschaat zelf, onvervangbaar.

Nu wil de sociale dienst van het leger CDSCA (Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie) dit waardevolle groene terrein van de hand doen en zou de hele zone worden herverkaveld, waardoor dit unieke woonpark compleet verstoord dreigt te worden.

In Brasschaat zetten verschillende bewoners zich in voor het behoud van deze groenzone. Ook de gemeenteraad van Brasschaat verzette zich bijna unaniem tegen de herverkaveling van het woongebied tussen de Bredabaan, de Eikendreef en de Kapellei.

Komt een dergelijke zone in aanmerking voor bescherming als landschap, monument of dorpsgezicht ?

Ze valt in feite een beetje buiten de gevestigde categorieën. Maar niemand kan ontkennen dat het om een uniek stuk cultureel en natuurlijk erfgoed gaat.

Is bescherming voor deze terreinen ooit overwogen ?

Ziet de minister mogelijkheden om een totale verstoren van dit gebied te voorkomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Het betrokken gebied is bij de diensten van Landschappen bekend, maar werd met het oog op een mogelijke bescherming nog niet grondig geëvalueerd.

Naar aanleiding van de problematiek die de verkoop mogelijk kan veroorzaken, wordt het zogenaamde "Park officieren" thans bij prioriteit onderzocht. Hierna zal een beslissing in verband met een eventuele bescherming kunnen worden genomen.

(Antwoord Luc Martens : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 30 april 1999, blz. 1450 – red.)

Vraag nr. 161
van 19 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaams Observatorium Werkgelegenheid – Statuut en middelen

Om op de arbeidsmarkt vraag en aanbod beter op elkaar af te stemmen, heeft de Vlaamse regering een "arbeidsmarktlaboratorium" opgericht om de bestaande informatie te bundelen en concrete beleidsmaatregelen uit te werken.

Wat is het statuut van dit arbeidsmarktlaboratorium ? Is hiervoor de aanwerving gepland van gespecialiseerd personeel ?

Onder welke voorwaarden wordt dit personeel in dienst gesteld : in vast verband of met tijdelijke contracten ?

Over welke financiële middelen kan het arbeidsmarktlaboratorium beschikken ?

Antwoord

In het Belgisch Staatsblad van 14 februari 1997 verscheen de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot het oprichten van het Vlaams Observatorium voor de Werkgelegenheid. De Vlaamse regering bepaalde de doelstellingen, de samenstelling, de werkzaamheden en de minister die belast is met de uitvoering, namelijk de minister-president van de Vlaamse regering.

Met het oog op de verdere operationalisering werden in een nota aan de Vlaamse regering (VR/96/2210/DOC/0860) de relaties bepaald ten aanzien van andere arbeidsmarktactoren, namelijk het Viona-model voor strategisch arbeidsmarktonderzoek en de Hoge Raad voor Werkgelegenheid (Viona : Vlaams Interuniversitair Onderzoekswerk Arbeidsrapportering). Tevens werd een concreet voorstel tot samenstelling geformuleerd en werd beslist dat het secretariaat – dat daartoe de nodige operationele middelen ontvangt – wordt waargenomen door de administratie Werkgelegenheid.

Vooralsnog is er niets nader bepaald rond de uit te trekken financiële middelen, het aan te werven personeel en het statuut van dit observatorium. Het arbeidsmarktobservatorium is als dusdanig niet effectief opgestart.

Vraag nr. 162
van 19 maart 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Investeringsfonds sociale economie – Opzet

De Vlaamse regering heeft besloten om de sociale economie verder uit te bouwen en daartoe een specifiek investeringsfonds op te richten.

Welke zijn de kenmerken van dit fonds ?

Is er geen dubbelgebruik met een aantal andere fondsen die in de loop der jongste jaren werden opgericht ?

Aan wie wordt het beheer van het specifiek investeringsfonds opgedragen ?

Wordt hiervoor personeel aangeworven, of wordt de opdracht van dit fonds waargenomen door personeel van de Vlaamse administratie ?

Op welke domeinen van de sociale economie zal dit specifiek investeringsfonds zich bewegen ?

Antwoord

In het kader van de sociale economie kunnen twee tewerkstellingsmaatregelen worden vermeld, namelijk sociale werkplaatsen en invoegbedrijven.

Het initiatief *sociale werkplaatsen* ging van start op 1 augustus 1994. Het experiment kreeg op 8 juli 1998 een decretale onderbouw, waarbij een erken-

ningsregeling werd uitgewerkt die het mogelijk moet maken het concept van sociale werkplaatsen kwalitatief te bewaken.

De hoofddoelstelling van sociale werkplaatsen bestaat erin werkgelegenheid te creëren voor de zeer moeilijk bemiddelbare werklozen. Het gaat om werkzoekenden die, door een cumulatie van persoons- en omgevingsgebonden factoren, geen arbeidsplaats in het reguliere arbeidscircuit kunnen verwerven of behouden, maar die onder begeleiding in staat zijn tot het verrichten van arbeid op maat.

De sociale werkplaatsen ontwikkelen activiteiten die raakvlakken kunnen hebben met de commerciële sector. Ze zijn actief in domeinen zoals renovatiewerken, kringloopactiviteiten, hout- en meubelbewerking, fietsenherstelling en biologische tuinbouw.

Op 31 december 1998 waren in het kader van de 78 sociale werkplaatsen meer dan 900 personen tewerkgesteld. In de loop van 1998 gebeurde een budgetuitbreiding met 150 miljoen frank. Voor 1999 werd opnieuw een uitbreiding goedgekeurd met 100 miljoen frank, zodat het totaal beschikbaar budget nu 584 miljoen frank bedraagt.

Het experiment *invoegbedrijven* startte op 1 juli 1993. De invoegbedrijven zijn startende bedrijven die na een middellange invoegperiode, waarbij ondersteuning nodig is, hun plaats innemen tussen gewone bedrijven in het normale economische circuit.

Met het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 1998 houdende de doorvoering van experimenten in verband met invoegbedrijven, dat is ingegaan op 1 januari 1999, werd de regelgeving na een grondige evaluatie bijgesteld. Zo werd een grotere soepelheid inzake uitbreiding van personeel ingebouwd, teneinde een vlotte bedrijfseconomische groei mogelijk te maken. Tevens krijgen jonge, reeds bestaande ondernemingen de mogelijkheid zich binnen de sociale economie te plaatsen door de uitbreiding van het begrip "startend bedrijf" tot een bedrijf dat maximaal drie jaar bestaat.

De invoegbedrijven richten zich op economische activiteiten die milieuvriendelijk zijn en een maatschappelijke meerwaarde genereren. Voorbeelden zijn : recyclage van computers, herstellen van paletten, kringloopbedrijven, groenonderhoud en mobiele carwash.

De doelgroep zijn langdurig niet-werkende werkzoekenden met maximaal een diploma hoger secundair onderwijs die in trajectmatige begeleidingsacties zijn opgenomen en toegeleid. Voor de tewerkstelling van de invoegwerknemers ontvangt de werkgever een degressieve overheidssteun. Iedere arbeidsplaats wordt gedurende het eerste jaar tegen 80 % van de loonkosten gesubsidieerd, het tweede jaar tegen 60 %, het derde jaar tegen 40 % en het vierde jaar tegen 20 %.

Op datum van 31 december 1998 waren in de 16 actieve invoegbedrijven 77 invoegwerknemers tewerkgesteld. In het budget 1999 voor tewerkstelling werd voor invoegbedrijven 56 miljoen frank uitgetrokken.

Via het besluit van de Vlaamse regering van 23 november 1994 tot regeling van de toekenning van een waarborg aan financiers die actief zijn in de sector van de sociale economie, worden de invoegbedrijven onrechtstreeks gesteund door hun de toegang tot de financiële markt te vergemakkelijken. Daartoe kunnen financieringsmaatschappijen van invoegbedrijven een gedeeltelijke gewestwaarborg krijgen vanwege de Vlaamse minister van Economie. Deze financieringsmaatschappijen verstrekken een lening of nemen kapitaals aandelen op.

**Vraag nr. 164
van 19 maart 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Natuurgebieden – Recreatieve en educatieve voorzieningen

De Vlaamse regering voert een actief aankoopbeleid met betrekking tot waardevolle natuurgebieden en ondersteunt terreinbeherende verenigingen met hetzelfde doel. Natuur is er voor iedereen, zo stelt ook de grootste terreinbeherende vereniging in Vlaanderen. Daarom moeten de natuurgebieden, voorzover als mogelijk, openstaan voor bezoekers, wandelaars en fietsers. Wanneer deze bezoekers kunnen gebruikmaken van observatiehutten, bezoekerscentra en infopanelen, kan het natuurrecreatieve aspect bijkomend worden gekoppeld aan een educatieve meerwaarde. Dit alles kan het draagvlak voor een verder actief natuurbeleid van de regering maximaal ten goede komen.

In deze context rijzen niettemin volgende vragen.

1. Aan welke regelgeving is de toegankelijkheid van natuurgebieden gebonden? Welke instantie neemt hierover de eindbeslissing?

2. Welke reglementaire bepalingen gelden met betrekking tot de aanleg van (natuur)recreatieve voet- of fietswegen, observatiehutten en bezoekerscentra in natuurgebied?

Bestaan er algemene richtlijnen die bepalen wanneer de aanleg ervan wel of niet aanvaardbaar is? Welke instantie maakt deze afweging en in welk openbaar document is dit vervat?

3. Ook op bouwtechnisch vlak blijken er zich geregeld problemen voor te doen.

Fietsverenigingen zoals de Fietzersbond hameren steeds op een degelijke verharding voor fietspaden. In het bijzonder wanneer fietspaden zijn gelegen in vochtige gebieden, of wanneer de weg ook moet worden gebruikt voor dienstvoertuigen of landbouwvoertuigen, blijkt een verharding in dolomiet niet steeds bruikbaar.

Voor welke verharding wordt in deze gevallen geopteerd?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Gecoördineerd antwoord

Aspecten leefmilieu

Het decreet van 21 oktober 1997 op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (het natuurdecreet) stelt in artikel 14 een algemene zorgplicht in voor de natuur. Iedereen, zowel de verschillende overheden als de natuurlijke personen en de privaatrechtelijke rechtspersonen, is ongeacht de ruimtelijke bestemming of het gebruik van de grond verplicht om schade aan de natuur te voorkomen, te beperken en te herstellen. Die bepalingen gelden uiteraard ook voor het aanleggen en gebruiken van de recreatieve of de educatieve voorzieningen in de natuurgebieden.

De overheden zijn op grond van artikel 16, § 1 van het natuurdecreet ertoe gehouden om bij elke individuele vergunning, toestemming, melding of kennisgeving die op grond van een wet, decreet of besluit vereist is, rekening te houden met de natuur; de betrokken overheid moet door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning of de toestemming er zorg voor dragen dat geen vermijdbare schade aan de natuur ontstaat.

De bepalingen van artikel 16 van het natuurdecreet zijn van toepassing op de vergunningen of de machtigingen die betrekking hebben op de toegang tot de natuurgebieden en de aanleg van de infrastructuur daarvoor in het kader van welke wetgeving dan ook. Dat zal bijvoorbeeld het geval zijn voor inzonderheid het Bosdecreet of de wetgeving inzake ruimtelijke ordening, maar ook bijvoorbeeld toestemmingen die vereist zijn op grond van de wetgeving betreffende de onbevaarbare waterlopen, of op grond van een politiereglement voor een domein.

In natuurreservaten die zijn ingesteld overeenkomstig de natuurwetgeving vermeldt het beheersplan de maatregelen die worden getroffen voor de inrichting en het beheer van het gebied : volgens artikel 34 van het natuurdecreet worden in het beheersplan ook bepalingen inzake het recreatieve en educatieve medegebruik opgenomen voorzover dit medegebruik inpasbaar is in de doelstelling van het natuurreservaat. In eerste instantie beslist de eigenaar of beheerder van een natuurreservaat over de toegankelijkheid van het natuurreservaat en de passende maatregelen daarvoor. De eindbeslissing komt mij toe, bij delegatie aan de door mij gemachtigde ambtenaar, in het kader van de goedkeuring van beheersplannen voor de natuurreservaten.

Wanneer het natuurgebied uit bos bestaat, dan wordt de toegankelijkheid geregeld door het besluit van 22 juli 1993, gewijzigd op 9 maart 1999, betreffende de toegankelijkheid en het occasionele gebruik van de bossen. In dit uitvoeringsbesluit op het Bosdecreet worden toegangsborden opgenomen die de specifieke toegankelijkheid van voetgangers, fietsers en ruiters tot de bossen regelen. Naargelang het eigendomsstatuut van het bos wordt de toegangsregeling bekrachtigd door de gemeenteraad, de provincieraad of de woudmeester van de afdeling Bos en Groen.

Aspecten ruimtelijke ordening

1. De toegankelijkheid van natuurgebieden wordt niet geregeld in of beperkt door de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening.
2. Artikel 13 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen luidt :

"4.3. De groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

4.3.1. De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden.

In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk.

4.3.2. De natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten zijn de gebieden die in hun staat bewaard moeten worden wegens hun wetenschappelijke of pedagogische waarde. In deze gebieden zijn enkel de handelingen en werken toegestaan, welke nodig zijn voor de actieve of passieve bescherming van het gebied."

In principe zijn de aanleg van (natuur)recreatieve voet- of fietswegen, observatiehutten en bezoekerscentra in natuurgebied strijdig met deze voorschriften.

Dit wordt trouwens bevestigd in de reeds twintig jaar bestaande toelichting bij het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, waarvan de officiële coördinatie verscheen in het Belgisch Staatsblad van 23 augustus 1997.

Nochtans dien ik ook te wijzen op artikel 20 van hetzelfde koninklijk besluit, dat luidt :

"Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied."

Mij lijkt dit artikel mogelijkheden te bieden om infrastructuur die noodzakelijk is voor de ontsluiting van het natuurgebied effectief te vergunnen. Hierbij moet evenwel aan de voorwaarden van het artikel voldaan zijn :

- a) de werken moeten verenigbaar zijn met de algemene bestemming.

Dit betekent dat ze moeten afgestemd zijn op de bestemming natuurgebied. Met verharde fietspaden moet men dus voorzichtig zijn ; natuurgebied is nu eenmaal geen recreatiegebied ;

- b) de werken moeten verenigbaar zijn met het architectonisch karakter van het gebied.

Dit betekent dat gebouwen met enige omvang in een natuurgebied uit den boze zijn. Het zou immers strijdig zijn met het open en onbebouwde karakter van het gebied.

Een bezoekerscentrum wordt dus best opgetrokken in een zone die voor bebouwing in aanmerking komt en aan de rand van het natuurgebied. In sommige natuurgebieden zijn oude gebouwen aanwezig (bijvoorbeeld oude boerderijen). Een omschakeling van die gebouwen naar (niet-commercieel en niet-recreatief) bezoekerscentrum uit oogpunt van artikel 20 kan uiteraard ook in overweging worden genomen.

Het is de vergunningverlenende overheid die deze afweging moet maken. Het advies van de afdeling Natuur zal hierbij uiteraard zeer belangrijk zijn, mede gelet op de eisen die het natuurbehouddecreet (21 oktober 1997) in artikel 16, § 1 stelt.

3. In mijn antwoord op vraag 2 heb ik reeds enig voorbehoud ten opzichte van verharde fietspaden geformuleerd. Uiteraard dient bouwaanvraag per bouwaanvraag een afweging te worden gemaakt.

Meer concreet kan ik melden dat fietsverenigingen steeds meer gebruikmaken van de jaagpaden langs de waterwegen. Jaagpaden hebben evenwel meerdere functies. In de eerste plaats zijn zij bedoeld als exploitatieweg voor de waterwegbeheerder, maar ook als wandelweg en als ontsluiting van waardevolle natuurgebieden zijn zij belangrijk.

Het is vanuit deze meervoudige functie dat al of niet voor een verharding wordt gekozen. Daar waar het jaagpad in belangrijke mate als fietsweg zal dienen, wordt gekozen voor een verharding in steen, asfalt en beton. De andere functies vereisen deze verharding evenwel niet.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 48

van 25 februari 1999

van mevrouw YOLANDE AVONTROODT

Wetenschappelijke Raad RIZIV – Meerwaarde

In de Senaat diende de heer Jacques D'Hooghe een wetsvoorstel in tot wijziging van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorgingen en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, wat de Wetenschappelijke Raad bij de dienst voor geneeskundige verzorging betreft (*Senaat – Stuk 1 – 1201/1 (1998-1999) – red.*). Het wetsvoorstel beoogt – door de installatie van de Wetenschappelijke Raad in de schoot van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv) – het gezondheidsbeleid een meer wetenschappelijke fundering te geven.

Een essentieel element in het concept van de Wetenschappelijke Raad is dat de gemeenschappen permanent bij de besluitvorming in de verplichte ziekteverzekering worden betrokken, aangezien zij in "de afdeling planning van de medische activiteit" vertegenwoordigers krijgen.

1. Meent de minister dat de oprichting van een Wetenschappelijke Raad in de schoot van het Riziv een meerwaarde kan betekenen voor het Vlaamse gezondheidsbeleid ?
2. Welke initiatieven heeft de minister reeds genomen met betrekking tot deze problematiek ?

Antwoord

In zijn wetsvoorstel omschrijft senator D'Hooghe taak en samenstelling van de Wetenschappelijke Raad als volgt :

"De Wetenschappelijke Raad, opgericht door de wet van 25 april 1997 in het kader van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging, is belast met het onderzoek van elk wetenschappelijk aspect in verband met de verzekering voor geneeskundige verzorging en de kwaliteit van de zorgverlening. Hij doet alle aanbevelingen die de wetenschappelijke vooruitgang onder de beste voorwaarden inzake doelmatigheid, economie en kwaliteit binnen het bereik van de rechthebbenden van de verzekering voor geneeskundige verzorging kunnen brengen.

De wetenschappelijke raad bestaat uit vijf afdelingen :

- de afdeling voor de planning van de medische activiteit ;
- de afdeling voor medisch technologische evaluatie ;
- de afdeling voor de herijking van de erelonen ;
- de afdeling voor de evaluatie van de medische praktijk inzake geneesmiddelen en van het voorschrijfgedrag ;
- de afdeling voor de zorgverlening ten aanzien van de chronische ziekten en specifieke aandoeningen.

Een nieuw en essentieel deel in dit concept is, dat de gemeenschappen permanent bij de besluitvorming in de verplichte ziekteverzekering worden betrokken, vermits zij in de "afdeling planning" vertegenwoordigers krijgen. De bedoeling van deze afdeling is adviezen te verstrekken over de opportuniteit, het volume en de omstandigheden waarin een groter aantal complexe, multidisciplinaire en vaak zeer dure verstrekkingen dienen te worden verricht.

Ook over de behoefte aan specifiek hiertoe opgeleide en supergespecialiseerde medische en paramedische zorgverleners in het raam van de verplichte ziekteverzekering dient de planningscommissie binnen de Wetenschappelijke Raad zich uit te spreken.

Alhoewel duidelijk en bewust onderscheiden van de erkenningscommissies in de federale en gemeenschapsministeries van Volksgezondheid, is de opdracht van de "afdeling planning van de medi-

sche activiteit" complementair eraan. Als sturings-element kan deze afdeling immers een nauwkeurige indicatie verstrekken over de voorwaarden van de verstrekking van een groter aantal vormen van zorgverlening en het volume ervan. De integratie van een dergelijk planningsinstrument in het RIZIV, gekoppeld aan de financiële stromen die daar voorhanden zijn, koppelt de werking van de "afdeling planning" direct aan de budgettaire mogelijkheden. De vertegenwoordiging van de gemeenschappen in de "afdeling planning" laat toe een wederkerige verantwoordelijkheidszin te ontwikkelen, zowel federaal als op het niveau van de gemeenschappen."

Uit het koninklijk besluit van 25 april 1997 blijkt verder dat het de bedoeling is om met "dergelijke aanpak een meer globale benadering van bepaalde vraagstukken op het vlak van volksgezondheid en geneeskundige verzorging tot stand te brengen, dit in tegenstelling tot de huidige versnipperde structuren en bevoegdheden die de mogelijkheden beperken om een consistent en coherent beleid te voeren. Hiertoe kan de instelling van een Wetenschappelijke Raad bijdragen en een overkoepelende rol spelen. Daarom werd ook voorzien dat, naast het eigen initiatiefrecht, adviezen en aanbevelingen kunnen worden uitgebracht hetzij op vraag van de beheersorganen Riziv, hetzij van de ministers van Sociale Zaken en Volksgezondheid, hetzij van de bevoegde gemeenschapsministers".

Het is zeer de vraag of men een "meer globale benadering" kan totstandbrengen door bestaande structuren én bevoegdheden onaangeroerd te laten en door nog maar eens een bijkomend orgaan te creëren.

Dergelijke pogingen zijn in het verleden nog ondernomen, zonder de verwachte resultaten op te leveren. Als voorbeeld kan worden verwezen naar de "overlegstructuur" tussen ziekenhuisbeheerders, verzekeringsinstellingen, artsen en de federale ministers van Sociale Zaken en van Volksgezondheid, opgericht bij koninklijk besluit (KB) van 28 maart 1995 en bij wet verankerd door de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen.

Deze "multipartite", zoals ze ook wel eens wordt genoemd, heeft onder andere als opdracht : "een dialoog tot stand te brengen met betrekking tot alle vragen die verband houden met de samenhang van de activiteiten, adviezen en beslissingen van de organen van het (federaal) ministerie (van Sociale

Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu) enerzijds en van het Instituut (Riziv) anderzijds, wat het ziekenhuisbeleid betreft" (artikel 154 wet van 29 april 1996) en tevens "voorstellen te doen inzake de evaluatie van de medische praktijk op basis van het onderzoek van de gegevens verzameld in de technische cel". Toenmalige pistes die bij sommige actoren leefden om de gemeenschappen in dit overlegorgaan een plaats te geven, zijn nooit uitgevoerd. Tevens meen ik te mogen stellen dat het multipartite overleg ook niet heeft geleid tot een globale visie op het ziekenhuisbeleid tussen enerzijds Volksgezondheid en anderzijds het Riziv.

Krachtens het KB van 14 oktober 1998 (Belgisch Staatsblad van 4 november 1998) omvat de Wetenschappelijke Raad (artikel 19 Riziv-wet) volgende afdelingen :

- 1° een afdeling "Comité voor de Evaluatie van de medische praktijk inzake geneesmiddelen"
- 2° een afdeling "Comité voor Advies inzake de zorgverlening ten aanzien van de chronische ziekten en specifieke aandoeningen".

Het wetsvoorstel D'Hooghe beoogt invulling te geven aan drie andere afdelingen die in de gecoördineerde wetten op de ziekte- en invaliditeitsverzekering van 14 juli 1997 (ZIV) onder artikel 19 staan vermeld, namelijk :

- de afdeling "planning van medische activiteit" : de indieners van het wetsvoorstel stellen dat de opdracht van deze afdeling juist complementair zal zijn aan deze van de "Commissie-Dercq". Hoe deze complementariteit zal worden gegarandeerd, wordt niet duidelijk gemaakt. De "Planningscommissie Medisch Aanbod" binnen het ministerie van Sociale Zaken (cf. wet van 29 april 1996) moet immers ook vanuit de behoeften inzake medische zorg, kwaliteit van zorg, demografische en sociologische evolutie, het aantal artsen (in alle specialismen) en tandartsen adviseren. De nieuwe afdeling "planning van de medische activiteit" doet in feite minstens gedeeltelijk hetzelfde ;
- de afdelingen "voor medisch technologische evaluatie" en "herijking van de erelonen" : hoe zal hun opdracht zich verhouden tot de diverse overeenkomsten- en akkoordcommissies binnen het Riziv ? Hoe is de opdracht te onderscheiden van de bevoegdheid van de federale minister van Volksgezondheid inzake "basisregels betreffende de programmatie en basisregels betreffende de financiering van de zware medi-

sche apparatuur" (cf. bijzondere wet van 8 augustus 1980, artikel 5, § 1, I) ?

Het is misschien juist te beweren dat men binnen het Riziv het gemakkelijkst een beeld van de financiële stromen in de gezondheidszorg krijgt (cf. toelichting bij wetsvoorstel D'Hooghe) en zeker ook veel cijfermateriaal over het actuele feitelijke gebruik van het aanbod heeft. Het Riziv is en blijft echter een – zij het uiterst belangrijk – uitvoeringsorgaan. Het blijft nog altijd het prerogatief van de wetgevende macht om samen met de regering de grote planningsopties vast te leggen. Dit ligt volkomen in de lijn van de correcte bestuurscultuur inzake "public governance".

Uit de tekst van het wetsvoorstel kan niet worden afgeleid op welke manier de adviezen van de nieuwe Wetenschappelijke Raad "een zeker dwingend karakter" krijgen, zoals in de toelichting is vermeld. Evenmin is duidelijk hoe men "duidelijk en bewust onderscheid maakt met de erkenningscommissies in de federale en gemeenschapsministeries van Volksgezondheid" (sic : "federale erkenningscommissie" ?), vermits de tekst van het ontwerp stelt dat "geen erkenning van diensten of bijzondere zorgverlening via een conventie kan gebeuren zonder dat het voorafgaand advies van de desbetreffende afdeling van de Wetenschappelijke Raad is verkregen". Deze laatste zinsnede doet flagrant afbreuk aan de bevoegdheid van de gemeenschap en kan leiden tot een enorme bijkomende bureaucratie.

De toelichting bij het voorstel zegt verder dat de gemeenschappen "permanent bij de besluitvorming in de verplichte ziekteverzekering worden betrokken, vermits zij in de "afdeling planning" vertegenwoordigers krijgen". Deze bewering komt zeer ongeloofwaardig over, omdat :

- de tekst van het voorstel nergens expliciet melding maakt van deze vertegenwoordiging en, integendeel, de benoeming van de leden overlaat aan de Koning op voordracht van de federale minister van Sociale Zaken ;
- zetelen in één afdeling van één grotere adviseerende raad, helemaal niet hetzelfde is als permanent betrokken worden bij de totale besluitvorming ;
- de indieners van het voorstel de gemeenschap nooit hebben gecontacteerd teneinde vooraf minstens te communiceren over hun bedoelingen.

Ik kan derhalve besluiten dat het betrokken wetsvoorstel veeleer bijkomende verwarring zal scheppen, dan de zo noodzakelijke opheldering. Ik stip aan dat in het verleden zowat alle bestuursentiteiten, in diverse domeinen waarin de gemeenschappen en de federale overheid tot structurele en continue samenwerking poogden te komen, inmiddels zijn stilgelegd : de toegevoegde waarde bleek telkens opnieuw zo goed als zero te zijn.

Het is zeker nodig om een globale visie op het gezondheidsbeleid te ontwikkelen met wederkerige verantwoordelijkheid voor alle betrokken actoren, maar daarvoor zijn ingrijpender hervormingen nodig dan hetgeen hier wordt voorgesteld. Het is niet uit te sluiten dat een samenwerking binnen de Riziv-organen mogelijk één van de technieken is om tot een goede hervorming te komen, maar dit moet dan wel zijn ingepast in een duidelijk globaal concept én tijdschema waarover van bij de aanvang een consensus bestaat.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 91
van 4 maart 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Loodswezen Vlissingen – Vacatures

Op 18 januari 1999 vond het schriftelijk vergelijkend examen plaats voor de overgang naar de graad van speciaal assistent, functie loodsdienstregelaar/rededienstcoördinator voor de afdeling Loodswezen van de administratie Waterwegen en Zeewezen van het departement Leefmilieu en Infrastructuur (ministerie van de Vlaamse Gemeenschap).

Deze wervingsreserve zal worden gebruikt om vacatures op te vullen.

In de locatie Vlissingen zijn momenteel drie vacatures, twee loodsdienstregelaars en één rededienstcoördinator.

Door de langdurige afwezigheid wegens ziekte van een aantal loodsdienstregelaars en rededienstcoördinatoren (drie) zal het opvullen van vacatures niet toereikend zijn om een continudienst te verzekeren.

Volgens het kabinet van de minister is het andermaal bevestigd dat dit probleem bespreekbaar is, op voorwaarde dat er een toekomstplan voor Vlissingen bestaat.

Zijn reeds de nodige stappen ondernomen door de leidend ambtenaar van de administratie Waterwegen en Zeewezen om de afwezigen wegens ziekte te vervangen, aangezien er reeds sinds 26 maart 1998 een toekomstvisie over de locatie Vlissingen bestaat ?

Antwoord

Met een "groene nota" van 16 maart 1999 gaf ik de toestemming aan de administratie voor de aanwerving van de volgende statutaire personeelsleden :

- vier speciaal assistenten (functie loodsdienstregelaar) teneinde twee open plaatsen in te vullen en twee personeelsleden te vervangen, van wie de ene langdurig ziek is en zijn pensioen heeft aangevraagd en de andere door de arbeidsgeneesheer medisch ongeschikt is verklaard voor deze functie ;
- twee speciaal assistenten (functie rededienstcoördinator) teneinde één open plaats in te vullen en één personeelslid te vervangen, dat door de arbeidsgeneesheer medisch ongeschikt is verklaard voor deze functie.

Om deze plaatsen effectief te kunnen invullen, dient de administratie nog het proces-verbaal af te wachten van het vergelijkend examen voor overgang naar de graad van speciaal assistent, functie loodsdienstregelaar/rededienstcoördinator, waarvoor de laatste proef heeft plaatsgehad op 18 maart 1999.

Voor de vervanging van andere zieken kan een contractuele vervanging gebeuren voor de duur van de afwezigheid. Als de afdeling Loodswezen hiervoor een dossier opmaakt en een positief advies krijgt van de Inspectie van Financiën, geef ik onmiddellijk mijn toestemming voor de vervanging, aangezien het hier inderdaad om een continudienst gaat. Hieromtrent zijn trouwens duidelijke afspraken gemaakt door mijn kabinetmedewerker op de vergadering met de administratie Waterwegen en Zeewezen van 5 februari 1999.

Het feit of er al dan niet een toekomstvisie over Vlissingen bestaat, is voor het dossier van de loodsdienstregelaars/rededienstcoördinatoren dus niet van belang.

Vraag nr. 97
van 15 maart 1999
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Leerkrachten-reservisten – Vervanging

Sommige leerkrachten-reservisten vervullen tijdens het schooljaar tijdelijke militaire dienst. Het feit dat er, voor deze overigens gelegitimeerde afwezigheid, in geen enkele vervangingsmogelijkheid is voorzien, leidt ertoe dat leerlingen zonder les vallen of slechts moeilijk kunnen worden opgevangen.

Welke oplossing bestaat er voor dit probleem ?

Antwoord

Een vervanger kan worden gefinancierd of gesubsidieerd als een leerkracht tien werkdagen afwezig is. Deze regel geldt echter niet voor vervangingen in de maand juni. Als de afwezigheid van de te vervangen leerkracht begint na 31 mei wordt geen vervanger gefinancierd of gesubsidieerd voor de maand juni.

Op het voorgaande wordt een uitzondering gemaakt voor het buitengewoon en gewoon lager en kleuteronderwijs. Er mag namelijk onmiddellijk een tijdelijke leerkracht worden aangesteld in elke vestigingsplaats (wijkschool) van elke school, als deze vestigingsplaats slechts één of twee kleuterklassen telt. Dezelfde regel geldt voor vervangingen in één of twee lagere klassen, per vestigingsplaats (wijkschool) beschouwd.

Vraag nr. 98
van 19 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Politiek verlof – Onderwijs

Recentelijk werden initiatieven genomen om op federaal vlak de regeling voor het politiek verlof te herzien.

Het is wenselijk dat een gelijkaardige regeling ook voor het onderwijs in Vlaanderen zou worden getroffen, met het oog op eenvormigheid.

Is er terzake overleg met de federale regering, of neemt de minister alleszins initiatieven voor een gelijkaardige aanpassing van de regeling voor het onderwijs ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger viseert vermoedelijk een wetsontwerp dat in behandeling is bij de federale overheid en dat betrekking heeft op de toestand van onder andere burgemeesters en gemeenteraadsleden.

Volgens de gegevens waarover ik beschik, gaat het hier nog om een ontwerp waarover, voorzover mij bekend, geen overleg is geweest. Zodra het ontwerp definitief gerealiseerd is, kunnen de weerslag en de gevolgen ervan voor de personeelsleden van het onderwijs worden onderzocht. In de huidige stand van zaken is de vraag voorbarig.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 67
van 4 maart 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Voeren Info

Inzake het augustusnummer van het gemeentelijk blad Voeren Info deelde de minister eind vorig jaar mee dat er verschillende klachten werden ingediend bij de gouverneur van Limburg, die een onderzoek instelde met het oog op een gemotiveerd dossier.

Is dit dossier thans afgerond ?

Werd er reeds een procedure opgestart bij de Raad van State ?

Antwoord

Het dossier over het augustusnummer van het gemeentelijk blad Voeren Info is nog niet afgerond.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 108
van 2 maart 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kinderopvang – Erkenningen

In de kranten lezen wij dat de minister dit jaar 1.500 nieuwe plaatsen in de kinderopvang wil creëren. Daarmee maakt hij een einde aan de stop inzake erkenningen in de kinderopvang.

Reeds zeer lang ontvangen opvanginitiatieven die een aanvraag om erkenning en subsidiëring indienen het antwoord dat zij niet kunnen worden erkend wegens een gebrek aan financiële middelen.

De boodschap dat er financiële ruimte is voor 1.500 extra opvangplaatsen is wellicht goed nieuws voor deze initiatieven.

1. Gelet op het feit dat Kind en Gezin gebruikmaakt van het principe dat de eerste aanvragen ook eerst in aanmerking komen voor erkenning en subsidiëring, rijst de vraag hoeveel van de ingediende projecten op een erkenning en subsidiëring kunnen rekenen.
2. Hoeveel projecten zullen na toezegging van de extra 1.500 opvangplaatsen nog niet erkend en gesubsidieerd zijn ?
3. Tot welk jaar zullen de aanvragen, na toezegging van deze 1.500 extra plaatsen, erkend zijn ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger maakt melding van een krantenbericht dat stelt dat ik in 1999 1.500 nieuwe plaatsen in de kinderopvang wil creëren. Ik zou daarmee een einde maken aan de stop inzake erkenningen in de kinderopvang.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger zal willen begrijpen dat ik het er niet mee eens ben dat de uitbreiding van de sector die op stapel staat, een einde maakt aan een stop inzake erkenningen in de kinderopvang. Uit de toelichting die ik recentelijk in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin heb gegeven met betrekking tot de evoluties in de sector van de kinderopvang en de opties die in het beleidsplan worden geformuleerd, hebben

de leden immers kunnen opmaken dat er de voorbije jaren wel degelijk, en zelfs in niet geringe mate, is geïnvesteerd in zowel het kwantitatief als kwalitatief verder ondersteunen van de kinderopvanginitiatieven.

De bijkomende plaatsen in de sector worden gegenereerd met middelen vanuit de social-profit-akkoorden. Zowel voor 1999 als voor 2000 is telkens 90 miljoen beschikbaar voor het erkennen en subsidiëren van nieuwe voorzieningen en uitbreidingen.

1. Het principe dat de eerste aanvraag ook eerst in aanmerking komt voor erkenning en subsidiëring, kan daarbij niet als vanzelfsprekend worden toegepast.

Enerzijds is het zo dat de raad van bestuur van Kind en Gezin over dossiers uit verschillende deelsectoren moet beslissen, met name met betrekking tot de kinderdagverblijven, de diensten voor opvanggezinnen, de buitenschoolse kinderopvang gekoppeld aan kinderdagverblijven, de specifieke initiatieven voor buitenschoolse opvang (IBO) en opvangstructuren voor zieke kinderen en kinderen met een specifieke zorgbehoefte. Ook een proefproject rond flexibele kinderopvang en het, ook personeelsmatig, ondersteunen van samenwerkingsverbanden tussen gesubsidieerde opvangvoorzieningen, kan een plaats krijgen in het beslissingspatroon dat als criterium in elk geval het creëren van bijkomende tewerkstelling hanteert.

Daarbij komt dat zelfs binnen eenzelfde categorie de chronologie van de vraag niet het enige beslissingsaspect kan zijn. Voor de kinderdagverblijven zien we bijvoorbeeld dat, als een uitbreiding of nieuw initiatief gekoppeld is aan een bouw- of verbouwingdossier, al dan niet te subsidiëren met VIPA-geld (VIPA : Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden), dit zeer bepalend kan zijn voor het procedureverloop en de beslissingsmogelijkheden. Het is dus nodig permanent en rekening houdend met alle inhoudelijke aspecten te evalueren welke projecten in de globale dossierstroom in 1999 en 2000 kunnen worden gehonoreerd.

De raad van bestuur van Kind en Gezin heeft in dit verband in december tot een eerste algemene allocatie van middelen beslist. Daarbij zijn de bovengenoemde categorieën in aanmerking genomen. In januari en februari heeft de administratie van Kind en Gezin, in een rechtstreeks

overleg met de organiserende besturen, nagegaan of en op welke termijn bepaalde projecten kunnen worden gerealiseerd. Op 3 maart 1999 heeft de raad van bestuur kennis genomen van deze tussentijdse stand van zaken.

Op 31 maart 1999 wordt opnieuw een simulatie gemaakt van een dossieraanpak binnen de mogelijkheden van de twee keer 90 miljoen. Ik meld in dit verband dat de eerste allocatie van de middelen door de raad van bestuur, neerkomt op een kleine 1.300 bijkomende plaatsen.

2. Omdat het, dat is uit het voorgaande gebleken, niet mogelijk is nu de definitieve projecten vast te leggen die binnen de beslissingsmarge van twee keer 90 miljoen kunnen worden opgenomen, kan ook niet exact worden gezegd hoeveel projecten niet zullen kunnen worden behandeld.

Wat de diensten voor opvanggezinnen betreft, is het in elk geval zo dat er geen enkele vraag tot oprichting van een nieuwe dienst voorligt. Er zijn wel een aantal uitbreidingsaanvragen die, zoals de zaken nu staan, kunnen worden gehonoreerd.

Uiteraard kunnen er tussen nu en eind 2000 nog heel wat evoluties zijn. En daarmee kom ik weer uit bij de noodzakelijke opdracht de dossierstroom permanent op te volgen en te evalueren. In de sector van de kinderdagverblijven zijn er meer aanvragen. Het opnemen van deze vragen in een positief beslissingspatroon is, gezien de bouwcomponent, ook niet zo evident. Het beperkte VIPA-budget waarover Kind en Gezin beschikt, is hierbij sterk bepalend voor de beslissingsmarge. Als de 90 miljoen voor respectievelijk 1999 en 2000 zullen zijn toegekend, resten er nog een vijftigtal aanvragen voor in het totaal zo'n 1.000 plaatsen.

In de buitenschoolse opvang zal het lokale overleg verder nieuwe dossiers initiëren. Daarbij spelen dan de kanalen van de weerwerkgesco's (gesubsidieerde contractuelen) en het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD). Deze beweging doet zich dus voor naast de besteding van de twee keer 90 miljoen. Wat op het IBO-vlak zal worden gerealiseerd, komt daarbovenop.

Ik denk dat ik met deze informatie ook heb geantwoord op de subvraag. Het zal immers duidelijk zijn geworden dat de dossierbehandeling van de kinderopvang niet kan worden herleid

tot een simpele chronologische benadering van de dossiers.

Ik wil in dit verband, en tot slot, wel nog herinneren aan het belang van een programmatorische verdere uitbreiding van de kinderopvang. In het kader van het beleidsplan werkt Kind en Gezin momenteel aan een systeem om op basis van relevante parameters beleidssturende indicatoren vast te leggen.

**Vraag nr. 109
van 4 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Buitenschoolse kinderopvang – Opleiding en tewerkstelling

De nieuwe regelgeving buitenschoolse kinderopvang is sinds kort van kracht. Het operationaliseren vroeg tijd en soepelheid. Nu de grote lijnen ter plaatse uitgezet zijn, is het allicht tijd om de tewerkstelling in de sector te bekijken, rekening houdende met de kwaliteitsvereisten, de opgedane ervaring en het aanbod aan werkzoekenden.

Een aantal elementen zijn voor dit debat van belang.

- Uit de kwaliteitseisen van de rondetafel over buitenschoolse opvang, die toch de basis vormt voor het huidige beleid, bleek dat er nood was aan gekwalificeerd personeel.
- De huidige weerwerkgesco's (gesubsidieerde contractuelen) buitenschoolse opvang moesten één jaar werkzoekend zijn en drie maanden opleiding volgen gericht op buitenschoolse kinderopvang.
- Verschillende weerwerkgesco's hebben, gestimuleerd door de geruchten over de noodzaak voor een hogere kwalificatie, een bijkomend diploma gehaald : zij hebben dus, gestimuleerd door hun werkervaring, niet alleen hun kansen voor de arbeidsmarkt in zijn totaliteit verhoogd, maar ook de kwaliteit van hun werk opgevoerd.

Tot nu toe is er geen enkele reguliere opleiding erkend die leidt tot dit beroep. Afgestudeerden van het BSO (beroepssecundair onderwijs), richting Kinderverzorging en Gezins- en Sanitaire Hulp, de huidige richting Verzorgende, vinden moeizaam werk : zij komen niet in aanmerking voor een functie in buitenschoolse opvang, tenzij ze één jaar werkzoekend zijn ... en dan moeten ze (weer) een

(verwante) opleiding van drie maanden gaan volgen.

De opleiding Verzorgende is hervormd : indien zij na het zesde of zevende jaar in aanmerking zouden kunnen komen voor buitenschoolse opvang, kan hierop allicht vanuit de school (stages, vakinhoud, ...) efficiënter worden voorbereid.

De minister verklaarde vroeger dat Kind en Gezin een aantal opleidingen zou erkennen die voor tewerkstelling in deze sector in aanmerking zouden komen.

1. Heeft Kind en Gezin reeds een reguliere opleiding die leidt tot effectieve tewerkstelling in de sector erkend ?

Zo ja, welke en wat is het resultaat ? Zo neen, wanneer zal dit gebeuren ?

2. Heeft de minister reeds contacten gehad met de minister bevoegd voor Onderwijs om de samenwerking tussen onderwijs en de beroepsvereisten voor deze sector goed op mekaar af te stemmen ? Wat is het resultaat ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger schetst met betrekking tot de problematiek van de opleiding en de tewerkstelling van personeel in initiatieven voor buitenschoolse opvang (IBO), een aantal belangrijke uitgangspunten. Ik onderschrijf ze volledig. Het is inderdaad belangrijk dat het proces van het integreren van de buitenschoolse sector in het erkende kinderopvanglandschap, ook inhoudt dat er goed en gekwalificeerd personeel werkt.

Het gegeven dat momenteel vooral weerwerkgesco's, die gedurende ongeveer drie maanden een gerichte opleiding volgen als IBO-begeleider, actief zijn, is daarbij belangrijk. Een vraag die daarbij onmiddellijk aansluit, is of het zinvol en efficiënt is een volledige sector zo goed als uitsluitend met weerwerkgesco's te bemannen. Is het niet wenselijk een bijkomende personeelsinstroom mogelijk te maken ? En kunnen de weerwerkgesco's die nu aan het werk zijn, worden gestimuleerd om een hogere kwalificatie te behalen ?

Het is essentieel dat Kind en Gezin bij haar opdracht om opleidingen te erkennen die toegang geven tot tewerkstelling in een IBO, van deze situatie verstrekt en er gepast op inspelt. Het is onontbeerlijk in dit verband rekening te houden met

de onderwijsopleidingen die, zoals dat het geval is voor de richting Kinderverzorging, inhoudelijk voorbereiden op een job in de (buitenschoolse) kinderopvang.

1. Als Kind en Gezin momenteel nog geen enkele reguliere opleiding heeft erkend die kan leiden tot effectieve tewerkstelling in de buitenschoolse opvangsector, dan heeft dat alles te maken met :

a) het feit dat de verdere uitbreiding van de IBO-sector zo goed als volledig geënt was op het beschikbaar stellen van weerwerkgesco's ;

b) het feit dat in het kader van het kwaliteitsdecreet een sectoraal overleg de bestaande regelgeving evalueert, ook met betrekking tot de diplomavereisten.

Het zou niet getuigen van behoorlijk bestuur om een aantal opleidingen aan te duiden die toegang kunnen geven tot een job in een IBO, zonder dat daar een reële mogelijkheid van subsidiëring tegenover staat. Zolang enkel het weerwerkscenario mogelijkheden tot oprichting van een nieuw initiatief of tot uitbreiding van een bestaand project bood, was het beter geen reguliere opleidingen te erkennen. Omdat de subsidiemogelijkheid vanuit het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD), na de vele inspanningen die ik daartoe heb geleverd, sinds kort perspectieven opent voor de subsidiëring van Vlaamse IBO-projecten, naast en aanvullend bij het weerwerkgegeven, is pas nu de tijd rijp voor het erkennen van reguliere opleidingen.

Ik verneem dat Kind en Gezin de situatie op eenzelfde manier inschat en dat in de raad van bestuur van april 1999 een eerste bespreking aan dit onderwerp wordt gewijd.

Het zou ook niet zinvol geweest zijn, vooruitlopend op de opties die het sectorale overleg neemt, opleidingen al dan niet te erkennen. Het getuigt van respect voor het belang van het sectorale overleg dat het beleid in zijn beslissingen ook daadwerkelijk rekening houdt met de geformuleerde voorstellen die ik eerstdaags verwacht.

2. Ik zal er in dit verband bij Kind en Gezin op aandringen, en dat brengt me bij de tweede subvraag, contacten te hebben met de diensten van Onderwijs om de samenwerking tussen het on-

derwijs en de beroepsvereisten voor de IBO-sector goed op mekaar af te stemmen.

Besluitend kan worden gesteld dat de deblokering van het FCUD enerzijds en de opties van het sectorale overleg anderzijds een geactualiseerde aanpak van de tewerkstelling in een IBO mogelijk maken. De Vlaamse volksvertegenwoordiger brengt deze thematiek dan ook terecht onder de aandacht. Ik ben ervan overtuigd dat Kind en Gezin de gewijzigde context zal aangrijpen om over te gaan tot het erkennen van opleidingen.

Ik zal met aandrang vragen dat dit gebeurt in overleg met de onderwijsinstanties en vanuit de voorstellen van het sectorale overleg.

**Vraag nr. 113
van 8 maart 1999
van de heer JOS STASSEN**

Implementatie kwaliteitsdecreet welzijnsvoorzieningen – Vormingsaanbod (2)

1. In zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 31 van 31 november 1998 stelde de minister dat er in 1998 2.500.000 frank beschikbaar was voor de ontwikkeling en implementatie van opleidings- en vormingsprogramma's die de invoering van de regelgeving inzake het decreet betreffende de kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen ondersteunen en faciliteren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 1018 – red.*).

- a) Aan wie werd deze 2.500.000 frank toegekend in 1998 ?
- b) Welke waren de resultaatsverbintenissen die in de overeenkomst met die vormingsinstelling(en) waren opgenomen ?
- c) Hoe worden de resultaten van die verbintenissen gecontroleerd en door wie ?
- d) Welk budget is er dienaangaande beschikbaar voor 1999 ? Zijn er al budgetten vooropgesteld voor de jaren 2000 tot 2003 ?
- e) Zijn er al overeenkomsten gemaakt voor die periodes met bepaalde vormingsinstellingen ?

2. In hetzelfde antwoord stelt de minister dat 4 miljoen frank voor 1999 werd begroot als basis-

allocatie voor het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk, en dit ter ondersteuning van initiatieven rond informatie, sensibilisering en implementatie van de kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen.

- a) Is dit bedrag exclusief toegekend aan de sector Algemeen Welzijnswerk ?
- b) Indien ja, hebben andere sectoren eveneens het recht op een dergelijke tegemoetkoming ? Zo ja, hoe wordt dit recht gerealiseerd ?
- c) Indien niet, moet het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk dan eveneens initiatieven nemen naar andere sectoren en volgens welk percentage moet dat worden gerealiseerd ?

3. Op basisallocatie 12.27 van het programma 41.1 is voor 1999 12,9 miljoen frank ingeschreven voor vormingsprogramma's voor leidinggevend, en dit inzake management en kwaliteitszorg.

- a) Is er nu reeds een beslissing genomen over de toewijzing van deze 12,9 miljoen ?
- b) Welke kandidaturen zijn er gesteld vanuit de vormingsinstellingen ?
- c) De beoordeling van de ingezonden offertes gebeurt door een jury. Hoe wordt deze jury samengesteld en wie maakt er momenteel deel van uit ?

4. In voornoemd antwoord staat dat in sommige sectorale overlegcommissies een VOCA-medewerker (Vormingscel Caritas) als "expert" is opgenomen.

- a) Wat is de rol en de functie van deze expert ?
- b) Over welke sectorale commissies gaat het hier (welke zijn de sectorale commissies waar een VOCA-expert is opgenomen) ?
- c) Wordt deze VOCA-expert vanuit de overheid betaald ?
- d) Indien niet, moeten we dan concluderen dat VOCA haar medewerkers gratis ten dienste stelt van deze commissies ?
- e) Welke procedure is gebruikt om over te gaan tot de aanwijzing van de VOCA-medewerkers ?

5. Naar verluidt zou de voornoemde VOCA-expert slechts zeer zelden aanwezig zijn.

- a) Kan de minister het aanwezigheidspercentage meedelen per sectorale commissie waar een VOCA-expert aanwezig is ?
- b) Indien het aanwezigheidspercentage lager ligt dan 40 %, dient deze VOCA-expert dan niet veeleer te worden vervangen zoals ook de leden van de raad van bestuur van Kind en Gezin terecht op basis van grote afwezigheid werden vervangen ?

Heeft deze expert voldoende tijd om zijn rol waar te maken ?

Antwoord

In 1998 is een budget van 2.500.000 frank besteed aan de ontwikkelingen en implementatie van opleidings- en vormingsprogramma's, die de invoering van het decreet inzake de kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen ondersteunen en faciliteren.

Na het doorlopen van de onderhandelingsprocedure voor aanneming van diensten, zoals beschreven in de wet van 24 december 1993 betreffende overheidsopdrachten, is de opdracht tot het ontwikkelen van opleidings- en vormingsprogramma's toegekend aan VOCA, Training en Consult. Het voorstel van VOCA terzake is na scoring als beste van de ingezonden offertes naar voor gekomen. Naast VOCA hebben ook Atoom en Action Coaching International een offerte voor deze opdracht ingestuurd.

In de overeenkomst die is afgesloten tussen de overheid en VOCA zijn een aantal resultaatsverbintenissen opgenomen. De opdracht van de overeenkomst behelst het aanmaken van vormings- en opleidingsprogramma's, het organiseren van opleiding en vorming na een gerichte bevraging bij de welzijnsvoorzieningen, het programmeren van opleidingen en vormingen en het selecteren van de deelnemers, het voorbereiden en het geven van de vormingen en opleidingen.

In totaal moeten dertig vormingen en opleidingen plaatsvinden, elk lopende over drie dagen en met minimaal vijftien deelnemers. Na elke opleiding moet een tevredenheidsmeting worden gehouden.

De overeenkomst wordt, net als andere overeenkomsten, opgevolgd door de overheid. In concreto gebeurt de opvolging door de administratie Gezin

en Maatschappelijk Welzijn. De opvolging houdt zowel een inhoudelijke als een financiële controle van de uitvoering van de overeenkomst in. De inhoudelijke opvolging gebeurt door regelmatig overleg tussen de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn en VOCA, waar de stand van zaken van uitvoering van de overeenkomst wordt bekeken.

Voor 1999 is op het programma 41.1, basisallocatie 12.27, in 12,9 miljoen voorzien voor allerhande kosten voor vormingsprogramma's voor leidinggevenden. Vermits er wordt gewerkt met jaarlijks goed te keuren begrotingen, is het onmogelijk om nu reeds te zeggen welke budgetten op de begrotingen van 2000 tot 2003 gaan voorkomen. Overeenkomsten afsluiten voor deze periode is bijgevolg onmogelijk.

Ter verduidelijking van het bovenvermelde antwoord kan ik meedelen dat met het oog op de implementatie van het kwaliteitsdecreet in de begrotingscontrole van 1998 10 miljoen overgedragen is naar programma 41.1. Dit budget is gebruikt voor het financieren van :

- de procesbegeleiding van enkele sectorale overleggroepen binnen de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn voor het opstellen van sectorspecifieke minimale kwaliteitseisen door de firma Berenschot ;
- de procesbegeleiding voor het opstellen van minimale elementen van kwaliteitssysteem, -planning en -handboek door VOCA ;
- de procesbegeleiding voor het opstellen van sectorspecifieke minimale kwaliteitseisen en minimale elementen van kwaliteitssysteem, -planning en -handboek voor de sectoren centra voor integrale gezinszorg, centra voor ontwikkelingsstoornissen, gezinseducatie en opleidingsinstellingen gezinszorg, door TQM Service ;
- het aanbieden van vormingsprogramma's voor de welzijnsvoorzieningen door VOCA.

Deze 10 miljoen is afkomstig van drie programma's, namelijk :

- 4 miljoen van programma 41.3,
- 3,5 miljoen van programma 41.2,
- 2,5 miljoen van programma 41.7.

Deze bedragen werden vroeger aangewend voor het toekennen van niet-gereguleerde subsidies. In 1999 is de totaliteit van het bedrag, met inbegrip van de 4 miljoen waarover sprake, samengebracht op basisallocatie 12.27, waar reeds 2 miljoen aanwezig was van het programma managementsopleidingen.

Algemeen Welzijnsbeleid is een afdeling binnen de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn waarvan de werkingskredieten zijn terug te vinden op het programma 41.1. Deze afdeling komt niet overeen met het Steunpunt Algemeen Welzijnsbeleid. Dit steunpunt geniet een subsidie op programma 41.7, basisallocatie 34.04, ten belope van 24 miljoen.

Momenteel zijn nog geen overeenkomsten afgesloten voor de besteding van de 12,9 miljoen van de basisallocatie 12.27. Het is de bedoeling om in samspraak met de welzijnssectoren te gaan kijken hoe dit bedrag het best wordt besteed. Een eerste aanzet daartoe is gegeven op het seminarie van de "referentiegroep kwaliteit", dat heeft plaatsgevonden op 23 en 24 maart laatstleden.

De rol van experts in de diverse sectorale overleggroepen is dezelfde als die van de andere deelnemers aan de sectorale overleggroepen, namelijk de sectorale operationalisering van het kwaliteitsdecreet mee helpen vorm geven. Hun functie is vanuit hun specifieke expertise een bijdrage leveren aan de sectorale werkzaamheden.

De leden van de sectorale overleggroepen worden vanuit de Vlaamse Gemeenschap niet vergoed voor hun deelname aan de vergaderingen. Dit geldt evengoed voor de experts die in de diverse overleggroepen zijn opgenomen.

De administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn, Kind en Gezin en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap hebben, elk voor hun bevoegdheidsdomeinen, initiatief genomen om sectorale overleggroepen samen te stellen. Ik heb finaal de samenstelling van de verschillende sectorale overleggroepen goedgekeurd. Eenzelfde procedure is gevolgd voor de leden die als expert zijn aangewezen.

Over het algemeen genomen vormt aanwezigheid op de vergaderingen voor de verschillende sectorale overleggroepen geen probleem. Ook voor de mensen van VOCA die als expert deelnemen, is de aanwezigheid op de werkzaamheden van het sectoraal overleg over het algemeen bevredigend.

De raad van bestuur van Kind en Gezin is samengesteld bij een besluit van de Vlaamse regering. De sectorale overleggroepen daarentegen werken op basis van vrijwillige participatie. Het kan niet de bedoeling zijn om, bij afwezigheid op een aantal vergaderingen, vrijwilligers te gaan demotiveren door hen te bedanken voor hun inzet.

Vraag nr. 119
van 11 maart 1999
van mevrouw SONJA BECQ

Geweld op ouderen – Beleidsaandacht

Begin december jongstleden stelde minister Miet Smet van Tewerkstelling en Arbeid – belast met het beleid van gelijke kansen voor mannen en vrouwen – op een persconferentie een onderzoek voor met betrekking tot het geweld op ouderen, zowel in rustoorden als in de thuissituatie. Daarin werd gewezen op de complexiteit van het fenomeen, dat noch overroepen, noch doodgezwegen of onderschat mag worden.

Ouderenmishandeling is een term die verschillende handelingen en attitudes dekt. Het zou meer gaan om psychisch geweld (afgeblaft of geïnfantiliseerd worden) dan om fysiek, seksueel of financieel geweld. Ook onveiligheidsgevoelens, zoals sociaal isolement en eenzaamheid, werden onder de loep genomen.

Het uitstippelen van een evenwichtig en doorgedreven ouderenbeleid, waarin zowel residentiële als ambulante opvang aanwezig zijn, behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn. Ook de veiligheid van de bejaarde maakt daarvan deel uit.

In welke mate is er in het Vlaamse beleid aandacht voor deze problematiek ?

Antwoord

De studie van mijn federale collega mevrouw Smet is mij niet ontgaan. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf in haar vraagstelling beaamt, is geweld bij ouderen een complex fenomeen, dat verschillende handelingen en attitudes dekt. In haar beleid ten aanzien van ouderen is de Vlaamse regering steeds alert geweest voor de belangen van de oudere medeburgers.

In de residentiële sector werden sinds 1985 in de erkenningsnormen talrijke verplichtingen inge-

schreven om de rechten van ouderen te vrijwaren. Ik vermeld onder meer :

- de verplichting tot het instellen van een bewonersraad die ten minste viermaal per jaar vergadert ;
- de verplichting tot het ter beschikking stellen van een klachten- en suggestieregister ;
- de verplichting om bij opname een huishoudelijk reglement en verblijfsovereenkomst voor te leggen ;
- de verplichting om maandelijks een duidelijke facturatie op te maken, met een gedetailleerde opgave van al de boven de dagprijs in rekening gebrachte extra vergoedingen.

Theorie en praktijk kunnen evenwel verschillen, vandaar dat bij inspecties, naast de nodige administratieve handelingen, ook verscherpte aandacht gaat naar de omgang met de residenten in de instelling, de huiselijkheid van de voorziening, de performantie van de gebruikte documenten, de communicatie met residenten en familieleden, enzovoort.

Een belangrijk instrument dat de Vlaamse overheid in het leven heeft geroepen, is ongetwijfeld de Rusthuis Infofoon, waar de gebruiker via een goedkoop 078-nummer zijn stem kan laten horen en terecht kan met zijn informatievragen en eventueel klachten met betrekking tot de rusthuizen.

Uit de jaarverslagen van de werkingsjaren 1995, 1996 en 1997 blijkt dat de Rusthuis Infofoon voornamelijk wordt aangewend voor het stellen van talrijke informatieve vragen van uiteenlopende aard. Daarnaast, doch in een veeleer beperkte mate, worden klachten geuit, die dan door het inspectieteam verder worden onderzocht. Van deze klachten heeft het grootste percentage, namelijk zowat de helft, betrekking op de aangeboden hulp- en dienstverlening. Klachten over rechten en vrijheden en inzake financiële aangelegenheden worden eveneens geuit, doch nemen globaal beschouwd over de jaren heen geleidelijk af.

Dit toont mijns inziens aan dat de performantie van de instellingen ten aanzien van de gebruikers groeit, alleszins wat de private en de financiële sfeer betreft. Inzake hulp- en dienstverlening kan het aanbod nog beter worden afgestemd op de werkelijke noden van de resident en zijn verwachtingen, samen met die van zijn sociale omgeving hieromtrent. Zoals bekend is dit voor de rusthui-

zen een evenwichtsoefening die zij dagelijks moeten proberen waar te maken, en dit binnen de middelen en de mogelijkheden waarover zij beschikken.

Binnen de welzijnssector, waaronder de rusthuizen ressorteren, wordt op dit ogenblik het kwaliteitsdecreet geïmplementeerd, waarbij het overleg met de diverse sectoren grondig wordt gevoerd. Aan dit overleg nemen eveneens vertegenwoordigers van de gebruikers en van hun familieleden deel.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger nu reeds medelen dat in de residentiële sector de voorzieningen een aantal gebruikersgerichte sectorspecifieke kwaliteitseisen naar voren hebben geschoven om op te nemen in hun kwaliteitshandboek. Hiertoe behoren : het recht op privacy en het respect voor de waardigheid en de autonomie van de gebruiker, de mogelijkheid tot inspraak, zelfontplooiing en integratie, het bieden van geborgenheid, het garanderen van klachtenrecht en het ter beschikking stellen van relevante informatie.

Ook in de thuiszorg wordt bijzondere aandacht besteed aan de rechten van de gebruiker, en ook hier is de implementatie van het kwaliteitsdecreet in volle uitvoering. De sector gezinszorg, die overigens als proefsector fungeerde bij de ontwikkeling van dit kwaliteitsdenken, is hier reeds ver gevorderd, in die zin dat hier het sectoraal overleg afgerond is en dat op niveau van de diensten gestalte wordt gegeven aan kwaliteitssysteem, handboek en planning.

Ook in deze sector werden de eisen van het decreet vertaald naar specifieke minimale kwaliteitseisen. Ik noem de voornaamste in dit verband. De hulp- en dienstverlening dient geïndividualiseerd en op maat te worden verstrekt, dit wil zeggen :

- afgestemd op de reële behoeften van de gebruiker ;
- met respect voor de gebruiker, diens waardigheid en verantwoordelijkheid ;
- met inspraak door en in samenspraak met die gebruiker, met de garantie dat de gebruiker over de nodige informatie beschikt op alle terreinen waarop de hulp- en dienstverlening zich afspeelt en in elke fase daarvan.

Belangrijk is ook dat er een interne, formele klachtenprocedure moet worden opgezet, die bepaalt :

- wanneer men spreekt over een formele klacht ;

- op welke wijze en door wie klachten worden geregistreerd en op welke wijze feedback wordt gegeven ;
- op welke wijze en door wie de klacht zal worden geremedieerd.

Aan de gebruiker wordt de garantie geboden dat zijn of haar klacht zal worden geregistreerd, onderzocht, en dat hierover feedback zal worden gegeven. Ook moeten de diensten de nodige maatregelen treffen om gelijkaardige klachten in de toekomst te vermijden.

In laatste instantie kan het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur (WVC) als hoogste extern niveau voor klachtenbehandeling optreden. In de afdeling Welzijnzorg wordt hiertoe een procedure opgezet, die bedoeld is om in werking te treden op 1 juli 1999, zodat ook de administratie een eventuele klacht op een gesystematiseerde wijze kan onderzoeken en behandelen.

De diensten voor gezinszorg moeten niet alleen waken over een correcte behandeling van individuele klachten, maar ook over de permanente kwaliteitsverbetering. Zij zullen geregeld de eigen werking evalueren, nonconformiteiten en problemen opsporen en daar waar die zich in de eigen organisatie situeren, remediëren, bijsturen en anticiperen om herhaling te voorkomen. Belangrijke bronnen van informatie zijn hierbij de geregistreerde klachten. De diensten voor gezinszorg zullen in de toekomst ook via geregelde bevraging van de gebruikers tevredenheidsmetingen uitvoeren.

De bevindingen daarvan kunnen aanleiding zijn voor geplande, aantoonbare maatregelen om te komen tot een steeds kwalitatievere zorg.

Met betrekking tot deze sectorale (diensten voor gezinszorg) afspraken, werd een brochure opge maakt en verspreid naar de diensten voor gezinszorg. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een exemplaar van deze brochure.

Vanaf 1 januari 2003 dient het kwaliteitsdecreet volledig geoperationaliseerd te zijn in het veld. Vanaf dan zullen de voorzieningen, anders dan vandaag, op een meer gestructureerde wijze moeten aantonen hoe elk element van het kwaliteitshandboek in de instelling wordt benaderd, gestuurd en geborgd. Mishandeling van ouderen sluit men uiteraard niet volledig uit, maar de implementatie van het kwaliteitsdecreet creëert de structuren om eventueel mis(be)handeling te detecteren en te voorkomen.

Een belangrijke ontwikkeling waarop ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger attent wil maken, is het thuiszorgdecreet, dat voorziet in de erkenning en subsidiëring van verenigingen voor gebruikers en mantelzorgers. Voortaan kunnen deze verenigingen, die juist tot opdracht hebben de gebruikers én hun mantelzorgers te ondersteunen en hun gemeenschappelijke belangen te onderkennen en te behartigen, voor hun organisatie rekenen op een belangrijke steun van de Vlaamse Gemeenschap.

Het decreet voorziet namelijk in de erkenning van vier verenigingen die, indien zij aan alle voorwaarden voldoen, kunnen rekenen op een subsidie-entelpe van drie miljoen frank per erkende vereniging.

Kerntaken van deze verenigingen zullen zijn :

- het actief en geregeld overleg plegen met de aangesloten leden ;
- het geven van informatie en advies over onderwerpen inzake welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg, maar ook over de rechten en plichten van de gebruikers en mantelzorgers ;
- het signaleren van probleemsituaties aan de overheid.

Er werd reeds één vereniging erkend.

Als laatste element wil ik aangeven dat de Vlaamse overheid een belangrijke rol vervult op het vlak van de preventie van ouderenmis(be)handeling door te voorzien in een voldoende, kwalitatief, gedifferentieerd én financieel toegankelijk zorgaanbod, zowel thuis als residentieel, zodat noch de oudere zorgbehoevende personen, noch hun mantelzorgers het gevoel hebben in de kou te staan met hun zorgvragen.

Met name ten aanzien van de mantelzorgers dienen voldoende voorzieningen (dagverzorgingscentra, centra voor kortverblijf en diensten voor opashulp) beschikbaar te zijn, die hun de gelegenheid geven tijdelijk te worden ontlast van hun vierentwintiguurszorg, zodat ze wat tijd voor zichzelf kunnen vrijhouden en hun sociale contacten beter kunnen onderhouden en uitbouwen. De realisatie van het decreet houdende de erkenning en de subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen bevestigt de beleidsmatige bekommernis voor de specifieke noden voor de mantelzorgers.

Het decreet houdende de organisatie van een Vlaamse zorgverzekering, alsook de ontwikkelingen op het vlak van de verhoging van de kortingen voor langdurige en intensieve gezinszorg en het mantelzorgvriendelijker berekenen van de gebruikersbijdrage voor gezinszorg vanaf 1 juli 1999, spelen in op de vraag naar een financieel toegankelijke zorg, zodat ook hier de druk op de mantelzorgers enigszins wordt verlicht. Hetzelfde geldt voor de verdergaande en substantiële uitbreiding van het urencontingent voor gezinszorg. Voor 1999 werd hiervoor 200 miljoen extra vrijgemaakt, wat overeenstemt met ongeveer 270.000 bijkomende uren.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 121
van 19 maart 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gemeenten zonder bibliotheek – Kluisbergen

Het blijkt dat de gemeente Kluisbergen nog steeds niet beschikt over een gemeentelijke openbare bibliotheek.

Kan de minister de reden daarvan meedelen ?

Zijn er door de gemeente initiatieven genomen om binnenkort over te gaan tot de oprichting van een plaatselijke openbare bibliotheek ?

Antwoord

Door de gemeente Kluisbergen werd in 1998 een aanvraag ingediend om per 1 januari 1999 een erkenning te verkrijgen.

In december 1998 kwam de bevoegde inspectiedienst echter tot de vaststelling dat een erkenning niet mogelijk was, voornamelijk omdat niet werd voldaan aan twee fundamentele erkenningsvoorwaarden :

- er was geen bibliothecaris aangesteld die voldoet aan de vereisten om een plaatselijke openbare bibliotheek te leiden ;
- de bestaande infrastructuur is te beperkt.

Door de gemeente werden echter initiatieven genomen om hieraan tegemoet te komen :

- de procedure voor de aanwerving van een bibliothecaris werd opgestart en zou midden 1999 worden afgerond ;
- de bouwwerken voor de realisatie van een volledig nieuwe infrastructuur werden in december 1998 effectief aangevat.

Dit alles laat veronderstellen dat waarschijnlijk een erkenning per 1 januari 2000 mogelijk moet zijn.

**Vraag nr. 123
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Decreet kunstwerken in openbare gebouwen – Evaluatie

Bij de opvolging van de concrete uitvoering van het decreet kunstwerken in openbare gebouwen valt het op dat de welzijns- en gezondheidsvoorzieningen de meest stipte uitvoerders zijn. Allicht is de VIPA-reglementering (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) hier niet vreemd aan.

Ter verontschuldiging roepen verschillende sectoren in dat de middelen om dit uit te voeren, ontbreken, of dat de gebouwen als dusdanig niet openbaar zijn voor het grote publiek.

Ik stel wel vast dat ook andere manieren worden gebruikt om kunst in gebouwen te brengen. Zo is er in sommige voorzieningen een aankoopbeleid voor kunstwerken, opteert men er elders voor om de architectuur op zich meer kansen te geven, werkt men met werken in bruikleen van de Vlaamse Gemeenschap, houdt men geregeld kunsttentoonstellingen, enzovoort.

Allicht hebben deze manieren om kunst in de leefwereld te brengen ook hun waarde, en zijn ze financieel makkelijker te dragen door de lagere uitgaven of de spreiding van de uitgaven in de tijd.

1. Heeft de minister de doelstelling van het decreet kunstwerken in openbare gebouwen en de resultaten in alle sectoren reeds geëvalueerd ?
2. Trekt hij hieruit beleidsconclusies om eventueel andere mogelijkheden, zoals bruikleen van kunstwerken, tentoonstellingen, bewust aankoopbeleid, ... eveneens te promoten, al dan niet in plaats van de bestaande regeling voor kunstwerken ?

Antwoord

1. De implementatie van het decreet voor de integratie van kunstwerken uit 1987 is een complexe aangelegenheid en vraagt een weldoordachte en voorzichtige aanpak. In een mechanische en massale toepassing van het decreet schuilen ongetwijfeld reële gevaren, zoals gebleken is uit sommige verwezenlijkingen in het verleden en uit ervaringen in het buitenland.

Daarom is het beleid begonnen met een kwalitatieve implementatie, met als eerste, in het oog springende resultaat de kunstintegratie in de gebouwen De Ferraris en Conscience en de plannen voor de gebouwen Copernicus en Boudevijn.

In de schoot van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd er recentelijk een cel Kunstintegratie opgericht waarin, met het oog op een coherente uitvoering van het decreet, onder meer vertegenwoordigers zetelen uit de verschillende betrokken administraties. Eén van de bedoelingen is om een vergelijkend interdisciplinair onderzoek in te stellen naar de zin of onzin van bovengenoemd decreet en de wijze waarop dit kan worden ingevuld.

Zo wordt onder meer einde april een eerste, beperkte rondetafelconferentie belegd met deskundigen. Dit overleg moet resulteren in een symposium rond deze problematiek aan de Universiteit Gent, gepland voor het najaar. Waarschijnlijk zullen dan ook suggesties tot verfijning van het decreet ter sprake komen.

Nu kan reeds worden gesteld dat het ontbreken van de mogelijkheid tot sanctionering en ook het ontbreken van waarborgen voor een kwalitatieve implementatie, een belangrijke handicap vormen.

Momenteel wordt er door de cel Kunstintegratie gewerkt aan sensibilisering op diverse niveaus, wat reeds resulteerde in een goodwill van diverse instellingen, waaronder universiteiten en RVA's, om bewuster met kunstintegratie om te springen.

Begin februari van dit jaar werd Bob van Reeth als Vlaams Bouwmeester geïnstalleerd, en hij zal nauw samenwerken met de cel Kunstintegratie. Zijn constructieve inbreng en visie in deze complexe materie zal ongetwijfeld een toegevoegde waarde betekenen.

De uitvoering van dit decreet valt echter niet onder de bevoegdheid van de minister bevoegd voor Cultuur, maar wel onder die van de minister bevoegd voor de overheidsgebouwen.

2. Het aankoopbeleid van de Vlaamse Gemeenschap op advies van een externe commissie van deskundigen (de Beoordelingscommissie Beeldende Kunst) heeft onder meer als doelstelling de uitbouw van een kwalitatief sterke collectie, die een adequaat beeld geeft van de in Vlaanderen binnen diverse kunststromingen en disciplines beoefende kunst en deze in hun internationale context situeert.

Deze werken worden langdurig in bruikleen afgestaan aan onze belangrijkste musea voor hedendaagse kunst en worden tevens opgenomen in internationale tentoonstellingen ter promotie van onze Vlaamse kunstenaars.

Onlangs werd het "Vademecum Beeldende Kunst" door mijn diensten uitgegeven. In deze publicatie wordt het beleid uitvoerig verduidelijkt. Dit Vademecum vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 127
van 19 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesraden – Vrouwen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 76

van 19 maart 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1499

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81,6)**

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

**Vraag nr. 163
van 19 maart 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE**

Landschap Permekehuis – Bescherming

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Jabbeke heeft enkele weken geleden een bouwvergunning verleend voor de bouw van een villa in de onmiddellijke omgeving van het voormalig woonhuis (thans museum) van Constant Permeke.

Voor vele kunstminnenden is dit een (z)ware aanslag, niet het minst voor de conservator van het Permekemuseum. Het provinciebestuur heeft ondertussen gevraagd een beschermingsprocedure op te starten.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen ter bescherming van de onmiddellijke omgeving van het voormalig woonhuis van Permeke? Wordt de procedure intussen reeds opgestart?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

**Vraag nr. 54
van 22 maart 1999
van de heer ARNOLD VAN APEREN**

Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken

De Vlaamse regering keurde op 19 december 1997 het besluit tot wijziging van het besluit van 31 juli 1991 inzake gezondheidspromotie goed, waardoor de samenwerkingsverbanden voor bovenlokaal gezondheidsoverleg en -organisatie (LOGO's) konden worden opgericht. Dit besluit is de aanloop tot een kaderdecreet dat de basisstructuren in de preventieve sector in Vlaanderen met de bestaande actoren, de LOGO's, het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG) en het wetenschappelijk operationeel onderzoek moet vastleggen.

Initieel bestreken de LOGO's regio's die 250.000 tot 300.000 inwoners omvatten. In het besluit van 18 december 1998 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 inzake de gezondheidspromotie, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 2 februari 1999, wordt de schaalgrootte van een LOGO gewijzigd tot een gebied dat 100.000 tot 400.000 inwoners omvat.

In het besluit wordt de wijziging gemotiveerd door het feit dat "de samenwerking inzake de preventieve gezondheidszorg die voorheen op het werkveld reeds bestond moet behouden blijven met het oog op de continuïteit in de werking van de preventieve gezondheidszorg in Vlaanderen. De erkenningsvoorwaarde inzake de schaalgrootte van de lokale gezondheidsnetwerken vermeld in het besluit van 19 december 1997 stemt bovendien niet overeen met de realiteit op het werkveld".

In de Kempen zijn er problemen met betrekking tot de oprichting van de LOGO's. Een aantal gemeenten wil naast de twee bestaande LOGO's (de Zuiderkempen en de Noorderkempen) een derde LOGO oprichten in samenwerking met het Provinciaal Instituut voor Hygiëne (PIH). Naar verluidt zou de minister niet gewonnen zijn voor de oprichting van deze derde LOGO.

De realiteit op het werkveld – PIH werkt reeds jaren nauw samen met deze gemeenten in het kader van de preventieve gezondheidszorg – rechtvaardigt echter de oprichting van de derde LOGO. Bovendien zou deze derde LOGO een regio van 100.000 inwoners omvatten. Bijgevolg wordt ook aan de erkenningsvoorwaarde inzake de schaalgrootte voldaan.

1. Hoeveel LOGO's werden totnogtoe erkend? Hoeveel gemeenten bestrijkt iedere erkende LOGO? Hoeveel inwoners omvat iedere erkende LOGO?
2. Hoeveel middelen krijgt iedere erkende LOGO?

* datum van afsluiting : 6/5

3. Welke financiële repercussies heeft het besluit van 18 december 1998 op de reeds erkende LOGO's en op het totale budget dat werd uitgetrokken voor de oprichting van de LOGO's ?
4. Welke zijn de probleemgebieden met betrekking tot de oprichting van de LOGO's ?
5. Komt het besluit van 18 december 1998 tegemoet aan de problematiek zoals die zich voordoet in de Kempen ?

Kan een derde LOGO worden opgericht, rekening houdend met de bestaande samenwerking tussen PIH en de gemeenten en met het aantal inwoners ten belope van 100.000 ?

Dreigt de continuïteit in de werking van de preventieve gezondheidszorg in de Kempen niet in het gedrang te komen indien de derde LOGO niet wordt erkend ?

Hoeveel middelen krijgt deze LOGO eventueel indien de financiering ervan wordt berekend in verhouding tot het aantal inwoners van de betrokken LOGO ?

6. Wanneer zal de totale opstartfase inzake de oprichting van de LOGO's zijn afgerond ?
7. Wanneer wordt het ontwerp-kaderdecreet dat de LOGO's decretaal onderbouwt, ingediend ?

Vraag nr. 55
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 1 bedoelde op-

drachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?

3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens het zeer dringende karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, m.b.t. welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnsverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De vraag aan de minister-president dateert van 5 februari 1999 en werd reeds beantwoord.

Vraag nr. 58
van 1 april 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Toegankelijkheid openbare gebouwen – Gehandicapten

De wet van 17 juli 1975 en het KB (koninklijk besluit) van 9 mei 1977 regelen de toegankelijkheid van openbare gebouwen. De controle en de sanctie op de niet-naleving van de wet ontbreken. Bovendien beantwoorden de normen niet meer aan de eisen van elektronische rolstoelen en andere nieuwe technische ontwikkelingen. Evenmin is er in de wet iets bepaald voor visueel, auditief en mentaal gehandicapten. Ook het openbaar vervoer, de in-

richting van de wegen, ... zijn over het hoofd gezien.

De invoering van een algemeen reglement betreffende de toegankelijkheid voor gehandicapten van gebouwen die openstaan voor het publiek behoort tot de bevoegdheden die bij bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen werden overgedragen aan de gewesten en gemeenschappen.

Het is dus aan de Vlaamse gemeenschap om in de eigen gebouwen deze verantwoordelijkheid eerst op te nemen : zij heeft een voorbeeldfunctie.

1. Wordt de toegankelijkheid van openbare gebouwen voor alle gehandicapten bewaakt ? Hoe werd dit geconcretiseerd tijdens deze legislatuur ?
2. Beschikt de Vlaamse regering over een databank om deze gegevens op te volgen ?
3. Wordt er toegekeken op de volgende elementen ?
  - de aanwezigheid van parkeerplaatsen zodat gehandicapten alleen, zonder hinder van opstapjes, met voldoende doorgangsruiimte tussen andere wagens, ... in het gebouw binnen kunnen ;

is ook het voetpad aan het gebouw rolstoelvriendelijk ;
  - de toegankelijkheid van de gebouwen voor motorisch, auditief en visueel gehandicapten ;

is de toegang voor hen gewaarborgd in alle ontvangstruimten, vergaderzalen, toiletten, liften, ... die voor het publiek toegankelijk zijn ;
  - worden er specifieke maatregelen genomen voor het onthaal van gehandicapten in deze gebouwen ?

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 78
van 24 maart 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kleine gemeenten – Minimumfinanciering

In Vlaanderen zijn er een aantal gemeenten die minder dan 2.500 inwoners tellen. Specifieke omstandigheden – het betreft in hoofdzaak taalgrensgemeenten met faciliteiten voor Franstaligen – hebben ervoor gezorgd dat deze gemeenten bij de grootschalige fusieoperaties van de jaren '70 niet werden ingedeeld bij een andere gemeente. De kans dat dit ooit zal gebeuren, is nu praktisch onbestaande.

Inzake subsidiëring vanuit de Vlaamse overheid, in casu het Gemeentefonds, heeft dit ongetwijfeld nadelen. Niet het bedrag van de subsidie per inwoner is een probleem, maar wel het geringe aantal inwoners, waardoor deze gemeenten een dermate klein bedrag ontvangen dat er niet veel mee kan worden gerealiseerd. Om toch enige inkomsten te verwerven, kunnen deze gemeenten hogere aanslagvoeten hanteren dan andere gemeenten. Maar ook dan betekent weinig inwoners slechts een klein inkomen.

Voor vele opdrachten, zoals (ver)bouwen van de eigen infrastructuur, onderhoud van gemeentelijke eigendommen, ... doen zij daarom een beroep op de vrijwillige inzet van eigen inwoners.

De Vlaamse regering sloot nu een pact af met de gemeenten. De minister verklaarde vroeger ook de financieringsmethode van de Vlaamse overheid naar de gemeenten te evalueren, en dit zowel wat algemene middelen, als wat specifieke bijdragen betreft. Daarnaast wou de Vlaamse regering de

huidige verdelingscriteria van het Gemeentefonds en het Investeringsfonds onderzoeken.

1. Werd de studie naar financieringsstromen en verdelingscriteria reeds beëindigd ? Zijn de resultaten beschikbaar ?
2. Zijn er belangrijke wijzigingen in de huidige financieringsstromen nodig in opvolging van deze resultaten ?
3. Zijn er naar de financiële situatie van de kleinste gemeenten, met name de gemeenten met minder dan 2.500 inwoners, specifieke conclusies te trekken ?
4. Werd reeds vastgelegd wat de minimumfinanciering is voor de (kleinste) gemeenten om het verplichte takenpakket aan te kunnen ?

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 26
van 22 maart 1999
van de heer JOZEF BROWAEYS

NV Soresma – Overheidsopdrachten

NV Soresma is een Antwerps ingenieursbureau dat geregeld overeenkomsten afsluit met de Vlaamse overheid.

De vraag rijst naar de regelmatigheid van de toekenningen en naar het nut van de resultaten.

1. Welke opdrachten werden er gedurende deze legislatuur gegund aan Soresma ? Voor welke datum, volgens welke overheidsopdrachtenprocedure (algemene of beperkte aanbesteding, algemene of beperkte offerteaanvraag, onderhandelingsprocedure) ?
2. Waren er meerdere inschrijvers, kandidaten of geraadpleegden voor in de sub 2 bedoelde op-

drachten die werden gegund aan Soresma ? Zo ja, wie waren dit per opdracht ?

3. Welke "voorstudies" werden er toevertrouwd aan Soresma ? Welke "studies" gebaseerd op voornoemde "voorstudies" werden toevertrouwd aan Soresma ?
4. Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen ? Op welke datum werden de opdrachten gegund aan Soresma, aangekondigd in het Europees Publicatieblad ?
5. Voor welke opdrachten werd er een verkorte procedure toegepast (bv. wegens het dringende karakter) ?
6. Werden er bijakten afgesloten bij de overeenkomsten met Soresma ? Zo ja, voor welke overeenkomsten en voor welke bedragen ? Werden er termijnverlengingen van overeenkomsten toegekend ? Zo ja, met betrekking tot welke overeenkomsten en hoeveel bedroegen de termijnverlengingen ? Werd de uitvoeringstermijn van de verschillende overeenkomsten van Soresma gerespecteerd ? Zo niet, hoeveel bedroeg de vertraging en de daarmee samenhangende boete ?
7. Wat was ten slotte het praktisch nut van de opdrachten die werden gegund aan Soresma en in hoeverre worden de resultaten van die opdrachten gebruikt door de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De vraag aan de minister-president dateert van 5 februari 1999 en werd reeds beantwoord.

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
75	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Slechthorenden – Communicatieapparatuur</i>	1499
76	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1499
77	22.03.1999	H. Suykerbuyk	<i>Cultureel verdrag Zuid-Afrika – Studiebeurzen</i>	1500
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
203	08.03.1999	C. Decaluwé	<i>Inherzieningstelling BPA's – Publicatietermijn</i>	1500
205	08.03.1999	C. Decaluwé	<i>Schade aan verkeerstekens – Omvang</i>	1501
212	11.03.1999	M. Doomst	<i>Verkeersdrempels – Toepassing KB</i>	1501
214	15.03.1999	G. Raskin	<i>N26 Leuven-Mechelen – Verbindingsfunctie Antwerpen-Hageland</i>	1502
215	15.03.1999	G. Raskin	<i>N26 Leuven-Mechelen – Fietspaden – Shoppingverkeer</i>	1503
216	15.03.1999	G. Raskin	<i>Buurtwegen – Wijziging rooilijn</i>	1504
217	15.03.1999	G. Raskin	<i>Buurtwegen – Inventaris – Toezicht</i>	1505
219	15.03.1999	G. Raskin	<i>Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavooraarden</i>	1506
220	15.03.1999	E. Matthijs	<i>Industriezone Baarle-Drongen (Gent) – Verkeerssituatie</i>	1506
221	19.03.1999	W. Aers	<i>De Lijn – Veiligheidsmaatregelen</i>	1507
222	19.03.1999	J. De Roo	<i>Natuurgebieden – Recreatieve en educatieve voorzieningen</i>	1508
223	19.03.1999	D. Ramoudt	<i>Expansie luchthaven Oostende – Stand van zaken</i>	1508
224	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rotondes – Fiets- en zebrapaden</i>	1509
225	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zwerfvuilcampagne – Evaluatie</i>	1510
226	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>N79 Maastrichtersteenweg Tongeren – Aanpassingswerken</i>	1511
227	19.03.1999	J. Stassen	<i>N28 Neigem (Ninove) – Verkeersveiligheid</i>	1511
228	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1512
229	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Herziening KB inschrijving voertuigen – Advies</i>	1512
230	22.03.1999	M. De Laet	<i>Koning Boudewijnlaan Willebroek – Verkeerssituatie</i>	1513
231	22.03.1999	M. De Laet	<i>Sas Klein-Willebroek – Heropening</i>	1513
232	22.03.1999	M. De Laet	<i>Jaagpad Rupel – Voetgangersbruggen</i>	1514
234	22.03.1999	E. Schuermans	<i>N20 Wimmertingen-Rapertingen (Hasselt) – Verkeersveiligheid</i>	1514
237	23.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Onderhoud gewestwegen – Afspraken met gemeenten</i>	1515
238	26.03.1999	J. Van Hautem	<i>Ring Asse – Planning</i>	1516

241	26.03.1999	J. De Meyer	<i>Strategisch Plan Linkerscheldeoever – Landbouwstudie</i>	1516
243	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gewestoverschrijdende wegenwerken – Informatie</i>	1517
245	01.04.1999	J. Sauwens	<i>Autosnelwegen Limburg – Geluidsschermen en fluisterasfalt</i>	1518
250	13.04.1999	H. Lauwers	<i>Zonnepanelen – Vergunningplicht</i>	1518
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
97	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1570
127	17.02.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Afvalwaterheffing – Vermindering voor mindervaliden</i>	1571
129	17.02.1999	J. Geysels	<i>Beschermde landschappen – Vliegbeperkingen</i>	1571
132	19.02.1999	J. Timmermans	<i>Administratie Leefmilieu – Bedrijfsinterne milieuzorg</i>	1572
134	19.02.1999	J. Timmermans	<i>Vlarem II – Lozingsnormen voor mestverwerking</i>	1575
143	02.03.1999	D. Van Mechelen	<i>Grasmaaisel langs autowegen – Verwerking</i>	1577
145	04.03.1999	J. De Roo	<i>Haven Gent – Waterzuiveringscapaciteit</i>	1578
146	04.03.1999	J. Maes	<i>Natureducatief centrum De Otter (Diksmuide) – Stand van zaken</i>	1580
149	04.03.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Schoollaboratoria – Veiligheid en milieu</i>	1580
150	08.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Loopbaanonderbrekingspremies – Uitbetaling</i>	1519
151	08.03.1999	J. Malcorps	<i>Militair domein Brasschaat – Bescherming</i>	1583
152	08.03.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Slibverwerking Brusselse RWZI's – Overleg</i>	1519
153	08.03.1999	F. Vermeiren	<i>Grensoverschrijdende Waalse rivieren – Waterkwaliteit – Dijlepark</i> . . .	1520
157	10.03.1999	J. De Roo	<i>Oriënterend bodemonderzoek – Flatgebouwen</i>	1522
158	10.03.1999	G. Cardoen	<i>Rioleringswerken N495 Geraardsbergen – Hinder</i>	1523
160	15.03.1999	G. Raskin	<i>Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavooraarden</i>	1524
161	19.03.1999	F. Vermeiren	<i>Vlaams Observatorium Werkgelegenheid – Statuut en middelen</i>	1583
162	19.03.1999	F. Vermeiren	<i>Investeringsfonds sociale economie – Opzet</i>	1584
○ 163	19.03.1999	A. Van Nieuwkerke	<i>Landschap Permekehuis – Bescherming</i>	1602
△ 164	19.03.1999	J. De Roo	<i>Natuurgebieden – Recreatieve en educatieve voorzieningen</i>	1585
167	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1524
170	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Loopbaanonderbrekingspremies – Vervangingsplicht</i>	1524
174	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Lokale werkgelegenheidsconvenants – Evaluatie</i>	1525
W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid				
48	25.02.1999	Y. Avontroodt	<i>Wetenschappelijke Raad RIZIV – Meerwaarde</i>	1587
○ 54	22.03.1999	A. Van Aperen	<i>Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken</i>	1602
○ 55	22.03.1999	J. Browaets	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1603
○ 58	01.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Toegankelijkheid openbare gebouwen – Gehandicapten</i>	1603

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

91	04.03.1999	J. Sauwens	<i>Loodswezen Vlissingen – Vacatures</i>	1590
94	08.03.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Interne milieuzorg Brusselse scholen – Begeleiding</i>	1526
95	09.03.1999	B. Vandendriessche	<i>Leerlingenvervoer Gent – Gevolgen mobiliteitsplan</i>	1528
△ 96	15.03.1999	G. Raskin	<i>Werving specialisten verkeersplanning – Diplomavooraarden</i>	1528
97	15.03.1999	G. Vanleenhove	<i>Leerkrachten-reservisten – Vervanging</i>	1591
98	19.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Politiek verlof – Onderwijs</i>	1591
100	19.03.1999	M. Olivier	<i>Millenniumprobleem – Maatregelen</i>	1529
101	19.03.1999	F. Dewinter	<i>Steunpunt Onderwijs Vlaanderen – Opdracht en controle</i>	1531
106	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderpsychiaters – Behoeft</i>	1532

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

58	09.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>VRT-sportreportages – Vrouwensporten</i>	1533
59	17.03.1999	F. Vermeiren	<i>Land- en tuinbouwdienst – Opdracht en middelen</i>	1534
60	19.03.1999	F. Vermeiren	<i>Streekcharters – Gewestparticipatie</i>	1534
61	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1536
62	22.03.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1536
63	22.03.1999	D. Lootens-Stael	<i>VRT-berichtgeving – Wetsontwerp seksuele bescherming minderjarigen</i>	1537
64	22.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Mercuriusprojecten – Stand van zaken</i>	1538
65	26.03.1999	C. Verougstraete	<i>Financieringsinstrument Visserij- en Aquicultuursector – Evaluatie</i>	1542
66	26.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Expansiesteun en arbeidsplaatsen – Limburg</i>	1542
67	26.03.1999	J. De Meyer	<i>Doel – Sociaal begeleidingsplan</i>	1543
68	26.03.1999	J. De Meyer	<i>Strategisch Plan Linkerscheldeover – Landbouwstudie</i>	1544
70	01.04.1999	J. Sauwens	<i>Fenixproject – Engagements Limburgse Reconversie maatschappij</i>	1546
71	01.04.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Rationeel energiegebruik – Promotie elektrische verwarming</i>	1547

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

67	04.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Voeren Info</i>	1591
72	15.03.1999	G. Raskin	<i>Buurtwegen – Inventaris – Toezicht</i>	1547
73	15.03.1999	G. Raskin	<i>Buurtwegen – Wijziging rooilijn</i>	1548
74	19.03.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Personeelsadvertentie Igemo – Taalwetgeving</i>	1548
75	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Federale brochure – "Vlaamse Raad"</i>	1548
76	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1549
77	22.03.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1549
○ 78	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kleine gemeenten – Minimumfinanciering</i>	1604

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

108	02.03.1999	P. Ceysens	<i>Kinderopvang – Erkenningen</i>	1592
109	04.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Opleiding en tewerkstelling</i>	1593
113	08.03.1999	J. Stassen	<i>Implementatie kwaliteitsdecreet welzijnsvoorzieningen – Vormingsaanbod (2)</i> .	1595
114	08.03.1999	J. Stassen	<i>Gezins- en Welzijnsraad – Onverenigbaarheden</i>	1549
115	10.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Historische steden – Geweststeun</i>	1550
116	10.03.1999	J. Maes	<i>Werelderfgoed – West-Vlaamse frontstreek</i>	1558
117	10.03.1999	A. Van Nieuwkerke	<i>Werelderfgoed – Brugse binnenstad</i>	1558
119	11.03.1999	S. Becq	<i>Geweld op ouderen – Beleidsaandacht</i>	1597
120	15.03.1999	G. Raskin	<i>Middeleeuwse stadswal Leuven – Onderhoud</i>	1559
121	19.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Gemeenten zonder bibliotheek – Kluisbergen</i>	1600
122	19.03.1999	A. Van Nieuwkerke	<i>Permekehuis – Bescherming</i>	1559
123	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Decreet kunstwerken in openbare gebouwen – Evaluatie</i>	1600
124	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Dagverzorgingscentra – Vlaamse en federale initiatieven</i>	1560
125	19.03.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>OCMW-mandatarissen – Statuut</i>	1463
126	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Preventieve kinderopvang – Infrastructuurproblemen</i>	1564
127	19.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	1601
133	24.03.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen – Stand van zaken</i>	1565
151	01.04.1999	M. Keulen	<i>Decreet sportdiensten – Toepassing</i>	1568
152	01.04.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Jeugdwerkbeleidsplan Bever – Stand van zaken</i>	1569
158	13.04.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bijzondere Jeugdbijstand Tongeren – Huisvesting</i>	1570

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

○ 26	22.03.1999	J. Browaey	<i>NV Soresma – Overheidsopdrachten</i>	1605
------	------------	-------------------	---	------